

CONCETTA LA MAZZA

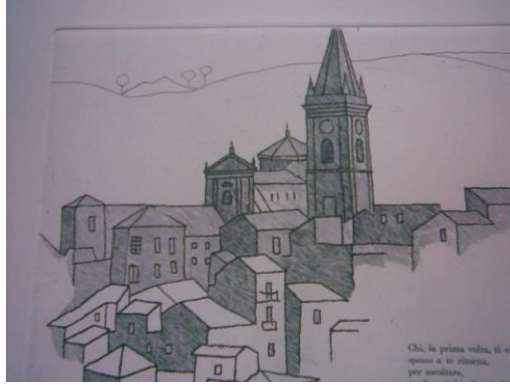
নীলা আকাশৰ সিপাৰে

জীৱনী

১৯৩৬ চনত নোভাৰা ডি চিচিলিয়াত ডমেনিকো লা মাজা আৰু টেৰেছা ক'ৰেণ্টিৰ জ্যেষ্ঠ কন্যা কনচেটা লা মাজ্জাৰ জন্ম হৈছিল। ১৯৫০ চনত মাতৃৰ ফালৰ পৰা পেহীয়েকৰ ওপৰত "আস্থা" দিয়াৰ এক যত্নগাদায়ক সময়ৰ পিছত তেওঁ পিতৃ-মাতৃৰ সৈতে ড'মোড'ছ'লাত যোগদান কৰে, য'ত তেওঁ এতিয়াও স্বামী জিউচেপেৰ সৈতে একেলগে থাকে। তেওঁৰ তিনিটা সন্তান আছে: আৰ্মাণ্ডো, লুচিয়ানো আৰু ডেনিয়েলা। শেহতীয়াকৈ নোভাৰাত তেওঁৰ শৈশৱক মনত পেলোৱাৰ আপ্লুত ইচ্ছা তেওঁৰ মনত সোমাই পৰিছে আৰু ইয়াত জন্ম হৈছে এই অন্তৰংগ, ব্যক্তিগত ডায়েৰীখনৰ, কিন্তু সেই যুগৰ পৰিৱেশৰ উপাখ্যান আৰু উল্লেখৰে ভৰা: চহৰখন, গ্ৰাম্য অঞ্চল, মানুহ, অভ্যাস, দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ অন্ধকাৰ বছৰবোৰত সেই ভূখণ্ডৰ পৰম্পৰা।

লিখাৰ আদিম শক্তি

কণমানি কনচেটাক ককাকহঁতৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰা হয় আৰু তাইৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে চহৰখন আৰু সহপাঠীসকলৰ পৰা আঁতৰত থকা এটা হোভেলত কেষ্ট্ৰাঞ্জিয়াত থাকিবলৈ বাধ্য কৰা হয়। এইদৰে তেওঁ ভোক, সময়ৰ অজ্ঞানতা, অন্ধবিশ্বাস আৰু দুৰ্বীৰহাৰৰ মাজৰ যুদ্ধৰ কঠোৰ বছৰবোৰত নিসংগত নিজৰ ব্যক্তিগত ভিয়া ক্ৰুচিছ ভ্ৰমণ কৰে। যুদ্ধৰ পিছত অনিবাৰ্য প্ৰব্ৰজন আৰু স্বাভাৱিকতে কঠিন আৰম্ভণি উত্তৰ দিশলৈ।

এই সকলোবোৰ কোৱা হৈছে এগৰাকী কণমানি ছোৱালীৰ দৃষ্টিৰ মাজেৰে যিয়ে নিজৰ বৃদ্ধিৰ পৰ্যায়বোৰ নিজৰ স্মৃতিত পুনৰ বিবেচনা কৰে আৰু যিয়ে আচৰিত ধৰণৰ সতেজতা আৰু বিদ্ৰূপৰ সূক্ষ্ম সূতাবে আমাক পঢ়াৰ আনন্দ দিয়ে - শেষত - আমাৰ পাৰিবাৰিক সমাজৰ এটা প্ৰতীকী কাহিনী, আমাক গভীৰভাৱে আগুৱাই নিব পৰা আৰু যিটো আমাৰ প্ৰত্যেকৰে।

কনচেটা লা মাজাৰ এই চুটি উপন্যাসখনত লেখাই প্ৰতিটো নিয়মক উফৰাই পেলায় আৰু উৎপত্তিস্থললৈ উভতি যায়, কোনো আনুষ্ঠানিক আঁচনিবাদৰ পৰা মুক্ত, এটা গোপন আভ্যন্তৰীণ সজীৱতাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত, ই হৈ পৰে সকলোকে আগুৰি ধৰা এখন উত্তাল নদী, ই হৈছে আত্মাৰ প্ৰচণ্ড বৰষুণ।

ককাকহঁতৰ এণ্টনিয়া আৰু মিচেলৰ আকৃতিবোৰ স্বৰণীয়, ঠিক যেনেকৈ নোভাৰাৰ প্ৰতিচ্ছবিখন অবিস্মৰণীয় হৈয়েই আছে, যিমনেই উদাৰ, আৱৰণযুক্ত আৰু মিঠা সিমনেই কঠোৰ আৰু কঠোৰ।

শেষত, কৈশোৰলৈ কঠিন পৰিৱৰ্তন যেতিয়া অপূৰণীয় ঘটে, কিন্তু কণমানি কনচেটাই কৰুণ ভাগ্যৰ ওচৰত হাৰ নামানে, ভৱিষ্যতৰ সাহস আৰু অটল আশাৰ বাবে ধন্যবাদ, চকু দুটাৰ বাবে যিয়ে চাবলৈ সক্ষম হৈছে... ইয়াৰ বাহিৰত... আকাশৰ নীলা!

“মোৰ বাবে অধ্যায় আৰম্ভ হ'ল। চাগে গৰমৰ দিন আছিল, ১৯৩৮ চনৰ গ্ৰীষ্মকাল আৰম্ভ হৈছিল, মোৰ বয়স দুবছৰ আৰু পেহীয়ে মোক নিবলৈ আহিছিল। কাপোৰৰ বেগ এটাত তাই ব্লাউজ আৰু দুয়োৰ পেণ্টী দিলে, তাৰ পিছত সকলো কথাৰ বিষয়ে অজ্ঞাত হৈ মই মোৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলোঁ। মই ইমানেই সৰু আছিলো যে সেইদিনা যে মোৰ ভিয়া ক্ৰুচিছ আৰম্ভ হ'ব, সেই কথা মই উপলব্ধি কৰিব পৰা নাছিলো।”

নীলা আকাশৰ সিপাৰে

প্ৰথম অধ্যায় - পিতৃৰ ঘৰ

এতিয়া ই এটা পুৰণি জনবসতিহীন ধ্বংসায়শেষ, মকৰাজালে শ্বাসৰুদ্ধ কৰি পেলোৱা আৰু মহে চেপি ধৰা কিন্তু, বহুদিনৰ আগতে, মেচিনাৰ পাহাৰৰ এটা ভয়ংকৰ দুৰ্গৰ তলত পৰি থকা চহৰ নোভাৰাত, এঞ্জিয়া জিলাৰ এটা আলিবাটত ওচৰতে এটা ঘৰ আছিল ফোয়াৰাটো. সন্মুখৰ দুৱাৰখন খোল খাইছিল ভিতৰৰ চিৰি এটালৈ যিটোৱে প্ৰথম মহলালৈ গৈছিল য'ত কাঠৰ তক্তা এখন থকা সৰু কোঠা এটা আছিল: সেইটো আছিল শোৱা কোঠা। আপুনি ওপৰলৈ গ'ল আৰু তাত পাকঘৰটো আছিল, যদি আপুনি ইয়াক তেনেকৈ ক'ব পাৰে। এটা চুকত শিলৰ ফলক এখন আছিল য'ত জুই জ্বলোৱা হৈছিল আৰু লোহাৰ ট্ৰাইপড আছিল যিটোৰ সহায়ত পাস্তাৰ পাত্ৰটো ৰখা হৈছিল। সন্মুখত বেৰত ওলমি থকা, পিচৰ দৰে ক'লা, কাঠৰ বেলচা, দুটা চালনী, এটা সৰু আৰু এটা ডাঙৰ, ৰুটি বেকিংৰ বাবে অভেন, কাষত

আধা পচি যোৱা বুকু, টেবুল, দুটা "ফুৰিজি" আৰু কিছুমান ৰিকেটি চকী. শেষত এটা কোঠা আছিল, আলিটোৰ ওপৰেৰে চাই থকা সৰু বেলকনি এখনেৰে, য'ত এককক বিচনাৰ বাবে ঠাই কমেইহে আছিল। সেই গাঁতটোৱেই আছিল ১৯৩৪ চনত বিধৱা হোৱা দাদাই বাস কৰা ৰাজ্য।চিৰিৰ তলত কাঠৰ ঢাকনি থকা শিলৰ লেট্ৰিন এটা সৃষ্টি কৰা হৈছিল। যিহেতু নলা নাছিল, গতিকে পিছৰটোৱে নিশ্চয় নিৰ্গত হোৱা দুৰ্গন্ধ কমোৱাৰ কাম কৰিছিল। স্বাভাৱিকতে ঘৰটোত চলি থকা পানী আৰু বিদ্যুৎ নাছিল, যিবোৰ আৰাম সেই সময়ত বেৰনসকলৰো নাছিল। তাৰ কাষতে কাঠৰ গেট এখন আছিল যিয়ে কাঠৰ ওপৰত কুকুৰাবোৰ বহি থকা ফাৰ্মখনলৈ লৈ গৈছিল।

এই চুকটোত, পৃথিৱীৰ বাহিৰত, চিলাই কৰা মায়ে মোৰ দাদাৰ সৈতে একেলগে থাকিছিল, দুজন ভাই আৰু এগৰাকী ভনীয়েক, সকলোৱে তাইতকৈ ডাঙৰ, বিয়া হৈছিল আৰু নোভাৰাতো বাস কৰিছিল। মোৰ মা আছিল শ্যামলা, পাতল, গঠনত অতি দুৰ্বল, তাইৰ বৈশিষ্ট্য আছিল অতি সুক্ষ্ম আৰু গাখীৰৰ দৰে বগা মুখখনৰ আটাইতকৈ লক্ষ্যণীয় আছিল দুটা ডাঙৰ নীলা চকু, প্ৰায় সদায় ভয় খাই দুখী। হয়তো চৌবিশ বছৰ বয়সত মাকৰ আকস্মিক মৃত্যুৱেই তাইৰ শাৰীৰিক আৰু নৈতিক ভংগুৰতাৰ কাৰণ আছিল।

আইতাৰ মৃত্যুৰ কেইবছৰমানৰ পাছত মায়ে এগৰাকী পত্নীৰ হস্তক্ষেপৰ ফলত তেওঁৰ প্ৰিন্স চাৰ্মিংক লগ পালে। মোৰ দেউতা বাডিয়াভেচিয়াৰ এটা সম্ভ্ৰান্ত পৰিয়ালৰ আছিল, যিয়ে ধঁপাতৰ দোকানী আৰু গেলামালৰ দোকান এখন চলাইছিল। কঠোৰ পৰিশ্ৰমীৰ পৰিয়াল আছিল, আৰু মোৰ দেউতা আছিল, সকলো হিচাপত, এজন অতি সুদৰ্শন, ওখ, ক'লা, আত্মবিশ্বাসী আৰু উদ্যমী মানুহ। চহৰৰ পৰা বহু দূৰৈৰ এখন গাঁৱত তেওঁ বাস কৰিছিল: খোজকাঢ়ি, ভাল গতিৰে, আধা ঘণ্টাত তেওঁ তালৈ যাব পাৰিছিল। দেউতাকে কয়লা টানিছিল। মাকজনী আছিল এগৰাকী গতিশীল মহিলা, ৰাতিপুৱা তাই দোকানত যোগান ধৰা সামগ্ৰীবোৰ কিনিবলৈ খচৰটো লৈ নোভাৰালৈ গৈছিল: ধঁপাত, নিমখ আৰু খাব পৰা বস্তু। ডিঙিত ডাঙৰ ক'লা চাদৰ এখন লৈ তাই সদায় মাৰ্জিতভাৱে সাজ-পোছাক পিন্ধিছিল, আনকি গ্ৰাহকক

অৱগত কৰিবলৈ বাতৰি কাকতখনো কিনিছিল। গাঁৱৰ একমাত্ৰ দোকান আছিল আৰু সেই ঘৰখনত খুৱাবলৈ আঠটা মুখ থাকিলেও মংগলৰ অভাৱ নাছিল।

সন্ধিয়াৰ শেষৰ ফালে তেওঁ এতিয়া মদ্যপান কৰা গ্ৰাহকসকলক - আৰু তেওঁৰ মানিবেগটোক - ৰঙীন চোডাৰে ৱাইনটো পাতল কৰি আড়ম্বৰপূৰ্ণভাৱে সহায় কৰিছিল। যিহেতু সন্তানে মাক-দেউতাকৰ কাম সদায় উত্তৰাধিকাৰী সূত্ৰে নাপায়, সেয়ে দেউতাই কবলাৰ ব্যৱসায় শিকিছিল। কেইমাহমান চলি থকা এংগেজমেণ্টৰ পিছত এবাৰ বিয়া হোৱা দেউতা আৰু মায়ে এংগিয়া জিলাৰ ফোয়াৰাৰ ওচৰৰ ঘৰটোত প্ৰেমৰ বাহ সাজিবলৈ গ'ল। ঠিক ন মাহৰ পিছত মই এই পৃথিৱীত উপস্থিত হ'লোঁ আৰু দক্ষিণৰ পবিত্ৰ প্ৰথা অনুসৰি মই মোৰ পৈতৃক আইতাক কনচেটাৰ নাম ল'লোঁ। মোৰ কোমল বয়সৰ পিছতো মোৰ ছালখন ক'লা আৰু বলিৰেখায়ুক্ত আছিল, মই সদায় কান্দিছিলো। যিহেতু আমাৰ ক্ৰিভ নাছিল, সেয়ে দাদাই মোক গোটেই দিনটো কোলাত লৈ ল'বলৈ বাধ্য হৈছিল, আৰু ৰাতি মই দেউতা আৰু মাৰ লগত ডাঙৰ বিচনাখনত শুইছিলো। সকলো হিচাপত মই আছিলোঁ অতি কুৎসিত আৰু অসহ্যকৰ। কেইমাহমানৰ পাছত দেশত কামৰ অভাৱ হোৱা দেখি দেউতাই চাৰ্ডিনিয়াত কাম কৰিবলৈ যোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। আনটো দ্বীপলৈ যোৱাৰ সময়ত তেওঁ মাকক কান্দি থকা কেঁচুৱাটো আৰু গৰ্ভত লাথি মাৰি থকা আন এটা জীৱৰ সৈতে এৰি থৈ গ'ল।

When I was twenty months old my sister Rosa was born. Her name was her maternal grandmother's. Unlike Concetta, Rosa - again according to my mother - was beautiful, white and pink in complexion, brown hair framing a harmonious face embellished with two beautiful blue eyes: a flower, like her name! So much so that when my mother went to the fountain to get water with Rosa in her arms, her friends asked her how it was possible to give birth to two completely different daughters. .foar,i,18 - Chista ccà, Rusina, yes you billicchia, but the other...- .foar,p,16 This one, Rosina, yes she is beautiful, but the other... they said with a grimace of the lips the friends. Meanwhile, in this situation I continued to be restless, as if I sensed the

premonition of my ordeal, which, thank God, was endured, even if not with resignation.

To tell the rest of the story, first, I must introduce you to my aunt Antonia, in short, .foar,i,18 zì 'Ntuoia. .foar, p, 16 she was my mother's older sister, there was a seventeen year difference between the two. She was a short, plump woman, with dirty hair that fell into her eyes. Her neglected face looked older than she was and there was only so much humiliation in her blank gaze. At twenty, at that time marriageable age, she married her first cousin, who had just returned from work in the Sempione tunnel, who had been widowed and had a three-year-old son. This man, my uncle Michele, .foar,i,18 uncle Micheri, .foar,p,16 was a short man and looked like the plebeian copy of King Vittorio Emanuele III, he lived in a house he owned in a very characteristic street of the town for the steps almost two meters wide. It was a beautiful house. On the ground floor there was the carpenter's shop with a large central counter with a vice, two wall cabinets where he kept rasps, chisels, gimlets, gouges and augers, a lathe to round the feet of the tables he built, a grinding wheel which served to sharpen planes and blades, a wood-burning stove with a saucepan to liquefy the glue, boards stacked everywhere, a few saws attached to the wall, some lucky charms such as horseshoes, goat horns and turtle skins, in short, one of those places that now they belong only to the world of memories.

কাঠৰ চিৰি এটাৰে প্ৰথম মহলালৈ গৈছিল, য'ত আছিল চিৰামিক টাইলছৰ দুটা বিশাল কোঠা, সেই সময়ত এটা বিলাসীতা, মামাই বনোৱা চাইডবৰ্ড এখন, এখন চোফা, এখন টেবুল আৰু ৰাফিয়াৰে বোৱা কিছুমান চকী, এক প্ৰকাৰৰ শাক-পাচলিৰ ৰছী। আগষ্ট মাহৰ মাজভাগত ৰাস্তাটোৰ ওপৰেৰে চাই থকা সৰু বেলকনিৰ পৰা যেতিয়া এচেম্পচনৰ শোভাযাত্ৰা এবৰ ফালে উঠিছিল, তেতিয়া মেডোনাৰ মুকুট পিন্ধা মূৰটো হাতেৰে স্পৰ্শ কৰিব পৰা গৈছিল। দ্বিতীয় মহলাৰ পৰা অৱশ্যে ৰ'কা ছালভাটেষ্টা দেখা যায় আৰু সন্মুখত ঘৰবোৰৰ মাজৰ ফাট এটাৰ মাজেৰে পাহাৰবোৰৰ ভয়ংকৰ প্ৰাকৃতিক দৃশ্যটো প্ৰশংসা কৰিব পৰা যায় যিবোৰ লাহে লাহে

তাৰ সিপাৰে, নীলা আকাশৰ সিপাৰে, বিশেষকৈ য'ত সাগৰত উপনীত নহয়, তাত উপনীত হোৱালৈকে বসন্তৰ শীতল দিনত যেতিয়া কুঁৱলী নাছিল, তেতিয়া আপুনি দিগন্তৰ প্ৰান্তত ভলকেনো আৰু তাৰ পিছত লিপাৰী, ষ্ট্ৰম্বোলি আৰু আন সকলো দ্বীপ দেখা পাইছিল: এটা প্ৰাকৃতিক দৃশ্য, এটা জিলিকি থকা বহুৰঙী পোষ্টকাৰ্ড।

আন এটা চিৰিৰে প্ৰথম মহলালৈ উঠি গ'ল, য'ত আছিল পাকঘৰ আৰু শোৱা কোঠা, প্ৰথমটো অতি বিশালটোত ৰুটিৰ বাবে কাঠ জ্বলোৱা অভেন আৰু ৰন্ধা-বঢ়াৰ বাবে কয়লাৰে চলা ঢালাই লোহাৰ চৌকা আছিল। ঘৰৰ অতি প্ৰয়োজনীয় কামবোৰ কৰিবলৈ নলা থকা চিঞ্চ নথকা পাকঘৰৰ অসুবিধাৰ বাহিৰেও নিঃসন্দেহে ধুনীয়া ঘৰ আছিল। সেই সময়ত কিছুমান সুবিধা এতিয়াও কল্পনাতে আছিল। আচলতে ৰাজহুৱা ফোয়াৰাৰ পৰা পানীখিনি জিংক হ'পাৰত লৈ দ্বিতীয় মহলালৈ লৈ যোৱা হৈছিল য'ত বাচন ধোৱাৰ বাবে এটা ডাঙৰ টেৰাকোটা বেচিনত ঢালি দিয়া হৈছিল। যিহেতু চিঞ্চত ড্ৰেইন নাছিল, সেয়েহে বেচিনৰ পানীখিনি পুনৰ তলৰ মহলালৈ আনি শৌচাগাৰত পেলাই দিয়া হ'ল। এগৰাকী মহিলাৰ বাবে ই আছিল অতি ক্লান্তিকৰ কাম। মানুহৰ সকলো সহনশীলতাৰ সীমালৈকে দাসত্ব আৰু অপমানজনক অৱস্থাটোৱে ৰাতিৰ আহাৰ গ্ৰহণৰ সময়ত শিখৰত উপনীত হৈছিল যেতিয়া এণ্টনিয়েই খুৰীয়েকে স্বামীৰ প্ৰতি সন্মানৰ বাবে আগতে খোৱা একেখন প্লেটৰ পৰাই খাবলগীয়া হৈছিল, আৰু হয়তো ভগৱানৰ পৰাও খাবলগীয়া হৈছিল একেখিনি কথাই আওৰাই ক'লে, কিন্তু এই বিষয়ে মোৰ কোনো স্পষ্ট স্মৃতি নাই।

মিচেল খুড়া আছিল এজন ক'লা আৰু ক্ষোভিত মানুহ, যিমনেই কঠোৰ পৰিশ্ৰমী সিমনেই মূৰ্খ আছিল, তেওঁৰ হৃদয়ৰ সলনি বেলেগ বেলেগ বেলেগ বেলেগ বেলেগ বেলেগ বেলেগ বেলেগ বেলেগ শিলৰ গুটি আছিল। তেওঁৰ চকুত কেতিয়াও আনৰ প্ৰতি কোমলতা বা মমতাৰ জিলিকনি দেখা নাই। ল'ৰাক চোৱাচিতা কৰিবলৈ তাই পেহীক ঘৰতে ৰাখিছিল, তাৰ বাবে খাদ্য সাজু কৰিব লাগিছিল, তাৰ চাকৰৰ দৰে কাম কৰিব লাগিছিল আৰু সদায় হয়, হয়, হয় বুলি ক'ব লাগিছিল। বেলকনিলৈও চাব নোৱাৰিলে নহ'লে অসুবিধা হ'ব, আনহাতে প্ৰায় প্ৰতিদিনে সন্ধিয়া কামৰ পিছত বন্ধু-বান্ধৱীৰ সৈতে মদ্যপান কৰিবলৈ ধাবলৈ গৈছিল।

ঘামত তিতি থকা আৰু ইমান দুৰ্গন্ধময় উশাহ লৈ সি লৰচৰ কৰি ঘৰলৈ উভতি আহিল যে ওচৰত থকাটো অসম্ভৱ হৈ পৰিল। বৰঞ্চ পেহীয়ে তেলৰ লাইটৰ কাষত ৰাতি দেৰিলৈকে তেওঁৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থাকিল, আনকি খাও নোখোৱাকৈয়ে। যেতিয়া সৰু ৰজাজন উভতি আহিছিল - প্ৰায়ে চিৰি বগাবলৈও শক্তি নাছিল - ক্লান্ত হৈ তেওঁ নিজকে ধূলিময় কৰ্মবেঞ্চখনত পৰিত্যাগ কৰি গোটেই ৰাতি তাতেই থাকি সচেতন হ'ব। এণ্টনিয়া খুৰীয়েকে সকলো সত্বেও তেওঁক অভাৰকোট এটাৰে ঢাকি ৰাখিছিল আৰু মৰমেৰে কাষতে বহি ৰাতিপুৱালৈকে তেওঁক চোৱাচিতা কৰিছিল। গতিকে বছৰবোৰ পাৰ হৈ গ'ল আৰু ইমান ভক্তিৰ বিনিময়ত তাই দৃশ্য এৰাই চলিবলৈও আত্মীয়ৰ ওচৰলৈ যাব নোৱাৰিলে। ঈৰ্ষাপৰায়ণ, ক্ষুদ্ৰ আৰু আধিপত্যশীল সি তাইৰ ডাৰ্নিং সূতা, কঞ্চল, চুলিৰ ক্লিপ আদি কিনিবলৈ গৈছিল, যাতে তাই ঘৰৰ পৰা ওলাই নাযায়। যেতিয়া সিহঁতক বিয়াৰ অনুষ্ঠানলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল, তেতিয়া মিচেল খুড়াক শেষ মুহূৰ্তলৈকে ঘৰলৈ উভতি নাছিল আৰু আত্মীয়ই স্বামীক বিচাৰি উলিয়াবলৈ সক্ষম নোহোৱালৈকে এণ্টনিয়া খুৰীয়ে অকলে যাব নোৱাৰিলে। মাজে মাজে সিহঁতে তাক পতিয়ন নিয়াবলৈ সক্ষম হৈছিল, আন সময়ত সি সময়মতে আহিছিল কিন্তু তাৰ পিছত পাৰ্টিৰ মাজতে সি নোহোৱা হৈ গ'ল আৰু এণ্টনিয়া খুৰীয়ে হতাশ আৰু দুখী হৈ সকলো হতাশ হৈ ঘৰলৈ উভতি আহিল। সময়ৰ লগে লগে তাইৰ তিক্ততা আৰু দুখ জমা হৈ গ'ল, তাই বিচ্ছিন্ন হৈ থকাৰ বাবে কাৰো লগত ভেণ্টিলেচন কৰিব নোৱাৰিলে আৰু কেইবা সপ্তাহ ধৰি তাইক অত্যাচাৰ কৰা নৃশংস মূৰৰ বিষ আৰু দাঁতৰ বিষৰ চিকাৰ হৈ পৰিল।

এদিন এজন ওচৰ-চুবুৰীয়া, অতি ভাল আৰু ধৰ্মপৰায়ণ, মিচেল খুড়াক ফোন কৰি তেওঁৰ পত্নীক কৰা সকলো দুৰ্ব্যৱহাৰৰ বাবে তেওঁক তিৰস্কাৰ কৰিলে: - আপুনি লাজ কৰা উচিত - তাই তেওঁক চিঞৰিছিল - এগৰাকী মহিলাক তেনেকুৱা কষ্ট দিবলৈ... এণ্টনিয়াৰ প্ৰয়োজন কিছু বতাহ লওক, ঘৰত তাইক পৃথক কৰিব নালাগে, তাই ওলাই যাব লাগে, মিছলৈ যাব লাগে, আত্মীয়ৰ ওচৰলৈ যাব লাগে, সকলো স্থীষ্টানে কৰা দৰে। সৰ্বোপৰি তাই খোজ কাঢ়িব লাগিব, সেইটোৱেই একমাত্ৰ উপায়েৰে তাইৰ মূৰৰ বিষ নাইকিয়া হ'ব... - ওচৰ-চুবুৰীয়াই অলপ থমকি ৰ'ল, তাৰ পিছত

ক'লে: - ইয়াৰ পৰা এঘণ্টা নৌহওঁতেই, খচ্চৰৰ ট্ৰেক এটাৰে খোজ কাঢ়ি গৈ, আমি ছাদৰ তলত পাকঘৰ আৰু আন এটা অলপ ভিজা কোঠা যিটো গ্ৰীষ্মকালত শোৱা কোঠা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি। এই দেশত হেজেলনাট গছ, ডুমুৰ, মেণ্ডেৰিন, মেডলাৰ, আঙুৰ, জিজ'ল, আপেল, নাচপতি, জলপান, মুঠতে ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা প্ৰতিটো ভাল বস্তু আছে।

As you know, after my brother's death, I have to look after my aunt and I can no longer take care of the countryside, which is why I thought of selling it. Why don't you buy it? This way your wife would have the opportunity to breathe good air... Initially Uncle Michele was hesitant about her but then he went to visit her and was also convinced to buy her. In a short time the contract was stipulated and the property became his. Thus, the lookalike of Vittorio Emanuele III, increasingly shrewd and treacherous, proposed to aunt Antonia: - you will learn to pick figs and let them dry. When you have to wash clothes you will go down to the river and get the water needed for drinking and cooking by digging a hole in the sand to purify it. - we could retire to live in the countryside: I will work as a carpenter for the families who live in the nearby hamlets of San Basilio, Vallancazza, Badiavecchia and Piano Vigna. It will be uncomfortable in winter when the river swells with water but I will overcome this obstacle. You, on the other hand, will be able to enjoy the countryside. With her gaze lowered, Aunt Antonia, once again, did as she was ordered: .foar, i, 18-Cuomu tu voi, eu fazzu.- .foar, p, 16 As you want, I do, she obediently replied the poor girl .

দ্বিতীয় অধ্যায় - এই জগতৰ বাহিৰত

১৯৩৬ চনৰ বসন্তৰ আৰম্ভণিতে দুখীয়া ছোৱালীজনী আৰু তাইৰ ককাক মিচেৰী জুৰিৰ বিচনাৰ ওচৰৰ গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ কাষ্ট্ৰংগিয়ালৈ গুচি যায়। বাডিয়াভেচিয়া, ছান বেচিলিঅ' আৰু ভালানকাজাৰ বিভিন্ন গাঁৱত তেওঁ এতিয়াও উপলব্ধ বুলি খবৰ বিয়পি পৰিল আৰু মানুহে তেওঁক চাকৰিৰ বাবে মাতিলে। সেই সময়ত আজিৰ দিনত আচৰিত যেন লাগিলেও এটা প্ৰথা আছিল যে যেতিয়া তেওঁলোকক টেবুল, খিৰিকী, দুৱাৰ বা ৱাৰ্ডৰবৰ প্ৰয়োজন হয়, তেতিয়া তেওঁলোকে কাঠমিস্ত্ৰীজনক মাতি নিজৰ ঘৰত আতিথ্য দিছিল: তেওঁলোকে তেওঁৰ বাবে এটা ৱৰ্কবেঞ্চ ইম্প্ৰভাইজ কৰিছিল আৰু... তেওঁলোকে প্ৰয়োজনীয় কাঠ উপলব্ধ কৰি দিলে। মিচেল খুড়াই সঁজুলিবোৰ আনি কাম সম্পূৰ্ণ নোহোৱালৈকে ঠাইতে থাকিল।

They called him to cut down a tree and left it to dry for a couple of years. The tree trunk was then mounted on a wall. The carpenter held the saw from above and an assistant below: .foar,i,18 "Serra serra mastro dascio who dumè fagimmo a cascìa" .foar,p,16 (Saw saw or great master that tomorrow we will make the chest).

গছৰ ডালটো বেৰত লগোৱা হৈছিল। এটা বিশাল কটাৰীৰে তেওঁলোকে বৰ্ডবোৰ লাভ কৰিছিল আৰু এইবোৰৰ সহায়ত তেওঁলোকে খিৰিকী, বিচনা আৰু ৱাৰ্ডৰব নিৰ্মাণ কৰিছিল। এই কামটো কৰিবলৈ তেওঁ ৪ বজাত উঠি হেভাৰচেক আৰু বেজী লৈ ৰাওনা হ'ল। ঘৰত উপস্থিত হোৱাৰ লগে লগে গ্ৰাহকে তেওঁক পিয়াঁজ আৰু

এটুকুৰা ৰুটিৰ সৈতে সতেজ গাখীৰ আগবঢ়ায়। দুপৰীয়াৰ ভাগত পাস্তাৰ প্লেট আৰু পনিৰৰ টুকুৰা। গোধূলিৰ সময়ত তেওঁ কাম বন্ধ কৰি দিলে আৰু দেওবাৰে নোভাৰাত বিল পৰিশোধ কৰাৰ আগতে তেওঁলোকে তেওঁক প্ৰথম জমা হিচাপে ঘৰতে বনোৱা ৰুটি কিছু দিলে।

কেইবছৰমান পাৰ হৈ গ'ল আৰু পুত্ৰ টুৰিলু ডাঙৰ হৈ প্ৰত্যক্ষভাৱে বুজি পাইছিল যে তেওঁ পৃথিৱীৰ কোনো কথাৰ বাবেই জীৱনৰ বাকী সময়খিনি গ্ৰাম্য অঞ্চলত বিচ্ছিন্ন হৈ কটাব বিচৰা নাছিল। দেউতাকৰ ব্যৱসায় শিকিছিল যদিও বিশেষজ্ঞ হৈ কেবিনেটমেকাৰ হ'ব বিচাৰিছিল। তেওঁ কোনোমতে দেউতাকক পতিয়ন নিয়াই সেই কলা শিকাৰ সম্ভাৱনা থকা এখন চহৰলৈ পঠিয়াবলৈ সক্ষম হ'ল। তেওঁ কেটানিয়ালৈ গুচি গ'ল আৰু দুবছৰ এপ্ৰেণ্টিছশ্বিপৰ পিছত তেওঁ অতি ভাল হৈ পৰিল, সেই কামটো কৰিবলৈ তেওঁ নিজকে সাজু বুলি অনুভৱ কৰিলে আৰু যিহেতু এতিয়া তেওঁৰ বয়স উনৈশ বছৰ হ'ল তেওঁ ভাবিলে যে তেওঁৰ নিজাকৈ এটা পৰিয়াল গঢ়ি তোলাৰ সময় আহি পৰিছে। বছৰ বছৰ ধৰি তেওঁ এজন ভেড়াৰখীয়াৰ কন্যাক চিনি পাইছিল আৰু বিয়া হোৱাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিল যদিও সেয়া তেওঁৰ ককাক মিচেৰীৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে গৈছিল যিয়ে বিচাৰিছিল যে তেওঁৰ পুত্ৰই তেওঁৰ জাতিৰ এগৰাকী মহিলাক বিয়া কৰাওক। সেই সময়ত অবিশ্বাস্য, কিন্তু এনেকুৱা আছিল: এজন শিল্পীৰ বাবে ভেড়াৰখীয়াৰ ছোৱালীক বিয়া কৰাই দিয়াটো আছিল এক বৃহৎ অসন্মানৰ উৎস। পিতৃ-পুত্ৰৰ মাজত হঠাতে এক বৃহৎ সংঘাতৰ সৃষ্টি হয় যিয়ে টুৰিলুক পিতৃ আৰু সতিনীয়েকৰ পৰা নিশ্চিতভাৱে বিচ্ছিন্ন হ'বলৈ ঠেলি দিলে। নতুন পৰিয়ালৰ সৈতে তেওঁ দেশ এৰি কোমোলৈ গুচি যায় য'ত তেওঁ নিজৰ কামৰ জৰিয়তে সৌভাগ্য অৰ্জন কৰে।

ককাইঁতৰ কোনো সম্ভাৱন নাছিল, গতিকে টুৰিলুৰ যোৱাৰ লগে লগে তেওঁলোক নিশ্চিতভাৱে অকলশৰীয়া হৈ পৰিল। এই বিচ্ছিন্নতাৰ ফলত আটাইতকৈ বেছি ক্ষতিগ্ৰস্ত হোৱা ব্যক্তিজন আছিল এণ্টনিয়া খুৰীয়ে যিয়ে গোটেই দিনটো তাইৰ চাৰিওফালে গুঞ্জৰিত হোৱা চৰাই, মাখি আৰু মহৰ লগত কথা পাতি কটায়। গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ সেই গুহাটোত সি কাৰো লগত কথা পতাৰ সুযোগ নাপালে। বৰদিন, ইষ্টাৰ

বা আগষ্ট মাহৰ মাজভাগৰ মেডোনা আছুণ্টা ভোজৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ বন্ধৰ দিনবোৰতহে তেওঁ চহৰলৈ গৈ মোৰ মাক লগ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এই ভ্ৰমণবোৰৰ এটাৰ সময়ত তাইৰ অৱস্থাৰ বিষয়ে বহুদিন অভিযোগ কৰাৰ পিছত তাই ভনীয়েকক প্ৰস্তাৱ দিলে: - প্ৰিয় টেৰেছা, মই লক্ষ্য কৰিলোঁ যে আপোনাৰ দুজনী সৰু ছোৱালীৰ লগত মোকাবিলা কৰিবলগীয়া বহুত বেছি, কনচেটাক মোৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰক যাতে আপুনিও হ'ব সৰুটোৰ প্ৰতি নিজকে উৎসৰ্গা কৰিবলৈ অধিক মুক্ত। মই তাইক সেই গ্ৰাম্য অঞ্চললৈ লৈ যাম য'ত বতাহ ভাল আৰু তাইৰ ভাল কামো কৰিম - মায়ে প্ৰথমতে নিশ্চিত নাছিল যদিও তাৰ পিছত সদায়ৰ দৰেই তাইৰ সহজে চৰ্তযুক্ত চৰিত্ৰটোৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি ভনীয়েকৰ হেঁচা জোৰ দিয়াৰ পিছত তাই মান্তি হ'ল।

মোৰ বাবে আৰম্ভ হ'ল অধ্যায়। চাগে গৰমৰ দিন আছিল, ১৯৩৮ চনৰ গ্ৰীষ্মকাল আৰম্ভ হৈছিল, মোৰ বয়স দুবছৰ আৰু পেহীয়ে মোক নিবলৈ আহিছিল। কাপোৰৰ বেগ এটাত ব্লাউজ এটা, পেণ্টী দুযোৰ দিলোঁ আৰু সকলো কথাৰ বিষয়ে অজ্ঞাত হৈ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলোঁ। মই ইমানেই সৰু আছিলো যে সেইদিনা যে মোৰ ভিয়া ক্ৰুচিছ আৰম্ভ হ'ব সেই কথা গম পোৱা নাছিলো। আমি খচ্চৰৰ ট্ৰেকটো অনুসৰণ কৰিলোঁ যেতিয়ালৈকে আধা ঘণ্টাৰ পিছত বা হয়তো তাতোকৈ বেছি সময়ৰ পাছত আমি এই নিৰ্জন ঠাইখনত উপস্থিত নহ'লোঁ, যাৰ নামটো বৰ আশ্চৰ্য কৰিব পৰা নহয় কাষ্ট্ৰাংগিয়া (কেছান্দ্ৰা!) লৈ প্ৰায় দুৰ্ভাগ্যৰ ভৱিষ্যদ্বাণী কৰা যেন লাগে, মুঠতে নামটো ইতিমধ্যে এটা গোটেই পৰিকল্পনা আছিল, যদিওবা সেই সময়ত মই বুজিব পৰা নাছিলো। গিৰিয়েকে প্ৰথমে মোক ভালকৈ আদৰি লৈছিল, পেহীয়ে মাজে মাজে মিঠাই কেইটামান কিনি আনিছিল মোৰ মৰম আকৰ্ষণ কৰিবলৈ আৰু যেতিয়া তাই মোৰ লগত নোভাৰালৈ মাক লগ কৰিবলৈ গৈছিল তেতিয়া তাই মোক সদায় জোৰকৈ কৈছিল যে মই ঘৰলৈ উভতি নাযাওঁ কিন্তু ভাল আছিল অকলে থকা তাইৰ লগত ডাঙৰ হওক আৰু তাই মোৰ মা হ'ব বুলি। মানি লোৱাৰ বাহিৰে একো কৰিব নোৱাৰিলোঁ।

Meanwhile, my father returned from Sardinia, stayed just a week, enough to get my mother pregnant, and left again. It was 1939 and the following year Antonietta was born. I still vaguely remember that my aunt Antonia took me to Novara to see my mother and I saw my sister for the first time. I wanted to stay at home to cuddle little Antonietta but my aunt, more and more in control of my life, as rigid as a soldier, told me: .foar,i,18 - Turnemmu at home, I'll make you a beautiful causitta - .foar ,p,16 (Let's go home, I'll make you a nice doll).

আমি জুপুৰিটোত উপস্থিত হোৱাৰ লগে লগে তেওঁ মোৰ কোলাত ৰঙা ৰং কৰা, ভয়ংকৰ চকু দুটাৰে ভৰাই থোৱা "কাউচিটা" এটা ৰাখিলে। মোৰ ভয় লাগিল। সেইটো এটা সময় আছিল য'ত মই সদায় কান্দি আছিলো কাৰণ মই নোভাৰালৈ উভতি যাব বিচাৰিছিলো মোৰ দাদা আৰু মাৰ ওচৰলৈ কিন্তু এণ্টনিয়া খুড়াক পতিয়ন নিয়াৰ পৰাকৈ কোনো উপায় নাছিল: তাইৰ হৃদয়খন শিল হৈ পৰিছিল আৰু মোৰ প্ৰতিটো অভিযোগৰ প্ৰতি বধিৰ হৈ পৰিছিল। প্ৰথম তিনিবছৰত আমি কাষ্ট্ৰাংগিয়াৰ গাঁৱলীয়া ঘৰটোত বহু সময় কটালোঁ, য'ত কোনো আত্মা জীয়াই থকা নাছিল, মাত্ৰ ইফালে সিফালে সিঁচৰতি হৈ থকা ঘৰবোৰত ছুটীত অহা মানুহবোৰ খুব কমেইহে দেখা গৈছিল।

দেওবাৰে আমি গাঁৱলৈ গৈছিলো আৰু মই মোৰ মা, মোৰ সৰু ভনীয়েকহঁত আৰু মোৰ মাতৃৰ ফালৰ পৰা দাদাক লগ কৰিছিলো। দাদা গোঁফ থকা ধুনীয়া মানুহ আছিল। লগত লৈ গৈছিল এটা স্নাফবক্স যিটো তেওঁ মাজে মাজে শুহি লৈছিল। শীতকালত তেওঁ মোক নিজৰ পোছাকৰ তলত লৈ চৌহদলৈ লৈ গৈছিল মিঠাই কিনিবলৈ আৰু চিকিৎসালয়ৰ ওপৰৰ "চিয়ানকাডিটা" টেভাৰ্ণত ৱাইনৰ সোৱাদ ল'বলৈ। সন্ধিয়া আমি কাষ্ট্ৰাংগিয়ালৈ উভতি আহিলোঁ।

কিছুমান সন্ধিয়া ককাই বেণ্ডৰ আখৰালৈ গৈছিল, য'ত তেওঁ ট্ৰাম্বন বজাইছিল, তাৰ পিছত ধাবাত মদ খাবলৈ বৈছিল আৰু সজীৱ হৈ গ্ৰাম্য অঞ্চললৈ উভতি আহিছিল। কাষ্ট্ৰাঞ্জিয়াৰ পৰা ৫০০ মিটাৰ দূৰত্বত তেওঁ "কনচেটিনা, 'নট'ইয়া..." বুলি ক'বলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ মাজতে ঘৰত পেহীয়ে ট্ৰাইপডত পানী গৰম কৰিবলৈ মাটিৰ পাত্ৰটো

সাজু কৰি থৈছিল। বন্ধা-বঢ়াৰ আধাতে তেওঁ কুহুমীয়া পানীৰ লেডল এটা ঢালি দিছিল, হয়তো মদখিনি পেলাবলৈ। লোহাৰ কেৰাহী এটাত পেহীয়ে পাস্তাৰ জুতি ল'বলৈ টমেটোৰ লগত পিঁয়াজটো প্ৰস্তুত কৰি দিলে। পিঁয়াজটো কমকৈ সিজোৱা হৈছিল আৰু মোৰ বমি হৈছিল। "খাওক, নহ'লে ষ্ট্ৰেপটো লৈ মৃতদেহবোৰ দিম..."।

In those days a woman of Venetian origin was the midwife of San Basilio. When the river was in flood in winter, uncle Michele carried her on his shoulder .foar,i,18 (a ciancalea) .foar,p,16 for purchases at the pharmacy in Novara. She stopped at home and said "Antonia, give her a shawl, it's cold". You poor aunt, I don't know if you understood that you were Michele's lover.

মোৰ বয়স এতিয়া পাঁচ বছৰ হ'ল, গ্ৰাম্য অঞ্চলত বিচ্ছিন্ন হৈ পৰিলোঁ, কাৰো লগত কথা নাপাতি মই বনৰীয়া জন্তুৰ দৰে হৈ পৰিলোঁ। সকলোকে লৈ মোৰ লাজ লাগিছিল। আমি যেতিয়া নোভাৰালৈ গৈছিলো মই মানুহক ভয় কৰা বাবে লুকাই আছিলো। ওচৰ-চুবুৰীয়াই এই ৰূপান্তৰ উপলব্ধি কৰিলে আৰু সেয়েহে ককাইতক মোক কিণ্ডাৰগাৰ্টেনলৈ পঠিয়াবলৈ পৰামৰ্শ দিলে। ভাগ্য ভাল যে ককাইত পতিয়ন গ'ল। গতিকে এদিন ৰাতিপুৱা পেহীয়েকে মোৰ খুড়াক মিচেলক বিস্কুট এটা কিনিবলৈ পঠিয়াই দিলে আৰু মোৰ পৈতৃক আইতাই দিয়া বগা খেৰৰ টোপোলাটোত থৈ দিলে। বিস্কুটৰ লগতে সি সতেজ কণী এটা থৈ দিলে। মোৰ লগত গাঁৱৰ মঠৰ ওচৰত অৱস্থিত নাৰ্চাৰীলৈ গ'ল। যেতিয়া ননগৰাকীয়ে মোক আদৰিবলৈ দুৱাৰখন খুলিলে, মই চিঞৰিবলৈ ধৰিলোঁ। ভয়ত মই টোপোলাটো মজিয়াত পেলাই দিলোঁ, কণীটো ছিন্নভিন্ন হৈ গোটেই মজিয়াত মাটি এৰি দিলে। পেহীয়ে মোক জোৰেৰে চৰ মাৰি শাস্তি দি ঘৰলৈ লৈ গ'ল। গতিকে কিণ্ডাৰগাৰ্টেনৰ প্ৰথম দিনটোও মোৰ শেষ দিনটো হৈ পৰিল।

এনেকুৱা হ'ল, মোৰ চাৰি বছৰ বয়সৰ পৰাই, মোৰ ককাই ক'ব: - কনচেটিনা, নোভাৰালৈ গৈ মোৰ মূৰৰ বিষৰ বাবে কাৰ্মিয়েৰী (ট্ৰেংকুলাইজাৰ) কেইটামান আনি দিব। খচ্চৰৰ ট্ৰেকটোৰে ফেৰেটৰ দৰে দৌৰি গ্ৰেকো জিলাৰ মাজেৰে পাৰ হৈ

কেতিয়াবা পিয়াহ দূৰ কৰিবলৈ ফোয়াৰাটোৰ ওচৰত বৈ "ডু ছুৰচিট্টু" ফাৰ্মাচীত উপস্থিত হ'লোঁ। তেওঁ, ফাৰ্মাচিষ্টজনে আচৰিত হৈ বন্ধুসকলক ক'লে যে অলপ সময়ৰ ভিতৰতে মই বিজুলীৰ দৰে নোভাৰালৈ অহা-যোৱা কৰিম। পাঁচ বছৰ বয়সত মোক দূৰৈৰ আত্মীয়ই বাৰ্চিলোনালৈ লৈ গ'ল। তাত প্ৰথমবাৰৰ বাবে বৰ আচৰিত হৈ দেখিলোঁ আৰু শুনিলোঁ... ৰেডিঅ'টো! আমিও মটৰৰ ৰঙৰ কাপোৰ এটুকুৰা কিনিবলৈ দোকান এখনলৈ গৈছিলো। বিক্ৰী সহায়কজনে প্ৰস্তাৱ দিলে: - লগতে টুপী আৰু বগা স্কাৰ্ফখন কিনিব। শেষত তেওঁলোক পতিয়ন গ'ল আৰু দোকানৰ সহায়কজনে চিকচিকিয়া নীলা আৰু পাতল নীলা চেটিনৰ দুটা বিনামূলীয়া টুকুৰা দিলে। পিছদিনা আমি কাপোৰবোৰ মাৰ ওচৰলৈ লৈ গ'লোঁ যিয়ে কেইদিনমানৰ ভিতৰতে কাপোৰবোৰ বনাই দিলে। দেওবাৰে মোক নোভাৰাৰ মাৰ্কিছ আৰু বেৰনৰ ছোৱালীৰ দৰে অনুভৱ হৈছিল।

১৯৪১ চনৰ শীতকালত যুদ্ধৰ মাজতে দেউতাই চাৰ্ডিনিয়াত চাকৰি শেষ কৰি তেওঁৰ এজন বন্ধুৰ সৈতে উত্তৰৰ এখন চহৰত তেওঁলোকৰ সৌভাগ্য বিচাৰিবলৈ আৰু পুৰণি চাকৰিটো পুনৰ আৰম্ভ কৰি জীয়াই থকাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। বতাহত এনে অনুভৱ হৈছিল যে মায়ে দেউতাৰ লগত যোগ দিব বিচাৰিছে আৰু মইও এই কথাত বিচলিত হৈ পৰিলোঁ, ইমানেই যে এদিন তাইৰ বিচনাৰ তলত হাঁহি হাঁহি কাপোৰ খুলি চাউলৰ দানা দুটা, ভৱিষ্যৎ নিপলবোৰ খোলা থকা কাৰণে মাহীয়েকক নিৰীক্ষণ কৰিলোঁ মোক কেতিয়াও ধুই পেলোৱা নাছিল। হিংস্ৰভাৱে সেইবোৰ মোৰ পৰা কাঢ়ি লৈ গ'ল। মনত আছে, মই নিজকে আঘাত কৰা বাবে তেজ দেখা পাইছিলোঁ। দিনে নিশাই প্ৰয়োজনীয় কেনভাছ চাৰ্টটো পিন্ধিলোঁ, তাৰ পিছত ড্ৰেছটো পিন্ধিলোঁ, কোনেও লক্ষ্য কৰা নাছিল।

Before leaving, the mother tried to leave the grandfather's house in order, as the poor guy was left alone. She thought about putting in electric lights, at that time the prerogative of the lords. Before she used "u lusu" to oil. Uncle Michele was disturbed by this: a few days later he called the electrician in turn and had him also install the light in his house, so when I went to the village I too enjoyed a little light on the steep wooden stairs.

When I had to go to the toilet .foar,i,18 (in latrea), .foar,p,16 basically a simple hole that was on the ground floor behind his laboratory, there were always coffins stacked next to it, which the uncle built to be ready in case of request.

On the morning of March 1st 1942, dressed in blue satin with light blue sleeves, together with my uncle and grandfather Tore, I accompanied my mother and her little sisters to the post office in Piazza di San Sebastiano, that is, yes, to the bus, which would take them to at the Vigliatore railway station. Her 4-year-old sister Rosa didn't want to come up and her uncle, to convince her, said to her: .foar, i, 18-if you don't come up you'll get two feet-.foar, p, 16 (I'll fart you twice) .

মই ডাঙৰজনী পেহীৰ প্ৰভাৱত গুচি যোৱা নাছিলোঁ আৰু নোভাৰাতেই বৈছিলোঁ। কান্দোন বন্ধ কৰিব নোৱাৰিলোঁ। দাদাৰ কোলাত সান্ত্বনা বিচাৰিলোঁ। তেওঁও অকলে এৰি থৈ গ'ল আৰু সেইদিনা মই তেওঁৰ লগত থাকিলোঁ তেওঁক সংগ দিবলৈ। প্ৰায় বিশ দিনৰ পিছত ভ্ৰমণৰ সফলতাৰ কথা কোৱা মাতৃৰ পৰা প্ৰথমখন চিঠি আহিল। দেউতাই তাইক ঘৰত পানী আৰু গেছ ষ্ট'ভ থকা এটা আৰামদায়ক এপাৰ্টমেণ্ট বিচাৰি পাইছিল, তাইৰ বাবে নতুন কিবা এটা। কাহিনীটো আগবঢ়াই লৈ গৈ আহি পোৱাৰ পিছদিনা তাই ঘৰলৈ চুলি সৰা মানুহ এজনক মাতিলে তাইক ফেশ্বনেবল চুলি কাটিবলৈ। গাঁৱত প্ৰায় সকলো মহিলাই দীঘল চুলিখিনি টুপেৰে পিন্ধিছিল। মুঠতে মায়ে জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে সুখী আৰু সন্তুষ্টি লাভ কৰিছিল। কাহিনীটোৰ শেষত তেওঁ মোক পেহীয়েকৰ ওচৰলৈ পৰামৰ্শ দিলে। কাষ্ট্ৰাঞ্জিয়াত মোৰ দুখ-কষ্ট তেওঁ নিশ্চয় কল্পনা কৰা নাছিল।

আমি যোৱাৰ পিছদিনা এণ্টনিয়া খুৰীয়ে মোক গ্ৰাম্য অঞ্চললৈ লৈ গ'ল আৰু গিৰিয়েকক ক'লে যে মোক লিখিবলৈ শিকাবলৈ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ কিতাপখন किनि দিয়ক যাতে মই প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সলনি অক্টোবৰ মাহত দ্বিতীয় শ্ৰেণীত পঢ়িব পাৰো। দুখীয়া মই: মই আৰু খেলিব নোৱাৰিলোঁ, কিন্তু নিলাম আৰু নম্বৰ লিখি সময় কটাবলগীয়া হ'ল। মাজে মাজে শিক্ষয়িত্ৰীগৰাকীয়ে পঢ়োৱা ছান বেচিলিঅ'ৰ পৰা

উভতি অহাৰ পথত কেষ্ট্ৰাঞ্জিয়াৰ মাজেৰে পাৰ হৈ গৈছিল। তাইৰ নাম আছিল মাৰিয়া, তাই আছিল পেহীয়েক চিনি পোৱা এজন কেপ্তেইনৰ ছোৱালী। সি তাইক এগিলাচ পানী আগবঢ়াই দিলে। ইফালে মই তাইক বহীখন দেখুৱাই দিলোঁ আৰু তাই মোক এটা আদৰ কৰিলে। বেগৰ পৰা ৰঙা পেঞ্চিল এখন উলিয়াই তাই লিখিলে “well done”। নিজকে প্ৰশংসা কৰা দেখি কি আনন্দ, কি সুখ, যিটো মোৰ বাবে অসাধাৰণ। মই প্ৰতিদিনে অধিক বিষাদগ্ৰস্ত হৈ পৰিলোঁ, পিতৃৰ ফালৰ পৰা ককা-আইতাইতৰ ওচৰলৈ লৈ যাবলৈ অনুৰোধ কৰিলোঁ, কিন্তু পেহীয়ে ক’লে যে ইয়াৰ প্ৰয়োজন নাই।

তেওঁৰ ভয় আছিল যে মই হয়তো তেওঁলোকক ক’ম যে মোৰ লগত কেনে ব্যৱহাৰ আৰু খুৱাই দিয়া হৈছে। আচলতে ডাঙৰ আৰু বিকশিত হ’বলগীয়া সৰু ছোৱালী এজনীৰ বাবে খাদ্যই যথেষ্ট নাছিল: ৰাতিপুৱা তেওঁলোকে মোক পনিৰৰ সৈতে কঠিন ৰুটিৰ টুকুৰা এটা দিছিল, দুপৰীয়া টমেটোৰ চালাড আৰু দুটা জলপান দিছিল। সন্ধিয়া যেতিয়া স্বামী তাত আছিল, এণ্টনিয়া খুৰীয়েকে কেঁচা পিঁয়াজৰ আধাৰত তৈয়াৰী ইম্প্ৰভাইজড চচৰ সৈতে কিছু পাস্তা ৰান্ধিছিল। আৰু যদি মই নাখাওঁ তেন্তে মই বহুত মাৰপিটৰ আশংকা কৰিছিলো। বৈচিত্ৰ্যৰ বাবে কিছুমান সন্ধিয়া তেওঁ পাস্তা আৰু বীন বা এক প্ৰকাৰৰ কোমল, কোমল পলেন্টা ৰান্ধিছিল। বৰদিন, নৱবৰ্ষ, কাৰ্নিভাল আৰু ইষ্টাৰতহে তেওঁলোকে কুকুৰা বা শহাপহু মাৰিছিল। জানুৱাৰী মাহত তেওঁলোকে এটা গাহৰি হত্যা কৰিছিল য’ৰ পৰা তেওঁলোকে টেঙা চালামি আৰু চৰ্বি লাভ কৰিছিল, কিন্তু টোপাল টোপালকৈ খাব লাগিছিল নহ’লে গোটেই বছৰটোৰ বাবে যথেষ্ট নহ’ব। দেওবাৰে মাজে মাজে মোৰ ককাই কিছুমান লেতেৰা ট্ৰাইপ কিনিছিল যিবোৰ এতিয়াও ভাবিলেই মোৰ বিতৃষ্ণা হয়, বা পাৰ্চলিৰ ডালত গুটিয়াই খোৱা কিছুমান অল্প, স্কেলপ, যিবোৰ তাৰ পিছত ভাজি লোৱা হৈছিল। সকলোবোৰ সস্তীয়া খাদ্য আছিল কাৰণ তেওঁলোকৰ মতে আমিও ককা-আইতাৰ দৰে অপচয় কৰা উচিত নহয় আৰু তেওঁলোকে মোক আওৰাই ক’লে: - বুজিছা, তেওঁলোকৰ সদায় কেৰাহীত চচেজ আৰু ষ্টকফিছ ভৰ্তি থাকে, তেওঁলোকে খায়-পান কৰে। আমি সেই মানুহবোৰৰ পৰা আঁতৰি থাকিব লাগিব - তেওঁলোকে

ক'লে -। ককাইতে আশংকা কৰিছিল যে আন আত্মীয়ই মোক মহাদেশত মা আৰু দেউতাৰ লগত যোগ দিবলৈ জোৰ দিবলৈ পতিয়ন নিয়াব। সিহঁতে মোক সিহঁতক ঘৃণা কৰিবলৈ ইমানেই চেষ্টা কৰিছিল যে কেতিয়াবা সিহঁতক লগ পালে চকুৰ ওপৰত হাত থৈ দিওঁ যাতে সিহঁতক দেখা নাপাওঁ।

ছেপ্টেম্বৰ আহিছিল আৰু দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ বাবে প্ৰবেশ পৰীক্ষা দিব লগা হৈছিল। ককাইতে মোক গাঁৱলৈ লৈ গ'ল, মোৰ ওপৰত চকু ৰাখিবলৈ ডাইনিং ৰখীয়াৰ লগত পৰামৰ্শ কৰিলে, দ্বিতীয় শ্ৰেণীত মোৰ হ'বলগীয়া শিক্ষকজন আৰু পৰীক্ষা ব'ৰ্ডৰ শিক্ষকজনৰ ওপৰত চকু ৰাখিবলৈ। মোৰ পদোন্নতি নিশ্চিত কৰিবলৈ সকলোৱে উপহাৰ হিচাপে কণী আনিছিল। সেই মানুহবোৰৰ লগত মোৰ কেতিয়াও যোগাযোগ হোৱা নাছিল, শ্ৰেণীকোঠাত চিয়াঁহীৰ গুৰি থকা কেইবাখনো দুজনীয়া কাঠৰ ডেস্ক আছিল। মোৰ লগত আন ছোৱালীবোৰেও ৰিমেডিয়েল পৰীক্ষা দি আছিল। তেওঁলোকে মোক ব্লেকবৰ্ডত যোগ আৰু বিয়োগৰ সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল। চিয়াঁহীৰ খোলা আৰু ব্লেকবৰ্ড দুয়োটা মোৰ বাবে সম্পূৰ্ণ নতুন আছিল। ভয় আৰু লাজত পাতৰ দৰে লৰচৰ কৰি আছিলো, অপাৰেচনবোৰ কেনেকৈ সমাধান কৰিব নাজানিছিলো, কাৰণ এণ্টনিয়া খুৰীয়ে মোক মাত্ৰ এটাৰ পৰা দহলৈকে সংখ্যা লিখিবলৈ শিকাইছিল। তেতিয়া তেওঁলোকে মোক এটা বাক্য লিখিবলৈ ক'লে, বহীখনত অলপ চিন্তা কৰি, কিন্তু মই ক'ৰ পৰা আৰম্ভ কৰিম নাজানিলোঁ। সেই অগোছালিবোৰ শেষ হোৱাৰ পিছত ডাইনিং ৰখীয়াই মোক ঘৰলৈ লৈ গ'ল। পেহীয়ে তাইক পৰীক্ষাটো কেনেকুৱা হ'ল বুলি সুধিলে আৰু ডাইনিং ৰখীয়াই উত্তৰ দিলে যে বৰ ভাল হোৱা নাই, কিন্তু চূড়ান্ত বিচাৰ শিক্ষকসকলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল।

Surprisingly, the result was positive and I was admitted to the second class: I was ready to go to school, but the problem of the apron arose. Uncle Michele had gone to the shop the previous day and bought a remnant of black fabric. Aunt Antonia made my uniform for me within a day. More money was needed to purchase the folder. My uncles had money but they were obsessed with saving so he, the miser, did his best and made me a

plywood folder with a window clip. They didn't even buy me a pen. My uncle built one with a thin piece of wood with a nib attached to the end. They couldn't replace the two notebooks and the pencil and had to buy them. On October 1st of 1942 my aunt accompanied me to school. First she had gone to the mayor to ask for a birth certificate which the school required because I was out of class. The teacher was full of kindness and welcomed me with kindness, but I was afraid of her, perhaps because instead of her right arm she had a rubber prosthesis due to an accident that occurred as a child in her father's pasta factory. I was assigned a seat in the front rows. My new companions, who hadn't seen me the year before, intrigued by my presence, muttered among themselves: .foar,i,18 - But why is this sicca-sicca? - .foar,p,16 (Who is this skinny little girl?). I was very intimidated and ashamed, I couldn't open my mouth and I didn't even answer the questions that the teacher lovingly asked me.

মই বনৰীয়া শিশু আছিলোঁ আৰু প্ৰস্ৰাৱ কৰিবলৈ ওলাই যাবলৈ কোৱাৰ সাহস নাছিল, আৰু এবাৰ নিজেও প্ৰস্ৰাৱ কৰিছিলোঁ। গতিকে ঘৰ পোৱাৰ লগে লগে পেহীয়ে মোক মাৰপিট কৰিলে কাৰণ তাই মোৰ ড্ৰেছটো ধুব লগা হ'ল যিটো যিয়েই নহওক পিছদিনা সময়মতে শুকাই নাযায়। দিনবোৰ পাৰ হৈ গ'ল আৰু প্ৰতিবাৰেই পুনৰ একেই কথাই ঘটিল। দিনটোৰ মাজভাগত গম পোৱা ছাৰে মোক টয়লেটলৈ পঠিয়াই দিলে যদিও কেতিয়াবা তাই পাহৰি যায় আৰু মই নিজৰ ওপৰত পুনৰ ল'লোঁ। মোৰ সহপাঠীসকলে মোক আওকাণ কৰি মোক এনেদৰে এৰাই চলিছিল যেন মোক মহামাৰীত আক্ৰান্ত আৰু মোৰ লগত বন্ধুত্ব কৰিবলৈও চেষ্টা কৰা নাছিল।

গাঁৱত লগ পোৱাৰ বাবেই সিহঁতে চিনি পাইছিল, আনহাতে মই প্ৰায় এঘণ্টা খোজ কাঢ়ি গাঁৱৰ ঘৰলৈ যাব লগা হৈছিল আৰু সেয়েহে সিহঁতৰ লগত বন্ধুত্ব কৰাৰ কোনো সুযোগ নাছিল। ককাহঁতে দেওবাৰেহে চহৰলৈ আহিছিল বন্ধু-বান্ধৱীক লগ কৰিবলৈ আৰু মদৰ বটলৰ সন্মুখত তেওঁলোকৰ লগত কেইটামান সুখৰ সময় কটাবলৈ। কিন্তু বেছিভাগ সময়তে পেহীয়ে স্বামীৰ বাবে ৱৰ্ক অৰ্ডাৰ ল'বলৈ ঘৰতে

থাকিছিল। ছয় বছৰ বয়সত মই দীঘলীয়া ওপৰলৈ উঠি যোৱা খচ্চৰ ট্ৰেকটোৰে খোজ কাঢ়িলোঁ। আধা বাটত মই বৈ দিলোঁ পাতেৰে আগুৰি থকা ভায়োলেটৰ গোট এটা ছিঙি ছাৰক আগবঢ়াবলৈ।

ক্লান্ত হৈ স্কুল পালোঁহি। দুপৰীয়াৰ পিছত মই কেতিয়াও জীৱন্ত আত্মক লগ নোপোৱাকৈয়ে চিকাডাৰ কাণ বন্ধ কৰি তোলা চিঞৰ-বাখৰ আৰু জুইৰ সূৰ্য্যৰ সৈতে গ্ৰাম্য অঞ্চললৈ উভতি আহিলোঁ।

মই নিজকে সেই হোভেলত আবদ্ধ কৰি ৰাখিলোঁ আৰু পেহীয়ে মোৰ প্ৰতি ক্ৰমান্বয়ে কঠোৰ হৈ পৰাৰ সৈতে সেই কম নিস্তন্ধ পৰিৱেশটোত নিজৰ লগত কল্পনা কৰিবলৈ অকলে থাকিলোঁ। ককাকে এবাৰ কাম শেষ কৰি প্ৰায় সদায় ধাবাখনৰ কাষত বৈ গভীৰ নিশা ঘৰলৈ উভতি আহিছিল, সদায় মদ্যপান কৰি। কেতিয়াবা সাধাৰণতকৈ বেছি মদ্যপান কৰি সি হেৰাই গৈছিল আৰু ঘৰলৈ উভতি নাহে। মাহীয়েক আৰু ওচৰ-চুবুৰীয়া কেইজনমানে বস্তিৰ পোহৰেৰে মাজনিশা জুৰিৰ কাষেৰে তাক বিচাৰি গ'ল। যেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক মাটিত পৰি থকা দেখিলে তেওঁলোকে তেওঁক ঘৰলৈ যাবলৈ পতিয়ন নিয়ালে।

ইফালে স্কুলত ভাল একো কৰিব পৰা নাছিলোঁ। প্ৰথম ত্ৰৈমাসিকৰ শেষত শিক্ষকে ৰিপ'ৰ্ট কাৰ্ড বিতৰণ কৰিলে, তাৰ পিছত ফেচিষ্টৰ চিহ্ন আৰু দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে সকলো অপৰ্যাপ্ত বিষয়ৰ সৈতে: মোৰ ৰিপ'ৰ্ট কাৰ্ড আছিল শ্ৰেণীত আটাইতকৈ দুখীয়া। পেহীক উৎসাহিত কৰিবলৈ মই তাইক ক'লোঁ যে আন ৰিপ'ৰ্ট কাৰ্ডবোৰো মোৰ দৰেই আৰু পেহীয়ে প্ৰায় লোভনীয় বস্তুটো লৈ গ'ল। সেয়ে দিনৰ পিছত দিন নিজাববীয়াকৈ সাহস অৰ্জন কৰিছিলো আৰু ক্লাছত সহপাঠী কেইজনমানৰ লগত বন্ধুত্ব গঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। মই তেওঁলোকৰ কাষ চাপিব বিচাৰিছিলো, কিন্তু তেওঁলোকে মোক তেওঁলোকৰ কথা-বতৰাৰ পৰা বাদ দিছিল, কাৰণ তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত মই এগৰাকী দুখীয়া দেশৰ ছোৱালী আছিলো।

তৃতীয় অধ্যায় - বালিৰ ওপৰত খেলা

কাষ্ট্ৰাঞ্জিয়াত নিসংগতাত কটোৱা বছৰবোৰত সময় কেতিয়াও পাৰ হোৱা নাছিল কাৰণ আপুনি কৰিব পৰা একমাত্ৰ কামটো আছিল গোটেই দিনটো চৰাইৰ চিঞৰ-বাখৰ আৰু গৰমৰ দিনত চিকাডাৰ কাণ বন্ধ কৰি দিয়া চিৰ'ক শুনা, যেতিয়া সাগৰৰ পৰা ছিৰ'ক' সোমাই আহিছিল। ধাৰাটোৰ জিগজেগ পথৰ কাষেৰে গৈ উপত্যকাটোত জুই জ্বলাই দিলে। গাঁৱৰ জীৱ-জন্তুবোৰ মোৰ বন্ধু আছিল। গতিকে মই মোৰ সময়খিনি কল্পনা কৰিয়েই কটালোঁ। আকাশৰ পটভূমিত বা গছৰ ডালৰ মাজত মোৰ দৃষ্টিত দেখা দিয়া আকৃতিবোৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি মই নিজৰ এখন পৃথিৱী গঢ়ি তুলিলোঁ: কথা কোৱা বন্যপ্ৰাণী, হেডছেভাৰ ৰকৰ প্ৰান্তত শাৰী পাতি থকা নাইটবোৰ আৰু তাৰ পিছত মোৰ লগত যাদুকৰী শক্তি মই সিহঁতক পতিত কৰিলোঁ, মই সিহঁতক ভয়ত ধ্বংস হোৱা দেখিলোঁ। তাৰ পাছত মই শিলটোক এটা অজগৰলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিলোঁ যিয়ে হঠাতে পাহাৰৰ পৰা নিজকে বিচ্ছিন্ন কৰি ওখকৈ উৰি গৈ সমগ্ৰ গ্ৰাম্য অঞ্চলত আতংক বিয়পাই দিলে। ডাৱৰবোৰক ৰূপান্তৰিত কৰিলোঁ, যিবোৰ উৰণীয়া নাওলৈ পৰিণত হ'ল আৰু মই দূৰৈৰ সাগৰখনৰ সিপাৰে যোৱাৰ কথা ভাবি আকাশত যাত্ৰা কৰিলোঁ, য'ত মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল মা আৰু মোৰ ভনীয়েকহঁত। নৈৰ পানীৰ পৰা ওলাই অহা কেঁকোৰাবোৰ ফুলি উঠিছিল

যেতিয়ালৈকে সিহঁতে বিশাল প্ৰাণীলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছিল আৰু আনকি ধাৰাত আগবাঢ়ি যোৱাৰ লগে লগে গছবোৰকো উভালি পেলাইছিল।

কেতিয়াবা মোৰ পেহীৰ এণ্টনিয়াৰ অপ্ৰীতিকৰ মুখখনলৈ মনত পৰিল। তাই মোক ভাল নাপালে, তাই মোক ভাল নাপালে আৰু মই তাইক ঘৃণা কৰিলোঁ: মায়ে মোক ভনীয়েকৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰিছিল যদিও তাই মোক এদিন আহি মোক আনিব বুলিও প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল: এই কাৰণেই মই প্ৰায়ে গছত উঠিছিলো, দিগন্তটো স্কেন কৰিলোঁ, দেউতাৰ সৈতে তাইক বগা ঘোঁৰাৰ পিঠিত উঠি অহা দেখিবলৈ পোৱাৰ আশাত। ওচৰৰ ছান বেচিলিঅ' আৰু ভেলানকাজাৰ গাঁওবোৰত মানুহকেইজন সকলোৱে গুচি গৈছিল। বাকী থাকিল মাথোঁ মহিলা, ল'ৰা-ছোৱালী আৰু কেইজনমান বৃদ্ধ। জীৱনে কষ্টেৰে স্পৰ্শ কৰা নিস্তন্ধ গাঁওবোৰ আছিল। সময় বন্ধ হৈ গৈছিল আৰু মানুহে বিশ্বাস কৰিছিল যে সকলো সলনি হ'ব, এদিন যুদ্ধ শেষ হ'লেই সত্যতাই সেই সিঁচৰতি, মৃত আৰু লৰচৰ কৰা ঘৰৰ জাকটোত নিজৰ বিজয়ী প্ৰৱেশ কৰিব। বন্ধু-বান্ধৱী থাকিলে, মই যে অকলশৰীয়া আৰু পৰিত্যক্ত নহয় সেই কথা জানিলেহেঁতেন, সুৰক্ষিত হ'ব পাৰিলেহেঁতেন, এইজন বা সেইজন ব্যক্তিৰ ঘৰত আশ্ৰয় ল'ব পাৰিলোঁহেঁতেন বুলি জানিলেহেঁতেন। মই এইটোও কোৱাৰ অধিকাৰ নাছিল যে মই পৰিয়ালহীন, মা-দেউতা বহু দূৰত সাগৰৰ বিপৰীত পাৰত, সেই অন্তহীন নীলা ৰঙৰ সিপাৰে, যে মোৰ আৰু তেওঁলোকৰ মাজত এটা ওখ আৰু অগম্য পাহাৰৰ দৰে আছে। বৰঞ্চ মোৰ লগত বেয়া ব্যৱহাৰ কৰা পেহীয়েকৰ লগত থাকিবলৈ বাধ্য হ'লোঁ। মই যেতিয়া ভাবিলোঁ আৰু তাইক দেখা দিয়া দেখিলোঁ, তেতিয়া তাই সেই তিৰস্কাৰ আৰু নিষ্ঠুৰ মাতটোৱে মোক বিৰক্ত কৰিলে। চিঞৰিবলৈ, চিঞৰিবলৈ, অপমান কৰিবলৈ আৰু গালি-গালাজ কৰিবলৈ কৰা এটা মাত।

আনকি জীৱ-জন্তুবোৰেও তেওঁৰ মাতটোলৈ ভয় খাইছিল। কেৱল স্বামীৰ লগতহে তাইৰ শিখৰ তললৈ নামি আহিল আৰু তাইৰ মাতৰ আয়তন সম্পূৰ্ণৰূপে সলনি হৈ গ'ল, ভেড়াৰ হুমুনিয়াহলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল। পেহীয়ে ভাবিছিল যে কণমানি ছোৱালী এজনী চৌপাশে ঘটি থকা কথাবোৰ বুজিবলৈ সক্ষম নহয়। কেৱল সকলো বুজি

পোৱাই নহয়, তদুপৰি মই মৌন বা নিষ্ক্ৰিয় হৈ থকা নাছিলো। অহৰহ যুদ্ধ আছিল। এক অন্তহীন আৰু ক্লান্তিকৰ সংগ্ৰাম। মাজে মাজে ভৱিষ্যতৰ কথা ভাবিছিলোঁ: তাই বুঢ়ী আৰু অসহায়, মই সৰু আৰু শক্তিশালী আছিলোঁ, কিন্তু সকলো কথাৰ পিছতো মই তাইৰ লগত বেয়া ব্যৱহাৰ নকৰিলোঁহেঁতেন, সেয়া মোৰ স্বভাৱৰ অংশ নাছিল।

কেতিয়াবা মই নদীখনৰ ওচৰ পাওঁ য'ত মানুহবোৰ কাপোৰ ধুবলৈ যোৱা, ধোৱাৰ কামবোৰ কৰিবলৈ যোৱা মানুহ বিচাৰি পাইছিলোঁ, অৰ্থাৎ চাদৰ আৰু কঞ্চল ধুইছিল, প্ৰথমে ছাইত সকলো তিয়াই দিছিল। বা যেতিয়া ছিয়াৰিং সময়ৰ পিছত ভেড়াৰ উল ধুবলৈ আহি ৰ'দত শুকুৱাই বগা কৰিবলৈ আৰু তাৰ পিছত বিচনাৰ বিচনাবোৰ ভৰাই থ'বলৈ ব্যৱহাৰ কৰে। পাৰৰ শিলবোৰৰ মাজত বাকী থকা ফ্লেকবোৰ সংগ্ৰহ কৰিবলৈ গৈ সেইবোৰৰ লগত মোৰ ৰেগ পুতলাটোক সাজ-পোছাক পিন্ধাই দিলোঁ। কি কৰিম নাজানিলেই জুৰিৰ পাৰত থকা শিলবোৰ তুলিবলৈ ধৰিলোঁ ক্ৰেফিছৰ সন্ধানত, মই নিপুণভাৱে মূৰৰ ওপৰত আঙুলিৰে ছক কৰি ল'লোঁ, যাতে সিহঁতৰ নখবোৰে মোৰ আঙুলিত চিটিকি নাযায়। মই সেইবোৰ ঘৰলৈ লৈ গ'লোঁ আৰু সন্ধিয়া যেতিয়া মোৰ পেহীয়ে জুই জ্বলাই দিলে মই সেইবোৰ পোৰা আৰু খালোঁ: মোৰ বাবে সেইটো আছিল বিশেষ ৰাতিৰ আহাৰ। কেতিয়াবা কেঁকোৰাৰ সলনি শিলটো তুলি লোৱাৰ লগে লগে সৰু সৰু আতংকিত বেংবোৰে উলম্ব জাঁপ এটাৰে ওপৰলৈ গুলী চলাইছিল, যাৰ ফলত মই ভয়ত জপিয়াই উঠিছিলোঁ। মই ভাবিছিলো যে তেওঁলোক মোৰ খেলাৰ সতীৰ্থ আৰু কেতিয়াবা আনকি আঁতৰি যাবলগীয়া হোৱাৰ বাবেও অনুশোচনা কৰিছিলোঁ, গোটেই ৰাতি তেওঁলোকক অকলে আন্ধাৰত এৰি থৈ গৈছিলোঁ। সন্ধিয়া ঘৰলৈ উভতি যাবলগীয়া হ'লে উপত্যকাত সৃষ্টি হোৱা প্ৰতিধ্বনিৰ সুবিধা লৈ মই মিচেল খুড়াক জোৰেৰে মাতিলোঁ। কেতিয়াবা গৰমৰ দিনত যেতিয়া উপত্যকাৰ আৰু ওপৰৰ ঘৰ এটাত বাস কৰা স্কাৰ্ডিনো পৰিয়ালটো আছিল, মই তেওঁলোকক চাবলৈ গৈছিলোঁ। ভাইটিৰ ভিতৰত সৰু মিম্মাৰ লগত খেলিছিলো।

গুফীয়ে পুতলাবোৰৰ বাবে চকী আৰু টেবুল সাজিছিল। কেইঘণ্টামান কোম্পানীত কটাবলৈ কিমান ভাল লাগিল। ৰাতিপুৱা গাখীৰ আনিবলৈ নদীৰ সিপাৰলৈ যোৱাৰ

সময়ত মোক ফোন কৰিছিল। তেওঁলোকৰ হাতত ভৰোৱা বাল্টিটো আছিল, "কনচেটিনা"য়ে তেওঁক গাখীৰ খুৱাই থকা দেখি সন্তুষ্ট হৈছিল। গৰুবোৰৰ মালিক মিকা এ কেপেলিয়াই মোক কৰুণা কৰি আধা গিলাচ এটা আগবঢ়াই দিলে। পেহীৰ ঘৰত আমি বছৰত দুবাৰ গাখীৰ দেখিছিলো: যেতিয়া তাই বিস্কুট বনাইছিল আৰু ইষ্টাৰত যেতিয়া তাই ৰঙীন আঙঠিৰ কণীৰে কপৌ প্ৰস্তুত কৰিছিল। গাখীৰ উতলিলে মই তাৰ শেষৰ প্ৰতিটো টুকুৰা স্কিম কৰিলোঁ। গাঁৱৰ ঘৰৰ কোঠাটোত আছিল ককাৰ বিচনাখন, যদি বিচনা বুলি ক'ব পাৰি, তাৰ ফলকবোৰ খেৰৰ বিচনাৰে লোহাৰ ট্ৰেষ্টেল দুটাত ৰখা হৈছিল, যিহেতু তেওঁলোকে ঘোঁৰাৰ চুলিৰখন নোভাৰাত এৰি থৈ গৈছিল। ওপৰত মাত্ৰ পুৰণি মিলিটাৰী কম্বল এখন, তেলীয়া আৰু ছিন্নভিন্ন হৈ থকা খেৰৰ বিচনা এখনত শুব লগা হ'ল। দিনতো পেণ্টী নোহোৱাকৈ পিন্ধা কেনভাছৰ চাৰ্ট এটা লৈ বিচনাত পৰিলোঁ। প্ৰতি নিশাই মই ভুগি থকা ঠাণ্ডাৰ বৰ্ণনা কৰাটো সম্ভৱ নহয়। বৰষুণ দিলে ছাদৰ পৰা সোমাই যোৱা পানী সংগ্ৰহ কৰিবলৈ পাত্ৰ স্থাপন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ৰাতি প্ৰস্ৰাৱ কৰাৰ প্ৰয়োজন হ'লে ঘৰৰ পৰা ওলাই খোজৰ ওচৰতে কৰিব লাগিছিল। যদি মই গম নাপালোঁহেঁতেন, কিয় সপোন দেখি আছিলো, আৰু খেৰৰ বিচনাখনত কৰি আছিলো, ৰাতিপুৱা মইও বহুত মাৰপিট ল'ম। এণ্টনিয়া খুৰীয়েও দিনত ব্যৱহাৰ কৰা চাৰ্টটো পিন্ধি শুই গ'ল, আনহাতে মিচেল খুড়াই মাকে কৰা দৰে কুটিল হৈ পৰিল।

শোৱাৰ অনুষ্ঠানটো সাধাৰণ ৰীতি-নীতি অনুসৰি হৈছিল: প্ৰথমে মই শুবলৈ গ'লোঁ, তাৰ পিছত পেহীৰ পাল, তাৰ পিছত মামাই তাৰ ডাঠ কেনভাছ ট্ৰাউজাৰ আৰু আঙাৰেৰ খুলিলে। দিনত পিন্ধা যথেষ্ট টিলা চাৰ্টটো লৈ সি বিচনাৰ ফালে গৈ বেৰত থিয় হৈ থকা টেবুল এখনত ৰখা তেলৰ লেম্পটো বন্ধ কৰি দিলে। মই, যিজন দুষ্টামি, যিয়েই নহওক, চোৱাৰ অভিনয় কৰি উকি মাৰিলোঁ: যেতিয়া তেওঁ শিখাটো নুমুৱাবলৈ তললৈ নমাই দিলে মই দেখিলোঁ যে তেওঁৰ চিলোৱাটটো বেৰত প্ৰক্ষেপিত হৈ আছে, চীনা ছাঁৰ দৰে, ওলমি থকা ডিন-ডনৰ সৈতে। – অ', কিমান ভাল লাগিছে! – তেওঁ ক'লে, কাৰণ তেওঁ খোৱা সকলো মদেই তেওঁক ইমান গৰম কৰি তুলিছিল। তেওঁলোকৰ বিচনাৰ কাষত দুটা টুপি আছিল, অৰ্থাৎ দুটা ডাঙৰ বেতৰ টোপোলা

আছিল য'ত তেওঁলোকে শুকান ডুমুৰবোৰ ৰাখিছিল। লেতেৰা আৰু তেলীয়া টুকুৰাৰে ঢাকি থৈছিল আৰু পিছৰটোৰ ওপৰত ককাৰ পৰিষ্কাৰ আঙাৰেৰে আছিল। মোৰ বিচনাৰ ওচৰৰ বাকচ এটাত তেওঁলোকে ৰুটি আৰু শীতকালত স্কুললৈ যোৱাৰ সময়ত মূৰত মেৰিয়াই থোৱা স্কাৰ্ফ এখন, মোৰ আঙাৰেৰে আৰু পেহীৰ। মই দেওবাৰেহে ব্যৱহাৰ কৰিছিলো যেতিয়া আমি নোভাৰাত মিছ কৰিবলৈ গৈছিলো। ককাইতে কৈছিল যে আমি গ্ৰাম্য অঞ্চলত পিন্ধিব নালাগে কাৰণ আমি সেইবোৰ অসাৰভাৱে পিন্ধিম।

জানুৱাৰী মাহত তেওঁলোকে গাহৰিটোক হত্যা কৰিছিল। কিছু চচ্ছেজ প্ৰস্তুত কৰি চৰ্বিখিনি নিমখ দিলে। সিজোৱা ভৰি দুখন চৰ্বিত ডুবাই থোৱা টেৰাকোটাৰ পাত্ৰ এটাত সংৰক্ষণ কৰি ৰখা হৈছিল। সাধাৰণতে মে' মাহত সতেজ বহল বীনৰ সৈতে খাইছিল কাৰণ পৰম্পৰাগতভাৱে আগতে খাব পৰা নাছিল। এবাৰ এপ্ৰিল মাহ, খুবীক এই বিষয়ে সুধিলোঁ কাৰণ মোৰ বৰ ভোক লাগিছিল আৰু ৰুটিৰ লগত কি খাম নাজানিছিলো। পেহীয়ে চিঞৰিবলৈ ধৰিলে যে মই পাগল হৈ পৰিলোঁ। এদিন স্কুলৰ পৰা উভতি আহি থাকোঁতে খচ্চৰৰ ট্ৰেকৰ কাষত ভনীয়েকৰ সৈতে অফেলিয়াক লগ পালোঁ। মাকক হেৰুৱাই ফ্ৰান্সৰ পৰা দেউতাকৰ সৈতে উভতি আহিছিল।

তেওঁলোক মোতকৈ বহুত শেঁতা আছিল, মই তেওঁলোকক কৰুণা কৰি ক'লোঁ: মই থকা ঠাইখিনিত সোমাই আহক, এই সময়ত মোৰ পেহীয়ে পানী আনিবলৈ ওলাইছে, অভেনত খাদ্য থকা পাত্ৰ এটা আছে, লৈ যাওক, নিজক খুৱাওক কিন্তু নকৰিব। t say anything then to anyone.- তেওঁলোকে মোক ধন্যবাদ জনাইছিল আৰু ভোকৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈ মোৰ পৰামৰ্শ নিঃসংকোচে মানি চলিছিল। মে' মাহত যেতিয়া ককাইতে বহল বীন ৰাখিছিল, তেতিয়া তেওঁলোকে গাহৰিৰ ভৰিখন আনিবলৈ গৈছিল আৰু তাৰ পৰিৱৰ্তে কেৱল চৰ্বি থকা পাত্ৰটোহে পাইছিল: স্বাভাৱিকতে মই বুলি ভাবি বহু দিন মোক টকা দিবলৈ মোৰ বিৰুদ্ধে ক্ষোভিত হৈ পৰিছিল। সেইবাৰ মোৰ বৰ গৌৰৱ অনুভৱ হৈছিল কাৰণ প্ৰথমবাৰৰ বাবে তেওঁলোকৰ লোভৰ বিৰুদ্ধে এখন ডাঙৰ যুদ্ধত জয়ী হোৱাৰ সুখদায়ক অনুভূতি

হৈছিল। পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতাৰ অভাৱৰ বাবে গোটেই ঘৰটোত মাথিয়ে অবিষ্ফিপ্তভাৱে ৰাজত্ব কৰিছিল। ৰাতি মোৰ ডিঙিত চেপা খাইছিল আৰু মাথিয়ে মোৰ তেজ চুহিব নোৱাৰাকৈয়ে প্ৰতিদিনে সন্ধিয়া মোক অলিভ অইলেৰে তেল দিছিল। ৰাতিপুৱা মোৰ ডিঙিত ৰং কৰা যেন লাগিল। পেহীৰ দৰে মোৰো উকুন আছিল, মূৰ ধুবলৈ অভ্যস্ত হোৱা নাছিল। আনহাতে পেহীয়ে মোৰ চুলিখিনি কুটি কুটি পানী আৰু চেনিৰে তেল দি ষ্টাইল কৰি ৰাখিছিল।

আনহাতে মোৰ সহপাঠীসকল সদায় পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন আছিল। তেওঁলোকৰ ভিতৰত আটাইতকৈ দুখীয়া মানুহজনো মোৰ দৰে লেতেৰা নাছিল। শিক্ষকজনেও মোক সকলোৰে পৰা আঁতৰাই শেষৰ ডেস্কলৈ ঠেলি দি প্ৰান্তীয়কৰণৰ কামত অৰিহণা যোগাইছিল। মোৰ শৰীৰটো বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰাকৈ লেতেৰা হৈ পৰিছিল। বছৰত এবাৰ মোক নদীত ধুইছিল, চহৰখনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ ফেৰাগোষ্টো উৎসৱ উপলক্ষে। এবাৰ মাৰ কথা ভাবি থাকোঁতে মোৰ বয়স প্ৰায় সাত বছৰ হ'ল, ব্ৰেজিয়াৰ উতলি থকা ছাইত পৰিলোঁ। মোৰ সোঁহাতখন জ্বলাই পেলালে আৰু পেহীয়ে মোক ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা নাছিল, কিন্তু প্ৰতিদিনে বনৌষধিৰে চিকিৎসা কৰিছিল। মোৰ দুটা কপৌৰ কণীৰ দৰে দুটা বুদ্ধবুদ্ধ আছিল, মই বিষত চিঞৰিছিলো কিন্তু তাই কেতিয়াও লৰচৰ কৰা নাছিল। মোৰ এনে লাগিছিল যেন মোক এন্দুৰে চেপি ধৰিছে।

দুমাহমানৰ পিছত অলৌকিকভাৱে সুস্থ হৈ উঠিলোঁ আৰু এতিয়াও মোৰ লক্ষণ আছে। স্কুলৰ সময়ত এদিন দেওবাৰে বেলকনিত থাকোঁতে নামি অহা এজনী সৰু ছোৱালীয়ে মোক সুধিলে যে মই তাইৰ লগত মিছ ভিনচেঞ্জিনাৰ কেটেচিজমৰ পাঠলৈ যাব বিচাৰো নেকি? মই নাজানিছিলো কি কাৰণ মোৰ পেহীয়ে মোক মাত্ৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বন্ধৰ দিনবোৰত মিছলৈ লৈ গৈছিল, মই বুজি পোৱা নাছিলো যে গীৰ্জালৈ যোৱাৰ অৰ্থ কি। আমাৰ ঘৰৰ বিপৰীতে ফাদাৰ বুয়েমি নামৰ এজন পুৰোহিত বাস কৰিছিল যদিও মই তেওঁক অতি কম বাৰ লগ পাইছিলো আৰু অনিচ্ছা সত্ত্বেও তেওঁৰ ফালে চাইছিলো। মোৰ পেহীয়ে মোক আওৰাই ক'লে: "তুমি তেওঁৰ লগত কথা পাতিলে সেই পুৰোহিতে তোমাৰ জিভা কাটি পেলাব।" অৱশ্যে

মই বিচাৰিলোঁ আৰু অভাৱনীয়ভাৱে কেটেচিজমৰ পাঠ ল'বলৈ অনুমতি ল'লোঁ। লগে লগে সেই পৰিবেশত মই নিজকে নিশ্চিত অনুভৱ কৰিলোঁ। যুৱতীগৰাকীয়ে মোক এখন পুস্তিকা আৰু এখন বাতৰি কাকত দিলে। যীচুৰ বিষয়ে শুনি মই অপৰিসীম আনন্দ অনুভৱ কৰিলোঁ। এদিন তেওঁ মোক ক'লে যে তেওঁ মোক মোৰ প্ৰথম ভোজনৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰিব। ঘৰত কথা পাতিছিলো আৰু তেওঁলোকে মোক কৈছিল যে মই এতিয়াও বহুত সৰু। মই মিছা কৈ উত্তৰ দিলোঁ যে গ্ৰুপৰ সকলো ছোৱালীয়েই কৰিলেহেঁতেন। বাস্তৱত সেইবোৰ ইতিমধ্যে নিশ্চিত কৰা হৈছিল, অৱশ্যে যুৱতীগৰাকী আৰু মই একমত হৈ থাকিলোঁ আৰু ছান নিকোলাৰ পুৰোহিতৰ সৈতে তাৰিখ নিৰ্ধাৰণ কৰিলোঁ: কৰ্পাছ ক্ৰীষ্টিৰ দিন।

বগা সাজযোৰৰ সমস্যাই উদ্ভৱ হ'ল যদিও কোনোবাই খুৰীয়েকক জনাই দিলে যে ননহঁতে ভাড়াত লৈছে। বহু প্ৰত্যাশিত দিনটো আহিল: ৰাতিপুৱা তেওঁ মোৰ লগত গীৰ্জাৰ উপবাসলৈ গ'ল। তাই ভাবিছিল যে বাকী ছোৱালীবোৰ তাত আছে কাৰণ তাই কেতিয়াও কেটেচিজম ভদ্ৰমহিলাগৰাকীৰ সৈতে যোগাযোগ কৰাৰ উদ্যোগ লোৱা নাছিল। মই অকলশৰীয়া বুলি উপলব্ধি কৰি তাই মোক অপমান কৰিলে: "মিছলীয়া, অভদ্ৰ।" মোৰ শিক্ষকো সেইদিনা ৰাতিপুৱা আন মানুহৰ লগত মিছত আছিল। উপস্থিত কিছুমান মহিলাই তাইক শাস্ত কৰিলে। পুৰোহিতজন আহি মোৰ হাতত ধৰি মোক স্বীকাৰোক্তিৰ বাবে চেক্ৰিষ্টীলৈ লৈ গ'ল। তেওঁ মোক আগতে কেতিয়াও শুনা নোপোৱা ধুনীয়া ধুনীয়া কথাবোৰ ক'লে। মোৰ এনে লাগিল যেন মই স্বৰ্গলৈ উৰা মাৰিছো আৰু মই মনতে ক'লোঁ: "পুৰোহিতসকলে জিভা কাটি পেলোৱাটো সঁচা নহয়, ইয়াৰ বিপৰীতে তেওঁলোকে সৰু ছোৱালী এজনীৰ দুখ-কষ্ট বুজিব জানে।" পাৰিলে মই তেওঁক সাৱটি ধৰি আনন্দত চুমা খালোঁহেঁতেন।

তেওঁ মোক তপস্যা হিচাপে পাঁচটা হেইল মেৰী ক'বলৈ বাধ্য কৰাইছিল আৰু মই নিজৰ আসনলৈ উভতি আহিলোঁ। মাহীয়েকে লগে লগে মোক সুধিলে যে মই ইমান দিন তাত থাকি পুৰোহিতজনক কি কৈছিলো, আৰু মই ক'লোঁ: - যুৱতীগৰাকীয়ে মোক শিকাইছিল যে স্বীকাৰোক্তি গোপন -। - হয়, কিন্তু প্ৰথমবাৰ ক'ব লাগিব - হাৰ্পিয়ে জোৰ দিলে। কোনো প্ৰকাৰেই নহয়. গণ, কমিউনিয়ন আছিল আৰু ওলাই

অহাৰ পথত তেওঁলোকে মোক জোৰ কৰি ককাৰ হাতত চুমা খাই ক'লে: "প্লিজ মোক আশীৰ্বাদ কৰক"। দাদাৰ পৰা আৰম্ভ কৰিছিলো, সদায় একেই বাক্যাংশ, তাৰ পিছত সকলো আত্মীয়ৰ চাৰিওফালে ঘূৰি ফুৰিছিলো। গেটনা খুৰীয়ে মোক এখন পুস্তিকা দিলে। মোৰ ভোক লাগিছিল যদিও কোনেও মোক খাদ্যৰ প্ৰস্তাৱ নিদিলে। সাধাৰণতে, অনুষ্ঠান শেষ হ'লেই বিস্কুটৰ সৈতে গ্ৰেনিটা ল'বলৈ বাৰলৈ যোৱাৰ প্ৰথা আছিল, কিন্তু সঞ্চয় কৰাৰ উন্মাদনাই তেওঁলোকক আগুৰি ধৰিলে: দুপৰীয়া আমি পাস্তাৰ প্লেট এখন খালোঁ আৰু দুপৰীয়া আমি ফটোগ্ৰাফাৰৰ ওচৰলৈ গ'লোঁ কাৰণ আত্মীয়ই মাৰ ফটো এখন পঠিয়াবলৈ পৰামৰ্শ দিলে।

দ্বিতীয় ক্লাছ শেষ কৰি অতি কম নম্বৰ পাই উত্তীৰ্ণ হৈছিলোঁ। সেই বছৰ আমি গোটেই গৰমটো গ্ৰাম্য অঞ্চলত থাকিব লগা হৈছিল। আপত্তি কৰিলোঁ: - অন্ততঃ দেওবাৰে মিছলৈ যাব লাগে আৰু অকলে থকা দাদাৰ ওচৰলৈ যাব লাগে -। তেওঁ আছিল অতি ভাল মানুহ, হাঁপানী ৰোগত আক্ৰান্ত। ছোৱালীজনীয়ে তেওঁক অৱহেলা কৰিছিল, আংশিকভাৱে গাফিলতিৰ বাবে, আংশিকভাৱে চুবুৰীয়া, আত্মীয়-স্বজন আৰু শুল্বেকৰ ওপৰত সদায় খং কৰা স্বামীৰ চৰ্তত থকাৰ বাবে।

I took the laundry to wash and took it to my aunt secretly from Michelillo otherwise there would be trouble. He didn't even feel love for his father: one

day one of his half-sisters came to Castrangia to tell them that he had died. "If you don't go away, foar, i, 18 I'll kick you in the butt" she told her.

গাঁৱত যেতিয়া পাৰ্টি হৈছিল, তেতিয়া মিউজিকেল বেণ্ডৰ সদস্যসকলক "পেজ্জ' ডুৰো"ৰ প্ৰস্তাৱ দিয়া হৈছিল, যিটো আইচক্ৰীমক ইয়াৰ বিশেষ স্থায়িত্বৰ বাবে এনেকৈ কোৱা হয়। মিচেল খুড়া, ভাল নোপোৱাৰ বাবেই নে মোক পাৰ হৈ যোৱা দেখি মোক মাতিলে: "কনচেটিনা, আইচক্ৰীমটো আনিবলৈ আহক" সেইটো কেতিয়াও স্পষ্ট নাছিল। আৰু সেইবাবেই মই সুযোগ পাই, সেই বিৰল অনুষ্ঠানবোৰত, ভাল কিবা এটা উপভোগ কৰিলোঁ।

কিছুদিনৰ আগতে বাচেনোৰ ডাঃ কোচেণ্টিনোৱে মোৰ স্মৃতিত হেৰাই যোৱা এটা সবিশেষৰ কথা মনত পেলাই দিলে। বেণ্ডটোৱে চহৰৰ ৰাজপথত বজাই থকাৰ সময়তে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে পেৰেডত যোগদান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু তেওঁলোকৰ উপস্থিতি ন্যায্যতা প্ৰদান কৰিবলৈ হ'লে এজন সদস্যক "চিনি" কৰাটো প্ৰয়োজনীয় আছিল। প্ৰমাণ কৰিবলৈ তেওঁৰ জেকেটৰ পকেটত হাতখন আছিল। এইদৰে মই মোৰ ককাক মিচেলৰ পিছে পিছে গ'লোঁ, আনহাতে প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক আৰু পিতৃহীন জিয়ানি কোচেণ্টিনোৱে হাতখন গেং লিডাৰৰ পকেটত ৰাখিলে।

যুদ্ধৰ মাজতে নোভাৰাত কিছু বোমা পৰিবলৈ ধৰিলে। সকলোৱে পলাই গ'ল আৰু চিনাকি কিছুমানে আমাৰ লগত কাষ্ট্ৰংগিয়াত আশ্ৰয় ল'লে। মোৰ বাবে সেয়া আছিল পাৰ্টি কাৰণ মই কোম্পানীত থাকিব পাৰিলোঁ। মাজে মাজে শ্ব্ৰেপনেলৰ হুইচেল শুনিবলৈ পোৱা গৈছিল। অৰলেণ্ডোৰ পেপ্ত্ৰি দোকানৰ মালিকৰ পুত্ৰক বোমাত ছিন্নভিন্ন হোৱাৰ কৰুণ খবৰটোও আহিল। চতুৰ্থবাৰৰ বাবে গৰ্ভৱতী হোৱা ড'মোড'ছ'লাৰ মাতৃগৰাকীয়ে ৰোজা আৰু এণ্টনিয়েটাৰ সৈতে অকলে এৰি থৈ যায়। মোৰ দেউতাকক বাৰ্ছাণ্নিয়েৰ হ'বলৈ চিচিলিলৈ উভতি মাতি অনা হৈছিল। যোৱাৰ কেইমাহমানৰ পাছত তেওঁ গম পালে যে মাকে এমা নামৰ এজনী সৰু ছোৱালী জন্ম

দিছে আৰু চাৰিটা সন্তানৰ সৈতে বেহাই পোৱাৰ আশা কৰা হৈছিল বাবে ঘৰলৈ উভতি অহাৰ সম্ভাৱনা আছে।

দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে যেতিয়া তেওঁ ডমোড'ছ'লাত উপস্থিত হয় তেতিয়া তেওঁ এটা তিক্ত আচৰিত কথা পালে: এমাৰ ১২ দিনৰ পিছত জীয়াই থকা বন্ধ হৈ গ'ল। দুদিন পিছত তেওঁ উভতি আহিবলগীয়া হ'ল সন্মুখলৈ। কেইমাহমানৰ পিছত - সেইটো আছিল ৮ ছেপ্টেম্বৰৰ পিছৰ অনিশ্চয়তা আৰু অস্থিৰতাৰ সময়ছোৱা - তেওঁ সামৰিক সেৱাৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ সক্ষম হয় আৰু যুদ্ধ শেষ হোৱালৈকে অপেক্ষা কৰিবলৈ নোভাৰালৈ উভতি যায় আৰু মাকৰ সৈতে যোগদান কৰে। সৰু জোতা বনোৱা দোকান এখন খুলিলে। প্ৰতিদিনে মই তেওঁক চাবলৈ গৈছিলো। লাজ লগা কিন্তু মোৰ বয়সৰ বাবে চতুৰ, মোৰ অন্তৰ্দৃষ্টি আছিল যে দেউতাই বিবাহিত মহিলাৰ লগত শুভ কিন্তু মিলিটাৰী স্বামীৰ লগত। এদিন পিয়াজা বাৰ্টোলামিৰ ওপৰলৈ যোৱা ৰাস্তাৰ বন্ধ অফিচত প্ৰৱেশ কৰিলোঁ। কাষৰ দোকানৰ মানুহজনে দেউতাৰ লগত আড্ডা মাৰি আছিল। মাক প্ৰতাৰণা কৰা দেউতাৰ চকু দুটা উলিয়াই আনিবলৈ আঙুলিয়াই দি তৰ্জনী আৰু মধ্যমা আঙুলিৰে গুলীয়াই মাৰিলোঁ। ওচৰ-চুবুৰীয়াই মোক ধৰি ৰাখিবলৈ সক্ষম হ'ল, আনহাতে দেউতাই হাঁহি এটা মাৰি ক'লে "Mind your own business"। '৪৪ চনত এজন ক'লা চুলিৰ ল'ৰাৰ জন্ম হৈছিল, তেওঁৰ দৰে কোঁচা চুলিৰ...

বাডিয়াভেচিয়াত তেওঁৰ পৈতৃক দাদা পেটৰ কৰ্কট ৰোগত আক্ৰান্ত হৈছিল। মাহীৰ পৰা অনুমতি লৈছিলো তেওঁক চাবলৈ যাবলৈ। মই প্ৰায়ে কাষ্ট্ৰাঞ্জিয়াৰ পৰা নামি আহি নদীৰ কাষেৰে ষ্ট্ৰেচটো খোজ কাঢ়িছিলো। বিচনাত তাক মনত পৰিছে, শান্তিৰে। আইতা তেতিয়াও দোকানখনত ব্যস্ত আছিল আৰু ইয়াৰ বাবে সময় কম দিব পাৰিছিল। তাই মাথিবোৰ খেদিবলৈ তাৰ হাতত জলপানৰ ডাল এটা দিলে, কিন্তু সি বেয়া হৈ গ'ল আৰু শক্তি নাথাকিল আৰু মই সিহঁতক তাৰ পৰা খেদি পঠিয়ালোঁ। ১৯৪৪ চনৰ ২ নৱেম্বৰত ৬৬ বছৰ বয়সত তেওঁ হেভেনলৈ উৰা মাৰে। দেউতা তেতিয়াও চিচিলিত আছিল। তেওঁৰ ককাকহঁতেও অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়াত অংশ লৈছিল।

মাজে মাজে মাৰ পৰা কিছুমান চিঠি আহিছিল। '৪৫ চনত দেউতা ডমোড'ছ'লালৈ
উভতি আহিল আৰু '৪৬ চনত মোৰ ভাইটি জিউচেপেৰ জন্ম হয়।

চতুৰ্থ অধ্যায় - তেল, মকৰাজাল আৰু দুষ্ট চকু

সমগ্ৰ বিশ্বতে যুদ্ধ চলি আছিল, যোগাযোগ কঠিন আছিল আৰু আমি আৰু মাৰ কথা শুনা নাছিলো। ভাগ্য ভাল যে দেউতাক বাৰ্ছাগ্লিয়েৰী কৰ্পছত চিচিলিলৈ পুনৰ মাতি অনা হৈছিল আৰু যেতিয়া তেওঁৰ কেইদিনমান স্বাধীনতা আছিল তেতিয়া তেওঁ মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল। যুদ্ধৰ বাবে গ্ৰাম্য অঞ্চলত বহুত মানুহ আছিল। স্থানচ্যুত লোকসকল সাধাৰণতে পোন্ধৰ দিন থাকিছিল যদিও তেতিয়া চহৰখনত বোমা বিস্ফোৰণৰ বিপদ হৈছিল আৰু তেওঁলোকে বছৰটোৰ ভিতৰতে গ্ৰাম্য অঞ্চলত থকাটোৱেই পছন্দ কৰিছিল।

মাজে মাজে সেই মানুহবোৰৰ ওচৰত আশ্ৰয় লৈছিলো। চাৰিটা ল'ৰা-ছোৱালী থকা পৰিয়াল এটা আছিল, খাদ্যৰ অভাৱ হ'লেও সদায় ভাল মনৰ আছিল। ইমানবোৰ শুকান ডুমুৰ লৈ কাকো নিদিয়া মামাহঁতৰ লোভ দেখিলোঁ: ধুনীয়া মুঠি এটা লৈ গোপনে তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ লৈ আহিলোঁ। তেওঁলোকে মোক ব্ৰেকফাষ্টত দিয়া বীন কেইটামান তেওঁলোকৰ বাবে জমা কৰি ৰাখিলোঁ। আনকি কঠিন ৰুটি: স্কুললৈ যোৱাৰ আগতে মোৰ পকেটত ভৰাই থোৱা এটা টুকুৰা মই সেই ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ লগত শ্বেয়াৰ কৰিছিলোঁ আৰু তাৰ বিনিময়ত তেওঁলোকে মোক লিখিবলৈ কাগজ এখন দিছিল, তেওঁলোকে মোক দোলনাত খেলিবলৈ দিছিল আৰু তেওঁলোকৰ এজনে খেলনা, চকী আৰু... পুতলাৰ বাবে বিচনা যিবোৰ তাই মোক আৰু তাইৰ সৰু ভনীয়েকক দিছিল, আনহাতে তাইৰ ডাঙৰ ভনীয়েকে আমাৰ বাবে বেগ পুতলা বনাইছিল।

কেতিয়াবা এনেকুৱাও হৈছিল যে মই নদীখনলৈ নামি আহিছিলো, য'ত ওচৰৰ অঞ্চলৰ মহিলাসকলে ছাইৰে কাপোৰ ধুবলৈ গৈছিল, আৰু মই তাতেই থিয় হৈ আছিলো, দুটা ডাঙৰ শিলেৰে ওপৰলৈ তুলি ৰখা পাত্ৰ এটাত পানী গৰম কৰিবলৈ জ্বলোৱা জুইখনলৈ আচৰিত হৈ চাই আছিলো. পেহীয়েকে এইবোৰ অপাৰেচন কৰা মই কেতিয়াও দেখা নাছিলো। প্ৰায় কেতিয়াও গা নোধোৱা নাছিল বা কোনো নথকা সময়ত নদীলৈ গৈছিল যাতে তেওঁৰ তেলীয়া আৰু অতি লেতেৰা কাপোৰবোৰ উন্মোচিত নহয়।

আন সময়ত মই পৰ্যবেক্ষণ কৰিছিলো যে ঘৰত বোৱা লিনেন দুই-তিনিদিন শিলত মেলি দিয়ে। তিয়াই তিয়াই বগা হোৱালৈকে জুইকুৰাৰ তলত শুকুৱাই লৈছিল। পেহীয়ে মোক সদায় ঘৰলৈ মাতিছিল যদিও মই নুশুনাৰ ভাও ধৰিছিলো। যুদ্ধৰ সময়ত তাইৰ বোৱাৰীও এজনী সৰু ছোৱালী লৈ টুৰিনৰ পৰা উভতি আহিছিল। তাইৰ সতি-সন্ততি ছালভাটৰৰ প্ৰতি সন্মানৰ বাবেই তাইক ৰাণীৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। সেই সময়ছোৱাত তেওঁলোক গাঁৱতে থাকিল আৰু সেই উপলক্ষে পেহীয়ে সুগন্ধি চাবোন, লিনেন টাৱেল, ডিচ ড্ৰাইয়াৰ, টেবুলক্লথ আৰু নেপকিন উলিয়াই ভাল ছাপ এটা পেলালে। বৰঞ্চ মোক চাকৰৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল, কাম-কাজ চলাবলৈ আৰু ফোয়াৰাৰ পৰা পানী আনিবলৈ পঠিওৱা হৈছিল, কাৰণ অতিথি পঠোৱাটো এটা অপমানজনক আছিল।

বৰদিন আহিল আৰু উত্তৰৰ প্ৰথা অনুসৰি ৰাতিপুৱা কইনাক বেবী যীচুৰ পৰা ছোৱালীজনীক এটা ধুনীয়া উপহাৰ দিয়া হ'ল: পুতলাৰ বাবে এটা ধুনীয়া পাত্ৰ আৰু চচৰ। তাইৰ বাবে মই সুখী আছিলো, কিন্তু একে সময়তে মোৰ খঙত ফাটি গৈছিল কাৰণ সেইবোৰ কথা মোৰ লগত কেতিয়াও হোৱা নাছিল। মই দুৰ্বল হৈ আহিছিলোঁ। আঙুৰ আছিল কিন্তু খাবলৈ দুখ: মদৰ বাবে হেঁচা মাৰি ধৰিবলগীয়া হৈছিল। চুবুৰীয়াৰ পৰা চুৰি হোৱাটোহে খাব পাৰিছিলো। হেজেলনাট সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল কিন্তু বিক্ৰী কৰিবলৈ। হাবিত থকা কাছবোৰৰ দৰে গোপনে কিছুমান খাইছিলো। মোৰ ককাইতে কেৱল খ্ৰীষ্টমাছ আৰু ইষ্টাৰত বিস্কুট বনাবলৈ গাখীৰ কিনিছিল আৰু মই উতলি থকাৰ সময়ত চামুচেৰে স্কিম কৰিছিলোঁ। পেহীয়ে মোৰ বাবে কণী ভজা খুব

কমেইহে প্ৰস্তুত কৰিছিল। মই প্ৰায়ে আশা কৰিছিলো যে তাই মোৰ বাবে ভাজি দিব: - তৈ দিওঁ যাতে যেতিয়া আমাৰ হাতত কিছুমান থাকে আৰু কণী পৰাটো পাৰ হৈ যায় (তেওঁ মেচিনাৰ এজন যুৱক আছিল যিয়ে গ্ৰাম্য অঞ্চল ঘূৰি ঘূৰি কণী সংগ্ৰহ কৰি সতেজ বুলি পাছ কৰি দিছিল) আমি সেইবোৰ বিক্ৰী কৰি টকাখিনি পাব পাৰে - । দুমাহ ধৰি কণী সংগ্ৰহ কৰি তাৰ পিছত বিক্ৰী কৰিছিল।

The people of Messina who bought the eggs probably had a chick in their hands. The figs had to be sipped, only a few could be eaten, the others were left to dry in the sun to sell or preserve for the winter. In the month of October, beautiful chestnuts were made in the evening. If there were any peeled ones left over, my uncle would leave them on the table in the little room (not on the plate but on the mat greased by the oil that dripped from the lamp) and in the morning, when he got up at four to go to work, he would wake me up and hand me the chestnuts and say to me: "You have breakfast". I obeyed and ate them out of hunger, but they tasted like oil and inevitably gave me a stomach ache. The uncle bragged around: - I love my niece, I even prepare chestnuts for her when it's still late at night -. My uncle actually had hatred in his eyes. Every now and then they were yellow, fiery red when he got angry: even if small, those eyes invaded his face. They were small and deep like narrow holes with hate pouring out of them. Meanwhile, dysentery and worms triumphed. Every now and then my aunt gave me a teaspoon of oil. This keeps the worms away, she muttered to convince herself... then she began with the .foar, i, 18 "prichentu":-Mazzai un vermu gruossu quennu ìa pagana, ùa u mazzu chi sugnu all Christian. Or on Monday you hear, or on Tuesday you hear, or on Wednesday you hear, or on Thursday you hear, or on Vinardi you hear, or on Sabutu you hear, matteia du jurnu of Easter u viermu sturdudu a tierra casca.-

(মই পৌত্তলিক হৈ থাকোঁতে এটা মোটা কৃমি হত্যা কৰিছিলোঁ আৰু এতিয়া খ্ৰীষ্টান হিচাপে মাৰি পেলাইছো। পবিত্ৰ সোমবাৰ, পবিত্ৰ মঙলবাৰ, পবিত্ৰ বুধবাৰ, পবিত্ৰ বৃহস্পতিবাৰ, গুড ফ্ৰাইডে, পবিত্ৰ শনিবাৰ, ইষ্টাৰৰ দিনা ৰাতিপুৱা স্তম্ভিত কৃমিটো মাটিত পৰি যায়)।

মই কেনেকৈ বাচিলোঁ নাজানো।

ইয়াত আমি এটা বন্ধনী খুলিছো।

বহু বছৰ পাৰ হৈ গ'ল আৰু মোৰ পেটৰ বিষ হৈছিল। কোঠা এটাৰ সমান মেচিনেৰে এক্স-ৰে কৰিবলৈ গ'লোঁ। আলচাৰ আছে নেকি চাবলৈ বগা পেপ অলপ দিলে। দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে একো দেখা পোৱা নগ'ল। ৰেডিঅ'লজিষ্টজনে গেষ্ট্ৰাইটিছ বুলি কৈ বিষ কমোৱাৰ বাবে কিছু প্ৰশমন ঔষধ দিলে। মই এনে এটা পৰ্যায় পালোঁ যে এচামুচ পানী পেটত ল'ব পৰা নাছিলো। মোৰ বয়স প্ৰায় পঞ্চাশ বছৰ। পিয়াচেন্সাৰ আৰ্মাণ্ডোৰ বন্ধু পাওলোৱে মোক এজন বিশেষজ্ঞৰ ওচৰলৈ নিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। ডাঃ মাজেওৰ ওচৰলৈও আহিছিল। গেষ্ট্ৰস্কপি যন্ত্ৰটো ডিঙিৰ বাহিৰলৈ সোমাব পৰা নাছিল। ডাক্তৰে ক'লে, "মই এই মহিলাগৰাকীক কেনেকৈ বচাব পাৰিম নাজানো, পাইল'ৰাছ বন্ধ হৈ আছে।" গেষ্ট্ৰস্কপি কৰা সকলো মানুহে নিজৰ ভৰিৰে কোঠাটোৰ পৰা ওলাই আহিল। আই ভি থকা ষ্ট্ৰেচাৰত মোক। ডাক্তৰে মোক দুমাহৰ বাবে এটা শক্তিশালী নিৰাময় লিখি দিলে। যেতিয়া মই উভতি আহিলোঁ তেতিয়াও বাদ্যযন্ত্ৰটো পাছ হোৱা নাছিল। তিনিমাহৰ বাবে আন এটা আৰু শক্তিশালী নিৰাময়।

প্ৰথম ভ্ৰমণৰ পাঁচ মাহৰ পিছত বাদ্যযন্ত্ৰটোৱে পাইলৰাছটো ভাঙিবলৈ ধৰিলে। "অলৌকিক ঘটনা!" ডাঃ মাজেওৰে ক'লে। এবাৰ টিউবটো আঁতৰাই দিয়াৰ পিছত তেওঁ মোক বহু প্ৰশ্ন সুধিলে যে ই জন্মগত নে কাৰণ। মই কান্দিবলৈ ধৰিলোঁ: "হয়তো জিজিয়ে মোক মাজে মাজে কৃমিৰ বাবে দিয়া তেলটোৱেই আছিল।" ডাক্তৰে চুলিত হাত থৈ দিলে: "তেল? আৰু তুমি এতিয়াও জীয়াই আছা!"। চিকিৎসা অব্যাহত ৰাখি মাজে মাজে গেষ্ট্ৰস্কপিটো পুনৰাবৃত্তি কৰিলোঁ।

মোৰ জীৱন ৰক্ষা কৰা ডাক্তৰ মাজেঅ'ৰ বাবে ধন্যবাদ, এতিয়া বছৰ বছৰ পিছত মই মাত্ৰ কিছুমান কণ্টেইনমেণ্ট মেডিচিনেৰে খাদ্য উপভোগ কৰিব পাৰিছো।

.foar,p,16 When someone called her from the balcony her aunt kept her head spinning. They then advised her to take a small glass of ferroquine on an empty stomach. She convinced her husband to buy it and in the morning she gave me a glass too.

Furthermore, superstition also reigned in that house. His uncle always had a headache from the wine he drank, but according to him the cause was someone's evil eye. The wife had to ward him off: she took a plate with water, poured in some salt and a drop of oil and then began with the prichentu for the headache: .foar,i,18 - Oglu biridittu, ogliu santissimu, trasi ta sta house and chase away this morocchiu, ogliu biriditto get out and chase away this mammucca... foar,p,16 (Blessed oil, most holy oil enter this house and chase away this evil eye, blessed oil get strong and chase away this devil...).

ধন্য তেলৰ এই দাগটোৱে বিস্তাৰিত হোৱাৰ লগে লগে তেওঁলোকৰ বিশ্বাস অনুসৰি দুষ্ট চকুটোক আঁতৰাই পেলায়। তাৰ কিছুদিন পিছতে কোঠাটোৰ চাৰিটা চুকত পানী ছটিয়াই দিয়া হ'ল আৰু তাৰ মূৰৰ বিষ নাইকিয়া হৈ গ'ল।

ঘাঁ ভাল কৰিবলৈ তেলৰ সৈতে মকৰাজাল মিহলাই, আৰু মাংসৰ সৰু টুকুৰা এটা মিহলাই জোল তৈয়াৰ কৰা হৈছিল। সেই ভয়ংকৰ মিশ্ৰণটো আছিল, তেওঁলোকে ক'লে, ভুলহীন! ৰাতিপুৱা মেগনেচিয়া থকা পানী এগিলাচ দিলে। কিছু সময়ৰ পাছত সকলো কঁপি কঁপি মই নিজকে মুক্ত কৰিবলৈ ঠাণ্ডাৰ মাজলৈ ওলাই যাব লগা হ'ল। যেতিয়া মই সুস্থ হৈ উঠিলোঁ তেতিয়া তেওঁলোকে মোক যাদুকৰী কৌশল কৰা এগৰাকী মহিলাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে: তাই মোক মূৰৰ পৰা ভৰিলৈকে ডোঙাৰে জুখিছিল আৰু মোৰ অনুভূমিক বাহু দুটা একেটাৰে জুখিছিল। যদি এটা টুকুৰা নোহোৱা হৈছিল তেন্তে সেই বছৰৰ বাবে মৃত্যু ৰোধ কৰিছিল।

যদিও নিজৰ ধৰণেৰে ককাইঁতৰ ঈশ্বৰৰ ওপৰত, সন্তসকলৰ ওপৰত, মেডোনাৰ ওপৰত বিশ্বাস আছিল। প্রতি বছৰে ৮ ছেপ্টেম্বৰত তেওঁলোকে খোজ কাঢ়ি টিণ্ডাৰীলৈ গৈছিল, চহৰৰ পৰা প্ৰায় চল্লিশ কিলোমিটাৰ দূৰত ব্লেক মেডোনাৰ বাবে

উৎসৰ্গিত অভয়াৰণ্যলৈ। ইতিমধ্যে পাঁচ বছৰ বয়সৰ পৰাই সেই তপস্যা কৰিব লগা হৈছিল।

টিগুৰী অভয়াৰণ্যৰ তীৰ্থযাত্ৰা উপলক্ষে আগদিনা পেহীয়ে চেলেংৰ পৰা কেপিনি (চপ্পল) বনাইছিল। ককাই সময়মতে চিকাৰ কৰিবলৈ গৈ এটা বা দুটা বনৰীয়া শহাপহু বান্ধিবলৈ ঘৰলৈ আনিলে। এটা ভাল ছাপ পেলাবলৈ পেহীয়েকে ষ্টাফড অবাৰ্জিনও প্ৰস্তুত কৰিছিল। আইনাখনলৈ চাই কাপোৰেৰে মুখখন চাফা কৰিলে। সেই সময়ত "ক'ত আছে জাজা, মোৰ সৌন্দৰ্য্য" গীতটো প্ৰচলিত আছিল আৰু মই ইয়াক "জিজি" বুলি কোৱাৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিছিলোঁ।

আবেলি এঘাৰ মান বজাত আমি তিন্দৰীলৈ ৰাওনা হ'লো ভোৰভোৰাই আহি পাবলৈ। মোৰ ভংগুৰতাৰ বাবে ক্লান্ত আৰু ক্লান্ত হৈ বহুবাৰ মিঠা পানী বিচাৰিছিলো, কিন্তু তেওঁলোকে আন সকলো ভাগৰুৱা মানুহৰ দৰে ষ্টলৰ পৰা কিনিব পৰা নাছিল: গীৰ্জাঘৰৰ ওচৰত অৱস্থিত একমাত্ৰ ফোয়াৰাটোত শাৰী পাতিছিল য'ৰ পৰা গৰম পানী বৈছিল যিটো ই গৰম শান্ত কৰাত সহায় কৰা নাছিল। পৰম্পৰা অনুসৰি তেওঁলোকে চজিনা, বহল বীন আৰু কেনেলিনি বীন কিনিছিল, তাৰ পিছত মিছলৈ গৈছিল, মাদিনুজ্জা প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল আৰু ওলাই অহাৰ পথত তেওঁলোকৰ সহযোগী গাঁৱৰ মানুহ আৰু মোৰ পৈতৃক আত্মীয়ক লগ পাইছিল। দুপৰীয়া আমি চাৰিওফালৰ জলপান গছৰ তলত খাবলৈ গ'লোঁ। ইমান ভাগৰুৱা হোৱাটো লাজৰ কথা, সেইদিনা আচলতে বন্ধু-বান্ধৱীৰ সন্মুখত ভাল ছাপ পেলাবলৈ সদায় ৰুচিকাৰ খাদ্য আছিল। দুপৰীয়াৰ আহাৰত অভেনত ৰন্ধা বনৰীয়া শহাপহু এটা আছিল, যিটো ককাকে নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে আগতে দুটামান সন্ধিয়া চিকাৰ কৰিবলৈ গৈছিল, ষ্টাফড অবাৰ্জিন আৰু জলকীয়া, আঙুৰ আৰু ঘৰতে বনোৱা বিস্কুট। ঘৰলৈ উভতি যাবলৈ বন্ধুসকলে পৰিবহণৰ উপায় এটা লৈছিল: গাড়ী বা ঘোঁৰাৰ গাড়ী। মই চাই থাকিলোঁ, ইতিমধ্যে খোজকাঢ়ি উভতি অহাৰ পদত্যাগ কৰিলোঁ। মামা থাকিলেহে মোৰ সামৰ্থ্য ঘোঁৰাত উঠিব পাৰিলে, নহ'লে কষ্ট হৈছিল।

পঞ্চম অধ্যায় - উইচ্ছু

এতিয়াও ধৰ্মৰ বিষয়ত, যিহেতু মোৰ ককা এটা ভাতৃবোধৰ সদস্য আছিল, সেয়েহে তেওঁলোকৰ বাধ্যবাধকতা আছিল যে পাম দেওবাৰে ছান জৰ্জিঅ'ৰ গীৰ্জাত স্বীকাৰোক্তি দিয়া আৰু যোগাযোগ কৰা। ৰাতিপুৱা পাঁচ বজাত অনুষ্ঠানটো হৈছিল, পুৰোহিতে প্ৰথমে এটা চেপেলত থকা সকলো পুৰুষক স্বীকাৰোক্তি দিছিল, তাৰ পিছত মহিলাসকলৰ বাবে কনফেচনেলৰ ফালে গৈছিল।

ডাঙৰ ক'লা চাদৰ পিন্ধা পেহীৰ পাল আহিলত তাই কাপোৰখন গ্ৰেটৰ ওচৰলৈ আনিলে যাতে তাই নিজকে যিমান পাৰে ঢাকিব পাৰে: এনে লাগিল যেন তাই কেমোমিলৰ উশাহ ল'ব লাগিব। তেওঁ স্বীকাৰোক্তি দিলে আৰু তাৰ পিছত: - এতিয়া তোমাৰ পাল - তেওঁ মোক ক'লে। বছৰটোৰ ভিতৰত স্বীকাৰোক্তি দিব বিচাৰিলেও মই নোৱাৰিলোঁ। মোৰ পেহীয়ে মোক বকাবকি ক'লে: "আপুনি প্ৰভুক ঠাট্টা কৰা উচিত নহয়, বছৰত এবাৰেই যথেষ্ট, নহ'লে আপুনি গৃহস্থ লোৱাৰ যোগ্য নহয় কাৰণ আপুনি চকুৰেও পাপ কৰিব পাৰে।"

প্ৰায় ন বজাৰ পবিত্ৰ মিছ, কমিউনিয়ন আৰু লগে লগে ঘৰলৈ। সচৰাচৰৰ দৰে তুচ্ছ কাৰণত ককাকে গালি পাৰিবলৈ ধৰিলে আৰু তাইৰ নাৰ্ভাছ কাহ হ'ল। অবৰ্ণনীয় দৃশ্য ঘটিল: সেইদিনা যদি কিবা কাৰণত কাৰোবাৰ প্ৰয়োজন হয়, তেন্তে তেওঁলোকে থু পেলাব নোৱাৰিলে, নহ'লে প্ৰভুক মুখৰ পৰা পেলাই দিব। দুৰ্ভাগ্যত যদি এনেকুৱা হয়, তেন্তে তেওঁ জগটোৰ ঢাকনিখন লৈ তাত থু পেলায় আৰু পানী আৰু চেনিৰ সৈতে পুনৰ তৰলখিনি পান কৰিব। পবিত্ৰ সপ্তাহত সন্ধ্যাসীয়ে আয়োজন কৰা সন্ধিয়াৰ ধৰ্মধ্বনিত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ ৰাতিও চহৰখনত

থাকিছিল। বৃহস্পতিবাৰে কলস্ব প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল, বিভিন্ন আকৃতিৰ বিস্কুটৰ পিঠাগুৰি য'ত পানীৰ সৈতে সিজোৱা কঠিন সিজোৱা কণী আৰু এনেলা, বিষাক্ত ৰং কৰা উপাদান। গুড ফ্ৰাইডেত উপবাসৰ ৰাতিপুৱা আমি ঘেঁহুৰ অংকুৰেৰে সজ্জিত সকলো গীৰ্জালৈ গৈছিলো, তাৰ পিছত নাতিনীয়েকৰ তিনিটা পাত (তীব্ৰ গোক্ৰযুক্ত ঔষধি বনৌষধি) গিলিছিলো যিয়ে গোটেই বছৰটোৰ বাবে মংগলৰ নিশ্চয়তা দিছিল।

ক্ৰুচত দিয়া যীচুক আঘাত নিদিবলৈ আপুনি দিনত কাম কৰিব নালাগিছিল, যদি আপুনি চিলাই কৰিছিল তেন্তে বেজীটোৱে বিন্ধিব, যদি আপুনি দেখিছিল যে আপোনাৰ শৰীৰত আঘাত পোৱাৰ আশংকা আছে ইত্যাদি ইত্যাদি। সেই দিনটোৰ বাবে মই যিয়েই নকৰোঁ, মই আঘাতও নাপালোঁ, নহ'লে যীচুৱে কান্দিব। শনিবাৰে এঘাৰ বজাত শান্তি আৰু পুনৰুত্থানৰ মিছ আছিল। সকলো ল'ৰা-ছোৱালীয়ে পুৰোহিতৰ আশীৰ্বাদ ল'বলৈ আৰু তাৰ পিছত খাবলৈ কপৌ আনিছিল। সেই সন্তুষ্টি মই কেতিয়াও কাঢ়ি নিব পৰা নাই কাৰণ ইষ্টাৰৰ পিছৰ মঙলবাৰে আয়োজন কৰা স্কুল ভ্ৰমণৰ বাবে দুটা কণীৰে মোৰ কপৌটোক বচাবলগীয়া হৈছিল। ছাৰক কণী এটা আগবঢ়াব লগা হ'ল। ইষ্টাৰৰ দিনা তেওঁলোকে মোক ৰয়েল পাস্তাৰে তৈয়াৰী সৰু মেৰ পোৱালি এটা কিনি দিলে, আটাইতকৈ সৰুটো যাতে বেছি খৰচ নহয়। খুড়া ইমানেই কৃপণ আছিল যে জুইৰ ওপৰত গঢ় লৈ উঠা কেৰাহীৰ কুঁৱলীৰে জোতাঘোৰ জিলিকি উঠিছিল। যদি পেহীয়ে জানিছিল যে তেওঁ এটা কাম শেষ কৰি আছে আৰু তেওঁলোকে তাৰ বাবে ধন দিছে, তেন্তে তাই মোক পৰামৰ্শ দিছিল: "আপোনাৰ ককাকক সুধিব যে তেওঁ টকাখিনি আনিছে নেকি।"

তাই আৰু মই প্ৰায় দুজন সৰু দাসৰ দৰে তাক আৰাধনা কৰিবলগীয়া হৈছিল যেতিয়ালৈকে সি লৰচৰ কৰি তাইক দহ লিৰ আৰু মোক পাঁচ লিৰ নিদিলে। মোৰ টকা খৰচ কৰিব নোৱাৰিলোঁ কাৰণ সেইবোৰ গাহৰিৰ বাবে নিয়তিত আছিল। এবাৰ পেহীক কৈছিলো যে মই লটাৰী খেলিব বিচাৰো। তাই জয়ী হোৱাৰ আশাত মান্তি হ'ল। মোৰটো মিছা আছিল। বাস্তৱত মইও সহপাঠীসকলৰ তুলনাত সাজ-পোছাকত অক্ষমতা অনুভৱ কৰিছিলো: তেওঁলোকৰ স্কাৰ্ট আছিল, কিন্তু পেহীয়ে ভাল নাপালে আৰু মই সম্পূৰ্ণ ড্ৰেছ পিন্ধিবলৈ বাধ্য হৈছিলো। সকলোৱে বগা, বাদামী বা নীলা

আঁঠুলৈকে ওখ কপাহী মোজা পিন্ধিছিল, তাই কমলা ৰঙেৰে বনোৱা মোজাবোৰেৰে মই সন্তুষ্ট হ'বলগীয়া হৈছিল, যিটো ৰঙৰ দাম আনবোৰতকৈ কম। মই আঁঠুৰ ওপৰত ইলাষ্টিক বেণ্ডেৰে সহায় কৰি পিন্ধিছিলো, কিন্তু আটাইতকৈ ডাঙৰ সমস্যাটো আছিল যে, ভৰি এখন নোহোৱাকৈয়ে গোৰোহালৈকে হাতখন আগবঢ়াইছিল। ইয়াৰ ওপৰত মই কফযুক্ত চুটি মোজা এযোৰ পিন্ধিছিলো। ইতিমধ্যে মই যথেষ্ট প্ৰান্তীয় হৈ পৰিছিলো আৰু কাপোৰৰ বাবেও মই থিয় দিব লাগিছিল। পাঁচ লিৰেৰে মই অধিক মান্য মোজা এযোৰ কিনাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিলোঁ যিটো মই ৰাতিপুৱা ক্লাছত সোমোৱাৰ আগতে পিন্ধিম। সেইদিনা দোকানখন বন্ধ হৈ আছিল। মই টকাখিনি লৈ ঘৰলৈ যাব নোৱাৰিলোঁ কাৰণ পেহীয়েকে বিচাৰি পালেহেঁতেন। খচৰ ট্ৰেকৰ কাষৰ শিল এটাৰ তলত লুকুৱাই থোৱাৰ কথা ভাবিলোঁ। ৰাতি বৰষুণ হৈছিল আৰু কাগজৰ পৰা তৈয়াৰী হোৱাৰ বাবে সম্পূৰ্ণৰূপে বিভাজিত হৈ পৰিছিল, যিটো পিছদিনা ৰাতিপুৱা মই সেইবোৰ উদ্ধাৰ কৰিবলৈ যোৱাৰ সময়ত বুজি পাইছিলোঁ।

পোন্ধৰ দিন পাৰ হৈ গ'ল আৰু পেহীয়ে লটাৰী জিকিলোঁ নেকি বুলি সুধিলে। তেতিয়াও মই সৎ নাছিলোঁ আৰু হয় বুলি কৈছিলোঁ। সেই টকা কেতিয়াও নাছিল। গুড ফ্ৰাইডেত আৱাৰ লেডী অৱ ছ'ৰ'ছৰ সন্মানত শোভাযাত্ৰাৰ সময়ত শিক্ষয়িত্ৰীগৰাকীক লগ পাই তেওঁ তেওঁৰ পৰা বুজাবুজি বিচাৰিছিল। মই লাজত মৰি গৈ আছিলো। স্বাভাৱিকতে তাই সকলো কথাৰ প্ৰতি অজ্ঞাত আছিল, গতিকে তাইৰ তীব্ৰ চাৰনিৰ তলত পেহীৰ পৰা দুটা চৰ মাৰিলোঁ। মই সদায় স্বেচ্ছাই স্কুললৈ গৈছিলো, কিন্তু ফলাফল বেয়া আছিল। মোক কোনেও বুজি নাপালে আৰু পৰামৰ্শৰ বাবেই মোক সদায় পদোন্নতি দিয়া হৈছিল, গতিকে মা শান্ত আছিল যে তেওঁলোকে মোক সদায় পঢ়িবলৈ বাধ্য কৰাইছিল। কেৱল মেকুৰীটোৰ লগত মই ঠিকেই আছিলো, যেতিয়ালৈকে এদিন মদ্যপান কৰা ককাকে চহৰৰ পৰা ট্ৰাইপ এটা লৈ উভতি নাছিল আৰু জন্তুটোৱে নিজকে খুৱাবলৈ এটা টুকুৰা লৈ গ'ল। সৈন্যই এৰি থৈ যোৱা মাস্কেট এটা লৈ মুকলি গ্ৰাম্য অঞ্চলত তেওঁক হত্যা কৰিলে। মোৰ বাবে সেয়া আছিল এক ডাঙৰ হতাশা।

মৰাৰ সময়ত মই ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ খেতিপথাৰত বৈ যোৱা ঘেঁহু আৰু যৱৰ দানাবোৰ ছিঙি এটা মোনাত ভৰাই নদীৰ পাৰৰ মিচেছ টিন্দাৰ মিললৈ লৈ গ'লোঁ। তাৰ পিছত মই মাৰ খুলশালীয়েকৰ ওচৰলৈ আটাটো নোভাৰাৰ ওচৰলৈ লৈ গ'লোঁ যিয়ে দুটা সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ সৈতে বিধৱা হোৱাৰ বাবে ৰাতিপুৱা হাবিত কাঠ সংগ্ৰহ কৰিবলৈ গৈ অভেন জ্বলাই আটাটো আনি দিয়াসকলৰ বাবে ৰুটি প্ৰস্তুত কৰি কিছু টকা উপাৰ্জন কৰি আৰু... ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে অলপ ৰুটি।

ছেপ্টেম্বৰ মাহত যেতিয়া ডুমুৰবোৰ পকিছিল, তেতিয়া মই গছবোৰত উঠি সোৱাদযুক্ত ফলবোৰ ছিঙিছিলো, ডালৰ পৰা লুক এটাৰে ওলোমাই থোৱা বেতৰ টোপোলাত থৈছিলো। ডুমুৰবোৰ কাটি এটা চালিত ৰ'দত শুকুৱাবলৈ থৈ দিয়া হৈছিল। কিছুদিনৰ পাছত সিহঁত শুকান হৈ পৰিল। ডাঙৰ ডাঙৰ টোপোলাত ৰোপণ কৰি শীতকালত খাই পেলোৱা হৈছিল। সেই সুন্দৰ সময়বোৰত গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ পৰা চুবুৰীয়া মিচেছ মাৰিয়াই শুকান ডুমুৰবোৰ প্ৰস্তুত কৰিবলৈ আহিছিল। মই প্ৰায়ে তাইক লগ কৰিবলৈ গৈছিলো। বহু সন্তানৰ মাতৃ আছিল তাই। ইয়াৰে এজন কাৰ্মেলো মৃগীৰোগী আছিল। মাজে মাজে তেওঁক আৰু বিচাৰি পোৱা নাছিল। চিন্তিত মাকজনী তাক বিচাৰিবলৈ গ'ল আৰু মইও প্ৰায় মজা কৰি তাইক লগত লৈ গ'লোঁ।

মই পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোঁতে শিক্ষয়িত্ৰীয়ে আমাক আমাৰ মাক-দেউতাকক জনাবলৈ কৈছিল যে তাই আমাক চিনেমা হ'ললৈ লৈ যাব "দ্য লিটল আলপাইন" ছবিখন চাবলৈ। ককাইত: "সেই আৱৰ্জনা চাবলৈ নাযাবা।" বিপৰীতে থকা পুৰোহিতৰ ভতিজাই শুনিছিল: "তাইক পঠাব লাগিব, মইও তাক দেখা নাই।" তাৰ পিছত সিহঁতক লৰচৰ কৰিলে আৰু মই যাব পাৰিলোঁ।

মিঠাই লৈ মাৰ পৰা এটা টোপোলা আহিছিল। স্কুললৈ কিছুমান লৈ আহিছিলোঁ। দুৰ্ভিক্ষৰ সময় আছিল আৰু আনকি মিঠাইৰ অভাৱ আছিল। মোৰ শিক্ষকৰ ভনীয়েকে চতুৰ্থ শ্ৰেণীত পঢ়াইছিল মই পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোঁতে। তাই মোতকৈ দুখীয়া অসুস্থ এজনী সৰু ছোৱালীৰ বাবে মিঠাই বিচাৰিছিল আৰু মই সকলোবোৰ তাইৰ বাবে এৰি দিলোঁ।

১৯৪৫ চনত দেউতা ডোমোড'ছ'ললৈ উভতি আহিল। ১৯৪৬ চনৰ এপ্ৰিল মাহত তেওঁক আকৌ দেখা পালোঁ আৰু তেওঁৰ লগত আছিল মোৰ মা যিয়ে সন্তানৰ আশা কৰি আছিল।

মাক দেউতাকৰ লগত প্ৰায় দহটা সুখৰ দিন কটালোঁ। মই প্ৰায়ে ককা-আইতা আৰু খুড়াক লগ কৰিবলৈ গৈছিলো, গতিকে মই যিমান বিচাৰো খাইছিলো আৰু বিক্ৰী কৰা আইতাকৰ পৰা বহুত চোডা খাইছিলো। শেষত মায়ে মোক লগত লৈ উত্তৰ ইটালীলৈ যাব বিচাৰিছিল যদিও সদায় মিছা আৰু স্বার্থপৰ পেহীয়ে মোক তাইৰ লগত এৰি যাবলৈ পতিয়ন নিয়াইছিল। মই পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়ি আছিলো, মোৰ ভংগুৰতাক লক্ষ্য কৰি সদায় সংগ্ৰাম কৰি আছিলো। পৰীক্ষাৰ দিনত কণমানি ভায়েকৰ জন্মৰ খবৰ আহিছিল। সম্পূৰ্ণ সুখী, কিন্তু একে সময়তে দুখী, আনন্দ আৰু বেদনাত কান্দিলোঁ। হয়তো এই কাৰণেই পৰীক্ষাৰ সময়ত মুখ মেলি নোলোৱাকৈয়ে ছাৰে মোক পদোন্নতি দিলে। সেই বছৰ তেওঁলোকে গাঁৱত হাইস্কুলৰ এটা শিতান স্থাপন কৰিলে আৰু মোৰ প্ৰায় সকলো সহপাঠীয়ে তাত প্ৰৱেশৰ বাবে প্ৰৱেশ পৰীক্ষাৰ বাবে সাজু হৈছিল। মোৰ বাবে কোনো সুযোগ নাছিল: ককাইতে নিশ্চিত আছিল যে সেই ধৰণৰ স্কুলত কেৱল উইচ্ছুহে পঢ়ে। আচলতে হাইস্কুল শেষ কৰাৰ পিছত তেওঁলোকে স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰীৰ বাবে মেচিনালৈ যাবলগীয়া হৈছিল। মোৰ মা-দেউতাই কিতাপৰ পইচা পঠোৱাৰ কথা ভাবিব লগা হ'ল, তেওঁলোকে কোনো খৰচ নকৰিলেহেঁতেন। পঢ়া-শুনা আগবঢ়াই নিব বিচাৰাৰ বাবে মই কান্দি থাকিলোঁ। তাৰ পিছত তেওঁলোকে মোক দুবছৰীয়া পেছাদাৰী পাঠ্যক্রমত নামভৰ্তি কৰাৰ সুযোগ দিলে, দুবছৰীয়া এক প্ৰকাৰৰ অতি দুখীয়া মধ্যবিদ্যালয়। আটাইতকৈ দুখীয়া মানুহবোৰ তালৈ গৈছিল, যিকোনো ক্ষেত্ৰতে মই মানি লৈছিলো। আগলৈ পিছলৈ খোজ কাঢ়ি গৈ ৰাতিপুৱা আৰু দুপৰীয়া মই পাঠ্যক্রমত অংশ লৈছিলো। স্কুলখন মিশ্ৰিত আছিল: আটাইতকৈ হুলস্থূলীয়া পুৰুষসকলে গণিত পঢ়োৱা পৰিচালকজনৰ বিৰুদ্ধে হাত দাঙিছিল, তেওঁলোকে ইটালী আৰু ফৰাচী শিক্ষকসকলকো ট্ৰিপ কৰিছিল। ছোৱালীক ঘৰৰ কাম আৰু পুৰুষক কৃষি জ্ঞান শিকোৱা হৈছিল। বাস্তৱত

আমি একেবাৰে একো শিকিব পৰা নাছিলো। লাজ লগা আৰু শিক্ষণৰ বাবে অতি পিয়াহ লৈ মোৰ লাভ ভাল আছিল।

বিদ্যালয় বৰ্ষ শেষ হোৱাৰ আগতেই শিক্ষকসকলে আমাক এটা চেৰিটি থিয়েটাৰৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰিছিল। ৰাস্তাৰ আৰ্চিনৰ দৰে সাজ-পোছাক পিন্ধি এটা ৰূপ দিব লগা হ'ল। তাত তাৰ ককাকৰ টুপীটো, চুটি কাপোৰযোৰ নোহোৱা হৈছিল। মই যেতিয়া পেছীক কওঁ, তাই চিঞৰি উঠিল: "তুমি বগু লগাবলৈ মূৰ্খ।" মই মন হেৰুৱাব পৰা নাছিলো: নাপিতৰ পত্নী লিয়েজাৰ ওচৰলৈ গৈছিলো তাইৰ পুত্ৰৰ ট্ৰাউজাৰটো ধাৰলৈ ল'বলৈ ক'বলৈ। গতিকে অনুষ্ঠানৰ সন্ধিয়া মই ৰাস্তাৰ আৰ্চিনৰ দৰে সাজ-পোছাক পিন্ধিলোঁ, বহুত হাতচাপৰি আৰু অনুষ্ঠানটোৰ বাবে দৰ্শকৰ মাজত উপস্থিত থকা ককাইতৰ হতাশাৰ মাজত।

দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে সেই দুবছৰও পাৰ হৈ গ'ল আৰু মই আগৰ দৰেই আৰু আগৰ তুলনাত অধিক অজ্ঞান হৈয়েই থাকিলোঁ বুলি ভাবি চিৰদিনৰ বাবে স্কুল শেষ কৰিলোঁ।

ষষ্ঠ অধ্যায় - মোক ক্ষমা কৰিব (তৰাবোৰৰ পোহৰ)

মোৰ বয়স বাৰ বছৰ আছিল যেতিয়া আগষ্ট মাহত মায়ে মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল মোৰ দেউতা আৰু সৰু ভাইটিৰ সৈতে যিটো মই প্ৰথমবাৰৰ বাবে দেখা পাইছিলো। তেওঁৰ সৰু মুখখন দেখি মোৰ মনটো ভাল লাগিল আৰু সেই দিনটো মোৰ জীৱনৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ দিন বুলি মনত আছে। মোৰ মা-দেউতাই মোক স্কুললৈ উভতি যাবলৈ লগত লৈ যাবলৈ বন্ধপৰিকৰ আছিল যদিও পেহীয়েকে অগণনবাৰৰ বাবে তেওঁলোকক এই ধাৰণাটোৰ পৰা বিৰত ৰাখিলে: তাই মোক ব্যৱসায়টো ভালদৰে শিকাৰ সম্ভাৱনাৰে চিলাইকাৰী হ'বলৈ পঠিয়াব। আৰু তেনেকৈয়ে হ'ল, মোৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে। মাক-দেউতা গুচি গ'ল আৰু মই ইডিয়টৰ দৰে চিচিলিত থাকিলোঁ। তেতিয়াৰ পৰা মোৰ কোনো শান্তি নাছিল আৰু সদায় গোপনে কান্দিছিলো। মোৰ খুড়াই কৈছিল যে মোৰ মা-দেউতাই মোক নিশ্চয় তেওঁলোকৰ দৰে ভাল নাপালেহেঁতেন, মোক ছোৱালীৰ দৰে ডাঙৰ-দীঘল কৰিলেহেঁতেন (ছোৱালী এজনীয়েও নিশ্চয় মোৰ দৰেই কষ্টৰ মাজেৰে পাৰ হ'লেহেঁতেন)। এদিন পেহীয়ে মোক নিযুক্তি দিব নেকি বুলি সুধিবলৈ মায়েও শিকি লোৱা চহৰখনৰ শ্ৰেষ্ঠ চিলাই কৰা মানুহজনীৰ ওচৰলৈ গ'ল। ড্ৰেছমেকাৰে উত্তৰ দিলে যে তাইৰ ইতিমধ্যে আঠটা ছোৱালী আছে আৰু সংখ্যা বৃদ্ধি কৰিব নোৱাৰে। পিছদিনা তাইৰ পেহীয়েকে তাইক পতিয়ন নিয়াবলৈ কণী কেইটামান আনি দিলে আৰু তাই ক'লে: - এমাহৰ পিছত আহক, হয়তো এপ্ৰেণ্টিছৰ এজনে টুৰিনলৈ যাব আৰু আপোনাৰ ভতিজীৰ বাবে

ঠাই এখন বিনামূলীয়া হৈয়েই আছে -। সময়মতে এমাহৰ পাছত পেহীয়ে মোক লেবৰেটৰীলৈ পঠিয়াই দিলে। ডেৰ মিটাৰতকৈ বেছি ওখ নথকা যুৱতীগৰাকীয়ে মোক আদৰ্শ জনাইছিল: "ঠিক আছে, মই তোমাক লৈ যাম কাৰণ তোমাৰ প্ৰতি মোৰ দুখ লাগে, মই কল্পনা কৰিছোঁ তুমি গ্ৰাম্য অঞ্চলত থকাতকৈ মোৰ ওচৰলৈ অহাটোৱেই বেছি পছন্দ কৰিবা।" উইথ ইউৰ আন্ট।" তেওঁ তেনেকৈ ভবাটো সম্পূৰ্ণ ভুল নাছিল। পিছদিনা আঠ বজাত মই দেখা দিলোঁ। "লেবৰেটৰীটো ঝাড়ু দিবলৈ আৰম্ভ কৰক," তেওঁ মোক ক'লে, "তেতিয়া মজিয়াখন ধুবা।" কাহিনীটো মোৰ বাবে দুৰ্গন্ধ ওলাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। মই যিমান পাৰো চাফাই কৰিবলৈ ধৰিলোঁ। মোৰ আকাৰ সৰু, মোৰ বয়স বাৰ বছৰ, কিন্তু দেখাত আঠ বছৰ।

মই মজিয়াখন ধুব নাজানিছিলো: গ্ৰাম্য অঞ্চলত শিলৰ আৰু গাঁৱত, য'ত টাইলছ আছিল, পেহীয়ে কেতিয়াও ধুই পেলোৱা নাছিল যাতে সেইবোৰ জীৰ্ণ নহয়। মই যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিলোঁ, কিন্তু চিলাই কৰা মানুহজনীয়ে মোক গাধ বুলি মাতিলে কাৰণ মই ভালকৈ গা ধোৱা নাছিলো। ন বজাত শ্ৰমিকসকল আহি নতুন কামটোৰ প্ৰতি আগ্ৰহ ল'বলৈ ধৰিলে (সৰু ছোৱালী)। সকলোৱে মোৰ ফালে কৰুণাৰ বতাহ লৈ চালে। তেওঁলোকৰ ভাষণ শুনি জীৱনৰ অত্যাৱশ্যকীয় কথাবোৰ নাজানি স্তম্ভিত হৈ পৰিলোঁ। মাজে মাজে সিহঁতে মোক কিছুমান চিলাইৰ চাকৰি দিছিল, কামবোৰ কৰি ভাল নোপোৱা কাম, পঢ়িব নোৱাৰাৰ বাবে সদায় তিক্ত। দিনটোৰ এটা ইতিবাচক দিশ আছিল: দুপৰীয়া গ্ৰাম্য অঞ্চললৈ উভতি যাব নালাগিল, ঘৰতে মনে মনে খাই টেবুলত নেপকিন মেলি গিলাচ, পানীৰ বটল আৰু প্লেট এখন সাজিলোঁ। মুঠতে কঠিন ৰুটি আৰু পনিৰৰ টুকুৰা খাবলৈ মই সকলো সাধাৰণ মানুহৰ দৰে টেবুলখন স্থাপন কৰি ভাল পাইছিলোঁ। দুপৰীয়াৰ আহাৰ খোৱাৰ পিছত মই মোতকৈ ন বছৰ ডাঙৰ আৰু চিলাই কৰা চুবুৰীয়াৰ ওচৰলৈ গ'লোঁ। তাই মোৰ বোকাময়তাৰ প্ৰতি চকু মেলিবলৈ সহায় কৰিলে। তাইৰ মাক, হাতী ভৰি থকা ভনীয়েক আৰু আন এজন অক্ষম তাইৰ লগত থাকিছিল।

Sometimes they invited me to have a bowl of soup. The seamstress asked me to help her do cross-stitch embroidery on children's clothes. Once I had

a crisis of sadness and left the job half done. Another time, out of spite, I took the ash from the brazier and sowed it along the staircase. They said: .foar,i,18 “Who eve foar? Will I catch a disease?”. .foar,p,16 In the end they understood me and forgave me.

কেতিয়াবা এণ্টনিয়ানো অনাথ আশ্রমৰ ননসকলৰ ওচৰলৈ উঠি গৈছিলোঁ অনাথ শিশুসকলৰ লগত খেলিবলৈ। মই সিহঁতক অলপ ঈৰ্ষা কৰিছিলোঁ কাৰণ সিহঁতে নিজৰ দিনবোৰ ক্ৰম অনুসৰি কটায়। টেবুলখন সদায় ভালদৰে চেট কৰি খাইছিল, তাৰ পিছত খেলিছিল আৰু শেষত নিৰ্দিষ্ট সময়ত প্ৰাৰ্থনা কৰি ঈশ্বৰৰ ভক্তিত নিজকে উৎসৰ্গা কৰিছিল। মই ভাবিলোঁ: - ভাগ্য ভাল সিহঁতৰ, সিহঁতৰ আৰু মাক-দেউতাক নাই আৰু তথাপিও সিহঁতে ননবোৰৰ লগত ভালকৈ থাকে, আনহাতে মোৰ মাক-দেউতাক আছে কিন্তু ককাইতৰ এই ভালুকবোৰৰ লগত থাকিবলৈ বাধ্য - । তেওঁলোকৰ অজ্ঞাতে পৰৱৰ্তী বিৰক্তিকৰ জেৰাৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ মাজে মাজে গাঁৱত বাস কৰা পিতৃৰ ফালৰ পৰা এগৰাকী পেহীয়েকৰ ওচৰলৈ গৈছিলোঁ। মাক-দেউতাকলৈ চিঠি পঠিয়াবলৈ মই তাইক টকা বিচাৰিছিলো মোক লগত লৈ যাবলৈ ভিক্ষা কৰি।

In November of every year they took me to the Sant'Ugo fair which took place in Piano Vigna. In this location the paternal grandparents set up a shed where they prepared grilled meat and sausages which they sold together with a good glass of wine. For me it was an opportunity to be together with my paternal relatives, taste good meat and drink a colored soda, look at the stalls selling braziers, lanterns, earthenware pots, quarts and .foar,i,18 bumbaelli. .foar,p,16

পিছদিনা আমি আকৌ বদিয়া ভেচিয়ালৈ গ'লোঁ ছান্ট'উগোৰ ভোজৰ বাবে, এটা গণ, সৰু শোভাযাত্ৰা আৰু তাৰ পিছত আকৌ মোৰ ককা-আইতাৰ দোকানলৈ যিয়ে মোক চম্চেজ, ৰুটি আৰু চ'ডা আগবঢ়াইছিল, এইটো বল এটাৰে বন্ধ কৰা সৰু বটল এটাৰ পৰা ঢালি দিয়া হৈছিল আভ্যন্তৰীণত।

শ্ৰীষ্টমাছৰ আগতে এবাৰ আমি ৩ দিনৰ বাবে মেচিনালৈ গৈছিলো। আমি এজন আত্মীয়ৰ লগত শুইছিলো। মই তাইক অলপ ভাল নাপালোঁ: তাই ককাকহঁতক কৈছিল যে তাই বজাৰত এজন খেতিয়কৰ পৰা কণী চুৰি কৰি তাইৰ মনটো বিচলিত কৰিছিল। কেটেচিজমত শিকিছিলোঁ যে চুৰি কৰিব নালাগে। সন্ধিয়া আমি মোৰ ছোৱালীজনীৰ সৈতে মূৰ্তি বনোৱা এজন ভদ্রলোকৰ ওচৰলৈ গ'লোঁ। উদাৰ হ'বলৈ ককাকহঁতে মোক টকা দিছিল সেইবোৰ কিনিবলৈ। কাষ্ট্ৰাঞ্জিয়াৰ তেল দিয়া টেবুলখনত মই এটা জন্মৰ দৃশ্য নিৰ্মাণ কৰিবলৈ সক্ষম হ'লোঁ। শতমূলৰ ডাল আৰু কিছুমান কপাহৰ টুকুৰাৰে মই এটা জুপুৰি গঠন কৰিলোঁ। সন্ধিয়া বেবী জিছুছৰ কাষত তেলত তিয়াই থোৱা আখৰোটৰ খোলা আৰু ডোঙাৰ টুকুৰাৰে সৃষ্টি কৰা দুটা মমবাতিৰ পৰিৱেশটো উপভোগ কৰিলোঁ। মিচেল খুড়াইও এই ধাৰণাটোৰ শলাগ লৈ মোক পুৰস্কৃত কৰিব বিচাৰিলে: "নট'য়া, দুটা কাঁইটীয়া নাচপতি খোলা", আৰু মোৰ পেহীয়েকে সিহঁতক ৰখা বিচনাৰ তলত লৈ যাবলৈ গ'ল।

যেতিয়া মই অকলে নোভাৰাত শুবলৈ বৈছিলো, শ্ৰীষ্টমাছৰ নভেনাৰ সময়ত মই মোৰ চুবুৰীয়া এণ্টনিয়োটৰ সৈতে ৰাতিপুৱা ৫ বজাত এনুজিয়াটা গীৰ্জাত অনুষ্ঠিত হোৱা সেৱালৈ গৈছিলো। গীৰ্জাৰ পিছফালে চেক্ৰিষ্টে মাচুল দি চকীবোৰ যোগান ধৰিছিল। আমি ঘৰৰ পৰা আনিছিলো। উভতি অহাৰ পথত আমি ইতিমধ্যে ৰাতিপুৱাই চিৰিৰ তলত কাম কৰি থকা অভিযন্তাৰ ধোৱনী কেৰ'লিনালৈ গ'লোঁ। সেই সময়ত তাই ইতিমধ্যে ডাঙৰ কোৱাৰ্টেৰে ছান ফ্ৰান্সেস্কোৰ ফোয়াৰাৰ পৰা পানী উলিয়াবলৈ গৈছিল, কাঠৰ টাবটো ভৰাই দিবলৈ। তেওঁ ক'লে: "কাউচি, ইয়াত ৰ'বা, মই চাম যোৱা নিশা ভদ্রলোকসকলৰ বিস্কুট বাকী আছিল নেকি, যাতে আপুনি ব্ৰেকফাষ্ট কৰিব পাৰে"। খালী হাতে প্ৰায় কেতিয়াও ঘূৰি নাহিল। মই এণ্টনিয়োটক ওপৰলৈ আহিবলৈ মাতিলোঁ আৰু আমি ব্ৰেজিয়াৰটো জ্বলাই দিলোঁ। কেৰ'লিনাই যেতিয়া খাবলৈ আৰু একো নাপালে মই পাকঘৰলৈ গ'লোঁ কঠিন ৰুটিৰ টুকুৰা আৰু "বুশ্বেলো" পানী এগিলাচ ল'বলৈ। আমি ৮ বজালৈকে বৈ ড'ইলি বনালোঁ, তাৰ পিছত আমি বিদায় ল'লোঁ: মই কৰ্মশালালৈ গ'লোঁ, এণ্টনিয়োট মাকক সহায় কৰিবলৈ তাইৰ ঘৰলৈ গ'ল কাৰণ তাই ৮ জন ভাইৰ সৈতে একমাত্ৰ ছোৱালী।

কেৱল নোভাৰাত মই নিজকে নাগৰিকৰ দৰে অনুভৱ কৰিছিলো। দাদা টুৰীৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ সময়ত তেওঁৰ খিৰিকীবোৰ চাফা কৰিলোঁ আৰু তেওঁ মোক "এটা স্নেয়া" (এটা টিপছ) দিলে। নেলপলিচ কিনিবলৈ গ'লোঁ। মইও ককাইতক লগ পাম বুলি অনুভৱ কৰি আঁতৰাবলৈ দ্ৱাৰকটো কিনিলোঁ। পাউদাৰ হিচাপে টেলকম পাউদাৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিলোঁ। হয়ঃ এদিন মই মুখত থৈ মোৰ বিপদ, চৰ আৰু অপমানৰ মাজেৰে পাৰ হৈ গ'লোঁ। "সেই আৱৰ্জনাৰোৰৰ টকা ক'ৰ পৰা পালা?"। আৰু মই ক'লোঁ: "আটা বুলি দেখা নাইনে?"। ইফালে চুবুৰীয়া মানুহবোৰ আন এটা চুবুৰীলৈ গুচি গৈছিল। এদিন তেওঁলোকে মোক চাৰ্কাছলৈ যাবলৈ মাতিলে। "মোৰ হাতত টকা নাই..." মই ক'লোঁ। মোক ধাৰলৈ দিলে। দুপৰীয়া নাৱিকসকলে পৰীক্ষাগাৰলৈ গৈ স্ব'টো উপভোগ কৰে: ট্ৰেপেজত বান্দৰ, সৰু ঘোঁৰাত উঠি শিশু, হাতী, ক্লাউন, আগতে কেতিয়াও দেখা নোপোৱা বস্তু। দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে ৮ লিৰে ল'বলগীয়া হ'ল।

কেইদিনমানৰ পাছত কেণ্ট্ৰাঞ্জিয়ালৈ গৈ থাকোঁতে ছান ছালভাট'ৰত কৃষকৰ পৰা কিনা শাক-পাচলিৰে ভৰা বেগ এটা লৈ স্কুলীয়া সহপাঠীৰ মাকক লগ পালোঁ। তেওঁ মোক সুধিলে যে মই চহৰলৈ উভতি যাব পাৰিম নেকি (সেই সময়ৰ মানসিকতাৰ বাবে তেওঁ বেগটো লৈ চৌহদলৈ যাবলৈ লাজ পাইছিল!)। টিপছটোৰে কিছু টকা উপাৰ্জন কৰাৰ কথা ভাবি মান্তি হ'লো। দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে কষ্টেৰে তাইৰ ঘৰ পোৱাৰ বাবে তাই মোক চাৰিটা বাদাম দি পুৰস্কৃত কৰিলে। মোৰ মন হেৰাই যোৱা নাছিল। ফান্টিনাৰ এগৰাকী ভদ্ৰমহিলাক ডয়লি বিক্ৰী কৰি লিৰা এটা উপাৰ্জন কৰিলোঁ। ভৰি আৰু হাত ডোঙাৰে লৰচৰ কৰি কাৰ্ডবৰ্ডৰ পিনোকিঅ' নিৰ্মাণ কৰিলোঁ। কিছুমান ল'ৰা-ছোৱালীয়ে কেইটমানত কিনিছিল। আন এটা ধাৰণা: দুখীয়া শিশুৰ বাবে ছানগ্লাছ। বাৰৰ সন্মুখত স্বচ্ছ ৰঙৰ কেণ্ডি ৰেপাৰ বিচাৰি আছিলো। চেনিৰ কাগজেৰে মই ফ্ৰেমটো কাটি উলিয়াই আন চেণ্টবোৰ উদ্ধাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হ'লোঁ। দুমাহৰ পিছত কোনোমতে ৮ লিৰ ঘূৰাই দিবলৈ সক্ষম হ'লো।

দাদাই বয়স বৃদ্ধি হোৱাৰ পিছতো পাঁচ বছৰ বয়সৰ পৰাই তেওঁৰ হাঁপানী আৰু হাৰ্ণিয়াৰ ফলত গ্ৰাম্য অঞ্চলত নিজকে বিচলিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল, যিহেতু

তেওঁৰ ছোৱালীজনীয়ে তেওঁৰ ওচৰলৈ প্ৰায় কেতিয়াও নাযায়। গৰমৰ দুমাহত যেতিয়া তেওঁৰ বোৱাৰীয়েক মেচিনাৰ পৰা আহিছিল তেতিয়া তেওঁ ভালেই আছিল: তাই তেওঁৰ কাপোৰ ধুইছিল আৰু বছৰটোৰ ভিতৰত জমা হোৱা সকলো বস্তু পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ ঘৰটো ওলোটাকৈ ৰাখিছিল।

আমি লগ পালে তেওঁ মোক কৈছিল: "তোমাৰ পেহীয়েক লজ্জাজনক, দুখীয়া বুঢ়াক লেতেৰাত তেনেকুৱা কষ্ট দিব নোৱাৰি।" সন্ধিয়া ৰিপৰ্ট দিবলৈ গ'লো, কিন্তু পেহীয়ে ভনীয়েকক সমালোচনা কৰিলে: - তাই নাগৰিক, তাই কি বিচাৰে নিজেই ভাবিব পাৰে -। আৰু মই উত্তৰ দিলোঁ: "আপুনি ঠিকেই কৈছে, আপুনি কৰা চাফাই কামটো মই দেখিছো: আনকি আপুনি প্ৰস্ৰাৱগাৰটো এচিডেৰে ধুইছিল আৰু আকৌ চিকচিকিয়া হৈ পৰিছিল।" এইখিনিতে তেওঁ মোক এটা চৰ মাৰিলে কাৰণ এইবোৰ কথা ক'ব নালাগে আৰু মই ঘৃণনীয় হৈ পৰিলোঁ।

এদিন দাদাই অলপ টকা দিলে আৰু মই কৰ্মশালাৰ ছোৱালীবোৰে কথা পাতি থকা গীতৰ কিতাপ এখন কিনিলোঁ। কিছুদিন ধৰি লুকুৱাবলৈ সক্ষম হ'লোঁ, কিন্তু এদিন সন্ধিয়া সময় নাপালোঁ আৰু খুড়াই লক্ষ্য কৰি গালি পাৰিবলৈ ধৰিলে: - আনকি এই কুৎসিত আৱৰ্জনাটোও, এতিয়া তুমি গুপ্তা হৈ পৰিছা -। সেই কথাবোৰত মই তাৰ আগতেই তাৰ মুখত পেলাই দিলোঁ। মোৰ বিদ্ৰোহৰ প্ৰতি দৃষ্টি হেৰুৱাই মোৰ ট্ৰাউজাৰৰ বেণ্টটো তললৈ টানি মোক জোৰেৰে প্ৰহাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। মোৰ বয়স প্ৰায় তেৰ বছৰ আছিল আৰু সেইটোৱেই একমাত্ৰ সময় আছিল যেতিয়া তেওঁ পত্নীক কৈছিল: - মই শুনিছিলো যে এগৰাকী ভদ্ৰমহিলা উত্তৰ ইটালীলৈ যাব, আপোনাৰ ভতিজীক লগত লৈ গাঁৱলৈ যাওক আৰু তাইক লগত তাইৰ মাক-দেউতাকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিয়ক -। সেই মুহূৰ্তত মই সুখী অনুভৱ কৰিলোঁ, আনকি মই লোৱা মাৰপিটৰ বেদনাও পাহৰিলোঁ, তাৰ পিছত মই গৈ চিন্তা কৰি ঘাঁহনিৰ ওপৰত বহিলোঁ। আন্ধাৰ হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছে বুলি ভাবিলোঁ, ৰাতিৰ ছাঁবোৰে গছৰ ডালত সোমাই পৰিল আৰু নদীৰ পৰা এজাক পাতল ঠাণ্ডা বতাহ ওপৰলৈ উঠি আহিল।

আখৰোট গছ এজোপাৰ ওপৰত হেলান দি ডাৱৰবোৰ চাই টোপনি আহিলোঁ। বহুত সপোন দেখিছিলো, ৰঙীন সপোনৰ জাক। পাতল বতাহ এজাকে মোৰ মুখখনক আদৰ কৰিলে। চকু মেলি আচৰিত ধৰণে মই সদায় ঘৃণা কৰা সেই ঠাইখন ভাল পাইছিলোঁ আৰু প্ৰথমবাৰৰ বাবে আচৰিত হৈ উপলব্ধি কৰিছিলোঁ যে সেইখন কেৱল তৰাৰ পোহৰেৰেহে আলোকিত কৰা হৈছে। মই নিজকে এই পৰিত্যাগ অৱস্থালৈ যাবলৈ দিলোঁ, মই আকৌ সপোন দেখিলোঁ। ৰহস্যময় তৰল পদাৰ্থৰ দৰে সুখ মোৰ সৰু সত্তাতোত টোপাল টোপালকৈ সোমাই গ'ল। মই মিঠা শিশু নাছিলোঁ। মোৰ ভৰি দুখন বলিৰেখা হৈ পৰিছিল, কাৰণ সিহঁতে ধাৰাটোৰ চোকা শিলগুটিবোৰত খোজ কাঢ়িছিল, কিন্তু মোৰ গোটেই শৰীৰটো, আনকি মোৰ আত্মাইও এতিয়া মিঠা আৰু কোমল যেন লগা সকলো বস্তুকে ঘৃণা কৰাত অভ্যস্ত হৈ পৰিছিল। কিন্তু মই স্বীকাৰ কৰোঁ যে সেইদিনা সন্ধিয়া সেই চমু টোপনিটো আছিল অসাধাৰণ আৰু মই আৰু কেতিয়াও বিচাৰি নাপালোঁ। হয়তো সেইবাবেই আজিও মনত আছে। হঠাতে মোৰ কান্ধত হাত এখন থিয় হৈ গ'ল, এণ্টনিয়া খুৰীয়েক আহি পালে আৰু নিজৰ ধৰণেৰে হঠাতে মোক জগাই দিলে: "ঘৰলৈ যাওঁ। আমি আহি পাওঁতে তুমি ককাকৰ হাতত চুমা খাই ক'বা - প্লিজ মোক ক্ষমা কৰিব -"। আৰু তেনেকুৱাই হৈছিল।

সেইদিনা সন্ধিয়া মই কঁপি কঁপি বিচনাত পৰিলোঁ, সেই ৰাতি টোপনি নাছিল আৰু দিনটোৰ উন্মাদ প্ৰত্যাশাত ঘণ্টাবোৰ কটালোঁ। যদি মই গম নোপোৱাকৈয়ে টোপনিত পিছলি পৰিলোঁহেঁতেন, তেন্তে হঠাতে মই যেন কোনো ফোন বা চেতনাৰ জোকাৰণিৰ দ্বাৰা আচৰিত হৈ যাম, যাৰ বাবে মোক সাৰ পাই থাকিব লাগিব আৰু বিষত ভুগি থাকিব লাগিব আৰু মোক কোনো বিৰতি নিদিলে। বাকী সময়খিনি চকু মেলি ৰাতিৰ আন্ধাৰে দেৱালত টানি অনা দানৱবোৰক ভালদৰে চাই আৰু একো কৰাৰ শক্তি নোহোৱাকৈয়ে কান্দি কান্দিলোঁ। কিন্তু সেয়া দুখৰ চিঞৰ নাছিল, মই অনুভৱ কৰিব নোৱাৰা আন কথা আছিল। পিছদিনা লেবৰেটৰীলৈ নাযালোঁ কাৰণ মোৰ শৰীৰটো মেপৰ দৰে দেখা গৈছিল, ইমানেই ঘাঁ হৈছিল। এসপ্তাহৰ পিছতহে উভতি আহিলোঁ যেতিয়া চিনবোৰ ম্লান হ'বলৈ ধৰিলে।

সপ্তম অধ্যায় - এমিলিয়া

দেওবাৰে বিয়লি মই বন্ধু কেইজনমানৰ সৈতে অনাথ আশ্ৰমলৈ গ'লোঁ: এগৰাকী সন্ন্যাসীয়ে আমাক কিছুমান প্ৰাসংগিক কৌতুকেৰে শুভবাৰ্তাটো সুন্দৰকৈ বুজাই দিলে। সেই ঘণ্টাটো আনন্দৰে কটাবলৈ কি আনন্দৰ কথা। এদিন তেওঁ আমাক ক'লে যে মেচিনাৰ বিচপজন অক্টোবৰ মাহত কনফাৰ্মেচনৰ বাবে আহিব।

- এই চেক্ৰেমেণ্ট বিচৰা হ'লে হাতখন ওপৰলৈ তুলি লওক যাতে মই আৰ্চপ্ৰিষ্ট মনচিগন'ৰ ছালভাটৰ আৰ্বাডেছাৰ সৈতে যোগাযোগ কৰিব পাৰো। কেইদিনমান পিছত মই zizi ক কলো। তাই লাজ লাগিল: আমি গডমাদাৰ বিচাৰিবলগীয়া হ'ল। মই তাইক ডাকঘৰৰ ছোৱালী মিছ ৰিনা নামৰ ডেকা শিক্ষয়িত্ৰীক প্ৰস্তাৱ দিলোঁ। আমি তেওঁক কেনেকৈ সুধিম? পিছদিনা আমি তাইৰ ঘৰলৈ গ'লো আৰু তাই মান্তি হ'ল। ১৯৪৮ চনৰ ৯ অক্টোবৰত বিয়লি মই মোৰ বন্ধুসকলৰ সৈতে মাদাৰ চাৰ্চলৈ গৈছিলো স্বীকাৰোক্তি দিবলৈ। পিছদিনা ৰাতিপুৱা গডমাদাৰৰ ঘৰলৈ গ'লোঁ, সৰু সৰু হৃদয়েৰে বোৱা ফিলিগ্ৰি ব্ৰেচলেট এটা দিলে। মই আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলোঁ। ১১ বজাত আমি গীৰ্জালৈ গ'লোঁ। বিচপ আহি উপস্থিত হৈ পবিত্ৰ মিছ উদযাপন কৰিবলৈ ধৰিলে। ব্যৱধানৰ সময়ছোৱাত আমি কেন্দ্ৰীয় নেভত শাৰী পাতিলোঁ আৰু এজন এজনকৈ তেওঁ আমাক নিশ্চিত কৰিলে। মিছ শেষ হোৱাৰ পিছত খুড়াকহঁতে গডমাদাৰক কফিও নিদিলে। তেওঁলোকে মাত্ৰ তাইক কেৱল "কমাৰ" বুলিয়েই সম্ভাষণ জনাইছিল।

I remember that as a child, when we returned from Castrangia, before arriving in the village there was a chapel dedicated to the Savior. The zizi

stopped for a moment and said in a loud voice .foar,i,18 "oh mothers, oh mothers...". .foar,p,16 I thought it was a prayer. When I became older I understood that she instead called her deceased mother, as the cemetery was located just above the chapel. I had never visited the cemetery because zizì didn't even go for the feast of the Saints. I knew that on that occasion people bought flowers from Miss Signorino in a place called "Fussadello" and went almost in procession to decorate the tomb of their loved ones. Once I proposed to zizì: "Why don't we go and visit your mother's grave too?".

She replied that she would be sorry. - It is useless to invoke .foar,i,18 "mothers - mothers" .foar,p,16 if you don't want to bring her even a flower. - At these words she almost moved. We went to Fussadello to buy some chrysanthemums. On All Saints' Day I went to call grandfather Turi to take us to the tomb of "mothers", for me grandmother Rosa. My grandfather had recently had that tomb rebuilt because during the war the only bomb that fell in the cemetery had destroyed it.

Even though I was proud to have won another battle, my thoughts were with my parents day and night. I tried to distract myself when I was in the lab. I began to enjoy sewing: I prepared the wadding for the shoulder pads, I blew on the charcoal iron. When the iron was hot the big girls ironed the pieces to make clothes. To keep it taut, weights sewn between two ribbons were placed in the hem. I went to buy them from my godfather who sold rifle material. They were pellets that I had to flatten with the hammer. Sometimes I even flattened my fingers.. Meanwhile, Mrs. Orlando held paid cutting courses for the older girls. I was sitting far away but I was listening to understand something from the lessons. Once the uncles said that we would go to Fantina to visit the "commare" and the "compare", those who slept with us when they came to Novara for important errands. Once the godmother asked zizì "How old are you?" And she said: .foar, i, 18-I'm blind

to my eyesight, I don't think about it-.foar, p, 16 (if I didn't have sight, I don't remember).

With grandfather Turi's tip I went to buy a piece of green fabric, to test my ability I made a skirt. The day of departure for Fantina arrived (two hours on foot). We got up at 4. I wanted to surprise Zizi by wearing my skirt. It was so narrow I almost couldn't walk. When they saw my creation they began to say: - We raised it and now that it starts to grow it acts like an owl. It makes us ashamed. And I pointed out: "I'm not taking this away, if you want it's like this, otherwise, you go!" But in my heart I thought "how can I walk in such a tight skirt...". We arrived at our destination anyway. The commare asked where I had had such a beautiful skirt made. .foar, i, 18-Sa figi illa-.foar, p, 16 (she made it herself) she replied zizi. - So when we have to sew something we come to her -. Owl pride...

কেতিয়াবা চহৰত এনেকুৱা কথা দেখিছিলো যিবোৰে মোক দুখ দিছিল। এমিলিয়া আছিল এগৰাকী বধিৰ বোবা, হয়তো গৃহহীন। প্ৰায় প্ৰতিদিনেই তেওঁ মোৰ থকা ৰাস্তাটোৰ কাষেৰে পাৰ হৈ গৈছিল। কাৰোবাক লগ পালে হাতখন মুখত থৈ দিয়ে। কেতিয়াবা মানুহে তাইক ৰুটিৰ টুকুৰা এটা আগবঢ়াইছিল, কিন্তু এনেকুৱাও আছিল যিয়ে অসাধুভাৱে তাইক পনিৰৰ খোলা দিছিল আৰু তাৰ পিছত প্ৰতিক্ৰিয়া চাবলৈ লুকাই আছিল: দুখীয়া ছোৱালীজনীয়ে দুৱাৰৰ খোজত বহি বেৰত মূৰটো খুন্দা মাৰিলে। এদিন দোকানলৈ গৈ কিছু সূতা আনিবলৈ গৈ থাকোঁতে এণ্টনিঅ', অন্ধ মানুহজনৰ উচ্চ মাতটো শুনিলোঁ। চহৰৰ ওপৰত অৱস্থিত এবোৰ পৰাই তেওঁ ঘোষণা কৰিলে যে চাৰ্ডিনবোৰ আহি পৰিছে। দাদাৰ টিপৰ পৰা বাকী থকা কেইলিৰা কেইটামান লৈ মই মাছৰ বজাৰলৈ দুই আউন্স কিনিবলৈ গ'লোঁ। দুপৰীয়া কয়লাৰে চৌকাটো জ্বলাই চাৰ্ডিনবোৰ ৰান্ধি চেনিৰ কাগজ এখনত থৈ দিলোঁ। এমিলিয়া পাছ হোৱা দেখি মই সেইবোৰ তাইক দিলোঁ। তাই আচৰিত হৈ সিহঁতৰ ফালে চাই মোক ধন্যবাদ দিবলৈ অলপ হাঁহিলে। মই দেখিলোঁ তাইক সাধাৰণ দুৱাৰমুখত বহি আছে, মূৰটো বেৰত খুন্দা মাৰিব নোৱাৰি, তাইৰ ক্ষীণ আঙুলিবোৰ মুখত থৈছে। সেইদিনা

মই খোৱা নাছিলোঁ: মোৰ উদ্যোগবোৰ ককাইঁতে যাতে বুজিব নোৱাৰে তাৰ বাবে বাকী থকা জুইকুৰাবোৰৰ পৰা চৌকাটো চাফা কৰিব লগা হ'ল।

এঞ্জেলাই দুপৰীয়াৰ ভাগত সেই ৰাস্তাটোৰে পাৰ হৈ গ'ল নিজৰ পুত্ৰ নিনোৰ সৈতে, যিজন অক্ষম মানুহ আছিল, যিয়ে খোজ কাঢ়িছিল যদিও ইংগিতেৰে কথা পাতিছিল। অনাথ আশ্ৰমৰ পৰা চূপ আনিবলৈ বাল্টি এটা লৈ গৈছিল। এদিন নিনো নিজৰ বাল্টিটো লৈ অকলে আছিল, মোৰ ঘৰৰ ওচৰত দুজন ল'ৰাই তাৰ কাপোৰ খুলি পলাই গ'ল। পেণ্টটো ওপৰলৈ টানিব পৰা নাছিল সি। তেওঁৰ আঙাৰেৰে নাছিল। মই ভীৰু হৈ তাক সাজ-পোছাক পিন্ধিবলৈ নামি আহিলোঁ। প্ৰথমবাৰৰ বাবে উলংগ মানুহ এজনক দেখা পাইছিলোঁ। ধিক্কহঁতে গম পোৱা হ'লে কেলেংকাৰী হ'লহেঁতেন।

In one of the many letters sent to my parents I had expressed the desire for a wristwatch. Having learned that Mrs Agostina had come from Domodossola, I went to see her. As soon as she saw me she hugged me and she gave me a package sent by my parents. I opened it and to my surprise I found a brown lamb fur coat with curls as big as a finger, a felt hat and a box with a watch. I was trembling with joy as the lady placed it on my wrist. She gave me a glass of water to pick me up and I ran home. The next day when my uncles came to Novara they said that if I wore that fur they would think I was crazy: no one in town owned anything like that. I wore it with pride anyway. I would roll back my sleeve to let everyone notice the little watch. I often gave it rope, so in a short time it broke. Going to Castrangia I met some elderly people who asked me the time. To avoid making a bad impression, I looked at the now irremediably broken watch and said that I had forgotten to wind it. .foar,i,18 - Thank you very much - .foar,p,16 They greeted me and continued on their way.

মোৰ বন্ধুসকলৰ তুলনাত মই সৰু আৰু পাতল আছিলো, তেওঁলোক সকলোৱেই "বিকশিত" আছিল। এখন চিঠিত মায়ে zizik সুধিছিল যে মই মোৰ ভনীয়েক ৰোজাৰ দৰে "বিকশিত" নেকি? কিন্তু জিজিৰ বাবে এইবোৰ কথা কোৱাটো নিষিদ্ধ

আছিল। তেওঁ গম পোৱা নাছিল যে মই জীৱনৰ সকলো কথা জানো। সদায়ৰ দৰেই বিদ্রোহী হৈ মই তাইক ক'লোঁ "মই অপুষ্টিৰ বাবে 'মিছ' নহয়"। আৰু তাই: - কি কৈছা? আমি আপোনাক সদায় সমৰ্থন কৰি আহিছো। এদিন সন্ধিয়া মই কাষ্ট্ৰাঞ্জিয়াত শুই আছিলো আৰু মোৰ অসুখ অনুভৱ হৈছিল। ঠাণ্ডা ঘাম এটাত মোৰ। শেষ বুলি ভাবি মই প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ, কান্দিলোঁ আৰু আন্ধাৰত ওলাই আহিলোঁ কেইটোপালমান প্ৰস্ৰাৱ কৰিবলৈ। আৰু তেওঁলোকে ক'লে: "তুমি আৰু এবাৰ উঠিলে মই তোমাক মাৰিম!"। হয়তো টিগুৰীৰ মেডোনাই মোক ৰক্ষা কৰিছিল। আকৌ খেৰৰ বিচনাখনৰ ওচৰলৈ গৈ টোপনি আছিল। পিছদিনা নোভাৰাৰ লেবৰেটৰীত মিছ আছুস্তাই মোক সাধাৰণতকৈ শেঁতা দেখা পালে। প্ৰতিদিনে ৰাতিপুৱাৰ দৰে যেতিয়া ওৱেট্ৰেছে তাইৰ বাবে কফি আৰু টোষ্ট কৰা স্লাইচৰ সৈতে গাখীৰ আনিছিল, তেতিয়া তাই মোকো কিছুমান আগবঢ়াইছিল।

অষ্টম অধ্যায় - গিলিপৰ উৰণ

নোভাৰাত বহু সময় কটোৱাৰ ফলত জীৱনটো যেন সলনি হৈ গ'ল: হয়তো কাৰণ মই দাদা টুৰীৰ ওচৰলৈ গৈছিলো আৰু গোটেই দুপৰীয়াটো তেওঁৰ লগত নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে আনন্দৰে আড্ডা মাৰিছিলো। তেওঁ মোক তেওঁৰ জীৱনৰ বহু কাহিনী ক'লে আৰু এসময়ত তেওঁৰ অস্তিত্ব কিমান কঠিন আছিল। তদুপৰি নোভাৰাত বাস কৰি চহৰখনত ঘটা গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰিঘটনাবোৰৰ সাক্ষী হোৱাৰ সুযোগ পাইছিলোঁ। সৰ্বোপৰি ডাঙৰ ডাঙৰ ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান, শোভাযাত্ৰা, বাপ্তিস্ম, নিশ্চিতকৰণ, কিন্তু সকলোতকৈ বেছি বিয়াৰ অনুষ্ঠানবোৰে মোক আপ্লুত কৰিছিল। তেতিয়া বিয়াবোৰ সন্ধিয়া পালন কৰা হৈছিল, মই প্ৰায় সদায় বন্ধুসকলৰ সৈতে ছান নিকোলাৰ গীৰ্জাত ইফালে সিফালে চাবলৈ গৈছিলো।

এদিন সন্ধিয়া দেখিলো বগা পোছাক পিন্ধা কইনা এগৰাকীয়ে দেউতাকৰ লগত বাহিৰলৈ ওলাই গৈছে। নিয়ৰৰ দৰে বগা, তাইক পুতলাৰ দৰে দেখা গৈছিল, তাই ইমান ধুনীয়া আছিল! ফিলিপোক বিয়া কৰাইছিল কাৰ্মেলিনাই। মই সম্পূৰ্ণ সহানুভূতিশীল হৈ দিৱসপোন দেখিলোঁ: "কোনে জানে, এদিন মোৰো এনেকুৱা হ'ব পাৰে..."।

সেই দিনবোৰত মোৰ অদ্ভুত অনুভূতি হৈছিল, বতাহত নতুন আৰু অদ্ভুত কিবা এটা আছিল, মোৰ আগজাননী আছিল। মই অস্থিৰ হৈ পৰিলোঁ আৰু এটা অসাধাৰণ পৰিঘটনা ঘটিবলৈ অপেক্ষা কৰি আছিলো। আৰু আচলতে অনুষ্ঠানটো আহিবলৈ বেছি দিন নাছিল। দুপৰীয়াৰ ভাগত ডাকঘৰৰ মানুহজন সাধাৰণতে পাৰ হৈ আহিছিল। জুন মাহৰ এদিন তেওঁৰ মাতত চিঞৰি থকা শুনিছোঁ: "কেম্পা, মেইল আছে"। চিঠিখন লৈছিলো, আহিছিল... ডোমোডোছ'লাৰ পৰা! মাকে ভনীয়েকলৈ লিখিলে।

মই হঠাতে খুলিলোঁ যেতিয়ালৈকে মই প্ৰায় ফালি পঢ়া নাছিলো, তাত আছিল মই গোটেই জীৱন অপেক্ষা কৰি থকা খবৰটো: ১২ ছেপ্টেম্বৰৰ আশে-পাশে মায়ে মোক নিবলৈ আৰু উত্তৰ দিশলৈ লৈ যাবলৈ চিচিলিলৈ আহিব! এতিয়ালৈকে মই এগৰাকী যুৱতী হৈ পৰিছিলো, ভৱিষ্যত মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল আৰু মই চাকৰি বিচাৰিবলগীয়া হৈছিল। মোৰ পেহীয়েকৰ প্ৰতিক্ৰিয়া জানি বিচক্ষণতাৰ বাবে মই চিঠিখন লুকুৱাই ৰাখিলোঁ এটা জাৰৰ তলত, য'ত আৱৰ্জনাৰোৰ সাগৰ আছিল: যদি জিজিয়ে পঢ়িলেহেঁতেন, বেচেৰা মোক... কেতিয়াবা মিচেৰিলো খুড়া, যেতিয়া তেওঁ নাছিল হেমলেটবোৰত কাম কৰি, নোভাৰাৰ দোকানখনলৈ আহিব। কেতিয়াবা সি জিজি লৈ আহিছিল আৰু আতংকিত হৈ ক'লে: "তোমাৰ মায়ে অলপ দিন লিখা নাই, তাইৰ কিবা এটা হৈছে নিশ্চয়..."। আনহাতে মইও ভয় খাইছিলো যে কিবা ইংগিত দি আন এখন চিঠি আহিব। এদিন আচলতে এজন আহিল, কিন্তু ভাগ্য ভাল যে চিচিলি ভ্ৰমণৰ কোনো ইংগিত নোহোৱাকৈ। মোৰ বাবে গ্ৰীষ্ম লাহে লাহে পিছলি গ'ল, সেই উন্মাদ অপেক্ষাৰ অন্ত পৰিবলৈ মই বৈ থাকিব নোৱাৰিলোঁ। কামে মোক চিন্তা নকৰিবলৈ আৰু মাৰ আগমনলৈকে সময় পাৰ কৰিবলৈ সহায় কৰিছিল। ১৫ আগষ্টৰ এচাম্পচনৰ ভোজৰ বাবে সকলো মানুহে নিজৰ আড়ম্বৰ দেখুৱাব বিচাৰিছিল আৰু পৰীক্ষাগাৰত সদায় বহুত কাম আছিল, সাধাৰণতকৈ বেছি: বহু মহিলাই নিজৰ নতুন সাজ-পোছাক দেখুৱাব বিচাৰিছিল। ১৩ আগষ্টৰ দিনটো নিজাকৈ কাপোৰ চিলাই কৰিব পৰা শ্ৰমিকৰ বাবে উৎসৰ্গা কৰা হৈছিল।

বন্ধু-বান্ধৱীৰ সমতুল্য হ'বলৈ মই জিজিক কাপোৰখন কিনিবলৈ কৈছিলোঁ। তাই মান্তি হ'ল আৰু মই নীলা গাঁঠিৰ ডিজাইনৰ সস্তীয়া বেইজ ৰঙৰ কাপোৰ বাছি লৈছিলো। কৰ্মশালাত থকা যুৱতীগৰাকীয়ে মোৰ বাবে কাটি দিলে আৰু ডাঙৰ শ্ৰমিক এজনক চিলাই কৰাত সহায় কৰিবলৈ ক'লে। পাৰ্টীৰ দিনা মোৰো আন সকলোৰে দৰে নতুন পোছাক এটা আছিল।

তাৰোপৰি ফান্টিনাৰ পৰা অহা চিনাকি কেইজনমানো আছিল। এজনে মোৰ বিখ্যাত টাইট স্কাৰ্টটো দেখিছিল। কাপোৰ এটুকুৰা আনি জিজিক সুধিলে: "তোমাৰ ভতিজীয়ে মোৰ বাবে ড্ৰেছ বনাব লাগিব, তাই ইমান ভাল!"। তাইৰ জোখ-মাখ ল'লোঁ। মোৰ মনত আছিল মিছ আছুস্তাই এজন গ্ৰাহকৰ বাবে বনোৱা মডেল এটা। কাটি চেপ্টা কৰি চাবলৈ কিছু সময় বিচাৰিলোঁ। "ঠিক আছে, কাপোৰখন অলপ গধুৰ, শৰতৰ বাবে উপযোগী। ২০ ছেপ্টেম্বৰৰ ওচৰত আহিম।"

ইফালে পৰীক্ষাগাৰৰ এগৰাকী ছোৱালী কামেলিনাই নিজৰ সকলো বন্ধু-বান্ধৱীক নিজৰ বিয়ালৈ মাতিছিল, ছেপ্টেম্বৰৰ এটা সন্ধিয়া মেট্ৰিক্স গীৰ্জাত উদযাপন কৰিছিল। zizi ৰ অনুমতি লৈ মই অনুষ্ঠানটোলৈ গ'লোঁ। অতিথিসকলৰ মাজত ডমোড'ছ'লাৰ এগৰাকী ভদ্ৰমহিলাও আছিল যিয়ে তেওঁৰ আগতীয়াকৈ যোৱাৰ কথা ঘোষণা কৰিছিল: "কনচেৰ্টিনা, নোভাৰাত তোমাৰ দিন গণনা কৰা হৈছে। তোমাৰ মায়ে তোমাক সোনকালে নিবলৈ আহিব।"

চহকী সতেজ খাদ্যৰ পিছত মই সুখী হৈ ঘৰলৈ উভতি আহিলোঁ। দিনবোৰ পাৰ হৈ গ'ল আৰু ৮ ছেপ্টেম্বৰত টিগুৰী উৎসৱ আহি পালেহি, সেই বছৰ নদীৰ মাজেৰে ঘাঁ কৰা অতি দীঘলীয়া পথটো প্ৰথমবাৰৰ দৰে কঠিন আৰু অসীম যেন একেবাৰেই নাছিল, এনে লাগিল যেন মই উৰা মাৰিছো। 12 তাৰিখলৈকে পৰীক্ষাগাৰটো বন্ধ হৈ থাকিব বুলি উদ্ভাৱন কৰা অজুহাতত মই কেইদিনমান থাকিম বুলি জিজিক জনাইছিলো। সেইদিনা ৰাতিপুৱা মোৰ হৃদয়খন ধপধপাই উঠিছিল। আমি ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ ওচৰলৈ নিবলৈ ডুমুৰ কেইটামান ছিঙি নোভাৰালৈ ৰাওনা হ'লোঁ। আধা বাটত দূৰৰ পৰা মাক খচৰৰ ট্ৰেকেৰে নামি গৈ থকা দেখিলোঁ। মই দৌৰি গৈ তাইৰ ফালে গৈ মোৰ সৰু কোলাত থকা সকলো শক্তিকে তাইক সৰাটি ধৰিলোঁ। জিজিয়ে

চিঞৰিবলৈ ধৰিলে "হঠাতে কিয় আহিলা? কনচেটিনাক লৈ যাব পাৰিবা বুলি ভাবিছানে?"। "হয় - মাকে উত্তৰ দিলে - আমি তিনিদিনৰ পিছত যাম"। "আপুনি নোৱাৰে, আপুনি ফান্টিনাৰ এগৰাকী ভদ্ৰমহিলাৰ বাবে ড্ৰেছটো প্ৰস্তুত কৰিব লাগিব"। মোক ধৰি ৰখাৰ আন এক অজুহাত আছিল। সি অবিৰতভাৱে চিঞৰি উঠিল। মই নিষ্ক্ৰিয়ভাৱে আঙুলিৰে আকাশখন চুই আছিলো। মোৰ একমাত্ৰ আক্ষেপ হ'লহেঁতেন আৰু দাদা তুৰীৰ ওচৰলৈ যাব নোৱাৰিলোঁহেঁতেন।

১৪ তাৰিখে সন্ধিয়া আমি ৰাতিৰ আহাৰ খালোঁ। জিজিয়ে মাথোঁ মাকক অপমান কৰিবলৈ মুখখন মেলিলে: "আপুনি তাইক মোৰ পৰা আঁতৰাই নিবলৈ কেনেকৈ সাহস কৰিলে, তোমাৰ হৃদয় নাই, তুমি মোক বেছি কষ্ট দিয়া, মই তোমাক আৰু ভনীয়েক বুলি নাভাবো।" প্ৰথমবাৰৰ বাবে চকুলোৰে মিচেৰিলোক দেখিলোঁ। কাঠৰ দৰে ৰক্ষ আৰু কঠিন খোলাৰ তলত স্পষ্টভাৱে মানৱতাৰ কিছুমান টোপাল কাৰাগাৰত আবদ্ধ হৈ আছিল। আনহাতে মই মাৰ্বলৰ দৰে ঠাণ্ডা হৈ পৰিছিলোঁ আৰু একেবাৰেই লৰচৰ কৰা হোৱা নাছিলোঁ।

ৰাতি এটা চকু টিপিয়াই শুব পৰা নাছিলোঁ, হেজাৰ হেজাৰ চিন্তাই মোৰ মনত বিশৃংখলভাৱে ইজনে সিজনক খেদি ফুৰিছিল আৰু মই ৰাতিপুৱা আহি পোৱালৈ বৈ থাকিব নোৱাৰিলোঁ যাতে মই যাব পাৰো। "কাউজি ই লুপি" (পছৰ ট্ৰাউজাৰ) ডাকনাম এজন ভদ্ৰলোকৰ পৰা মাকে টেক্সিখন অৰ্ডাৰ দিছিল। ভোৰভোৰাই আমি উঠি কাৰ্ডবৰ্ডৰ ছুটকেছটোলৈকে চূড়ান্ত টাচ এটা মাৰি ককাইতক বিদায় দিলোঁ। যোৱাৰ লগে লগে পেহীয়ে কান্দি কান্দি নিজৰ কোঠাৰ পৰা ওলাই আহিল, চুলিখিনি তললৈ নমাই মাৰ ভৰিৰ ওচৰলৈ দলিয়াই ভিক্ষা কৰিলে: "এতিয়া মই নিজকে হত্যা কৰিম আৰু তোমাৰ বিবেকত তোমাৰ বাকী সময়লৈকে মৃত্যু হ'ব।" জীৱন!প্লিজ, তুমি মই আঁঠু লৈ সুধিছো - তাই ক'লে - মই মাত্ৰ এগৰাকী দুখীয়া মহিলা, অকলশৰীয়া আৰু মিছা স্বামীৰ দ্বাৰা জন্তুৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰা, মোক কোনেও ভাল নাপায়।মোৰ ভনীয়েক, মই তোমাক অনুৰোধ কৰিছো যে তাইক আঁতৰাই নিদিব মোক, দয়া কৰক, মোক এৰি যোৱাৰ কোনো অধিকাৰ নাই, তাই আমাৰ মাজত ফুলৰ দৰে ডাঙৰ হৈছিল আৰু এতিয়া কোনো কৃতজ্ঞতা নাই!"

ছিন্নভিন্ন চুলি আৰু বোকা টোপাল টোপাল টোপাল টোপাল টোপাল টোপাল টোপাল টোপালকৈ ওলোৱা মুখখন লৈ সি সমগ্ৰ বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডক গালি পাৰি মাটিত ঘুচা মাৰিলে। মায়ে বুজি পাইছিল যে তাইৰ ভনীয়েক বিপদজনক হৈ পৰিছে আৰু মনটো হেৰুৱাই পেলাইছে, তাই অধৈৰ্য্য হৈ পৰিছিল। অৱশ্যে তাই লৰচৰ নকৰিলে, তাই নিজকে কৰুণাত লৰচৰ কৰিবলৈ নিদিলে, তাৰ মোহত তাই বধিৰ হৈ পৰিল, তাই দূৰলৈ চাই তাইৰ নাটকৰ শেষলৈ অপেক্ষা কৰিলে। মায়ে যে অটল সেই কথা গম পালে, তাই আমাক চূড়ান্ত বিদায় দিবলৈ অস্বীকাৰ কৰি নিজৰ কোঠালৈ লৰালৰিকৈ সোমাই গ'ল। হঠাতে আমি গুচি গ'লোঁ, তাই গালি পাৰি ৰাস্তালৈ উভতি আহিল, আমি খোজ কাঢ়ি যোৱাৰ লগে লগে আমি দেখিলোঁ তাইক সৰু হৈ গৈ থকালৈকে তাই শিলবোৰৰ লগত মিলি যোৱা সৰু ক'লা বল এটা হৈ নাযায়। হয়তো মই তাইৰ প্ৰতি নিষ্ঠুৰ আছিলোঁ, যেনেকৈ কেৱল ল'ৰা-ছোৱালীয়েহে হ'ব পাৰে, কিন্তু মোৰ মনত আছে যে মাৰ হাতেৰে ৰক্ষা কৰি তাইৰ ঘৰৰ পৰা আঁতৰি যোৱাৰ সময়ত যেতিয়া দেখিলোঁ তাই মোৰ দৃষ্টিৰ পৰা নোহোৱা হ'বলৈ ওলাইছে, মোৰ সকলো ক্ষেত্ৰ হঠাতে মৰমলৈ পৰিণত হ'ল আৰু তাইৰ প্ৰতি মোৰ মমতাৰ অনুভৱ হ'ল (পিছত গম পালোঁ যে কেইমাহমান তাই ৰাজপথত মোৰ মৃত্যুৰ দৰে কান্দিছিল)।

পিয়াজা বাট'লামিত টেক্সিৰ দুৱাৰ খোল খালে। থিৰিকীৰ পৰা চহৰৰ শেষলৈকে দেখা সকলোকে হাত জোকাৰিলোঁ। যাত্ৰাৰ সময়ত মই হৃদয়ত এক যন্ত্ৰণা লৈ পৰ্যবেক্ষণ কৰিলোঁ পেনোৰামা আৰু মোৰ দৃষ্টিৰ পৰা লাহে লাহে আঁতৰি যোৱা দেশখন, আমি বহু সময় নিমাত হৈ থাকিলোঁ যেতিয়ালৈকে মই সাগৰখন দেখা নাপালোঁ। এতিয়ালৈকে মই নোভাৰাৰ পৰা বহু দূৰত আছিলো, নিশ্চিতভাৱে! বিৰোধী চিন্তাবোৰে মোৰ মনত যুঁজিছিল আৰু মই সেইবোৰক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিলোঁ, তাৰ পিছত মই সাৰ পালোঁ যেতিয়া মায়ে মোক আদৰ কৰিলে, আমি আহিলোঁ বুলি মোক সৰুয়াই দিলে। তাৰ পিছত মই কটোৱা দুখীয়া জীৱনৰ বাবে ইমান দিনে ঘৃণা কৰি থকা সেই দেশখনক মই তীব্ৰভাৱে ভাল পাইছিলোঁ।

ভিল্লিয়াট'ৰ ষ্টেচনত বৰ বিভ্ৰান্তিৰ সৃষ্টি হৈছিল, আমাৰ দৰে বহুতেই কাৰ্ডবৰ্ডৰ ছুটকেছ আৰু অন্যান্য বেগ লৈ উত্তৰ দিশলৈ ওলাই গৈছিল।

সাগৰৰ পৰা পাতল বতাহ এটা আহিল আৰু মই অনুভৱ কৰিলোঁ যে নিমখে মোৰ গুঁঠত সোৱাদ দিছে। প্ৰথমবাৰৰ বাবে অনুভৱ কৰা এটা সুন্দৰ অনুভৱ। আমি আধা ঘণ্টা ধৰি ট্ৰেইনৰ বাবে অপেক্ষা কৰিলোঁ। মোৰ বাবে সেয়া আছিল নতুন বতাহ। মানুহে জনপ্ৰিয় গীতটো গাইছিল "প্ৰফেচাৰ, কওকচোন কোনটো প্ৰথমে আহিল, কুকুৰা নে কণী।" মহাদেশত ছুটীৰ পৰা সকলোৱে উভতি আহিছিল। আমি এবাৰ মেচিনাত উপস্থিত হোৱাৰ পিছত মই আচৰিত হৈ দেখিলোঁ যে ফেৰী-নাওখনত উঠি অহা বগীবোৰ। ছেপ্টেম্বৰৰ মাজভাগ আৰু জলসীমাৰ ওপৰৰ সেই অতি নীলা আকাশখনত হাজাৰ হাজাৰ গিলিয়ে ঘূৰি ফুৰিছিল। তেওঁলোকৰ উৰণেৰে তেওঁলোকে মোৰ সপোনটোক এম্ব্ৰয়ডাৰী কৰি আছিল: অৱশেষত মোৰ পৰিয়ালৰ সৈতে থাকিবলৈ উভতি অহা। সেই উজ্জ্বল পটভূমিৰ মাজত ঈশ্বৰক চাবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ আৰু তেওঁক দেখা নাপালেও মোৰ সৰু আত্মাৰ তলৰ পৰাই তেওঁক ধন্যবাদ দিলোঁ। অগণন ঘণ্টাৰ পাছত আমি ৰোমত নামিলোঁ, আৰু ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা অপেক্ষা কৰাৰ পিছত মিলানলৈ যোৱা ৰে'লখন ল'বলৈ, য'ত ড'ম'ড'ছ'লাৰ বাবে আন এটা ৰে'ল সলনি হ'ল। সপোন আছিল। সেই ৰেলত মায়ে চিনাকি কেইবাজনো মানুহক সম্ভাষণ জনাইছিল। সকলোৱে সুধিছিল তাই ক'ৰ পৰা, তাইৰ লগত থকা ছোৱালীজনী কোন। সিহঁতে গম পোৱা নাছিল যে তাৰ আৰু এজনী ছোৱালী আছে।

মই প্ৰাকৃতিক দৃশ্যবোৰ পৰ্যবেক্ষণ কৰিলোঁ: আচৰিত হৈ দেখিলোঁ মেগিঅ'ৰ হৃদ আৰু দ্বীপবোৰ, তাৰ পিছত পাহাৰবোৰ। চহৰখন পাহাৰেৰে আগুৰি থকা উপত্যকাত বুলি জানিও আমি আহি পোৱালৈকে কিমান সময় হ'ল সুধিলোঁ। আমি ৰাতিপুৱাই ডোমোড'ছ'লাত উপস্থিত হ'লোঁ। আকাশখন ধূসৰ হৈ পৰিছিল, ৰাস্তাবোৰো যেন আন্ধাৰ ৰং কৰা হৈছিল, মানুহে মাটিলৈ চাই দৃঢ় খোজেৰে খোজ কাঢ়িছিল, আনকি কাপোৰ-কানিও আন্ধাৰ আছিল। ষ্টেচনত দেউতাই দুবছৰ আগতে চিচিলিত দেখা মোৰ সৰু ভাইটিৰ সৈতে আমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল। চুমা আৰু আলিঙ্গন। ঘৰলৈ যোৱাৰ লগে লগে মই সেই ঠাইখন আৱিষ্কাৰ

কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ যিখন অতি সোনকালে মোৰ চহৰ হৈ পৰিব। ঘৰবোৰৰ খিৰিকীবোৰ গণিলোঁ যদিও ইমানেই অসংখ্য আছিল যে মোৰ হিচাপৰ খবৰ হেৰুৱাই পেলালোঁ। খিৰিকীবোৰ বেছি আছিল, আৰু ইটোৱে সিটোৰ ওপৰত বহুত ঘৰ আছিল। ইমান ওখ আছিল যে মোৰ চকু দুটা আকাশত হেৰাই গৈছিল।

মোৰ মূৰ ঘূৰোৱা যেন লাগিল। মোৰ মূৰত হাজাৰ হাজাৰ প্ৰশ্নই বুদ্ধবুদ্ধ কৰি উঠিল, অধৈৰ্য্য হৈ আহিছিল। যাত্ৰাৰ সময়ত মই এটা শব্দও উচ্চাৰণ কৰিব পৰা নাছিলো। তাৰ পিছত ঘৰত মোৰ ভনীয়েকহঁতক দেখি মোৰ আৰু এটা আচৰিত হ'ল, যিসকলক মই কেৱল ফটোৰ পৰাই মনত পেলালোঁ। আন এটা আচৰিত কথা আছিল চিঞ্চ, টেপ আৰু গেছ ষ্ট'ভ থকা পাকঘৰটো (নোভাৰাত ঘৰত পানী নাছিল আৰু আমি কাঠেৰে ৰান্ধিছিলো)। সন্ধিয়া কোমাৰে গ্ৰেজিয়াই ছোৱালী কেটেৰিনাক লৈ আমাৰ ওচৰলৈ আহিছিল। আনকি ওচৰ চুবুৰীয়াইও মোক লগ কৰিব বিচাৰিছিল। পিছদিনা সন্ধিয়া দেউতাই মোক চিনেমা হ'ললৈ লৈ গ'ল। মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ ধুনীয়া সন্ধিয়াবোৰৰ ভিতৰত এটা যিটো মই চিৰদিনৰ বাবে মনত ৰাখিম, শেষ দিনটোলৈকে। অৱশেষত মই মোৰ দেউতাৰ লগত আছিলো, আগতে মই তেওঁক অনুপস্থিত দেউতাকক ভাল পোৱাৰ দৰে ভাল পাইছিলো, এতিয়া মই তেওঁক প্ৰশংসা কৰিলোঁ আৰু অৱশেষত প্ৰথমবাৰৰ বাবে মই তেওঁৰ ৰাজকুমাৰী যেন অনুভৱ কৰিলোঁ। মুঠতে ডাৱৰৰ ওপৰেৰে খোজ কাঢ়ি যোৱা যেন লাগিল, বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ আন এটা বিন্দুত অৱতৰণ কৰিলোঁ।

নৱম অধ্যায় - স্বৰ্গৰ দুৱাৰ

চিচিলি এৰি যোৱাৰ আগতে মায়ে মোক ফাৰিয়াৰত চাকৰি এটা বিচাৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল আৰু দুদিনৰ পাছত তাই মোৰ লগত কামলৈ গৈছিল। আমি ৰাতিপুৱাই ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলোঁ: এই খবৰটো পাই মই বৰ উৎসাহিত হৈ পৰিলোঁ।

প্ৰৱেশদ্বাৰত মোক আদৰণি জনাইছিল মিছ টিল্ডে যিয়ে মোক এটা ডাঙৰ হাঁহি মাৰি মোৰ হাতত ধৰিলে, এগৰাকী সুখদায়ক আৰু বন্ধুত্বপূৰ্ণ মহিলা। টিল্ডে মোক মিলানী ভাষাত ক'লে "হেল্ল" বেলা টুছা (ছোৱালী), আহক, মোৰ লগত কাম কৰা ছোৱালীবোৰৰ লগত চিনাকি কৰাই দিওঁ: নেলা আৰু টেৰেচিনা। তেওঁলোকৰ বহুত অভিজ্ঞতা আছে, তেওঁলোকে আপোনাক কাম কৰিবলৈ শিকাব। যদি আছে।" যিকোনো সমস্যা - তাই লগতে ক'লে - সুধিবলৈ লাজ নকৰিব". গতিকে চকুৰ পলকতে মই নিজকে মোৰ নতুন চাকৰিটোৰ সৈতে বিচাৰি পালোঁ।

ইতিমধ্যে মই ডাঙৰ হোৱা যেন অনুভৱ কৰিছিলো আৰু বেলা টুছাৰ জীৱনৰ এই পৰিৱৰ্তনক চিহ্নিত কৰিবলৈ প্ৰথমবাৰৰ বাবে তাইৰ পিৰিয়ড আছিল। সেই বিষয়টোৰ বিষয়ে তাই বেছি নাজানিছিল যদিও নোভাৰাত থকা ডাঙৰ বন্ধুবোৰৰ পৰা শুনা কাহিনীবোৰৰ পৰা তাই বুজি পাইছিল যে এইদৰেই এজন যুৱতীলৈ ৰূপান্তৰিত হয়। তাই বুজি পাইছিল যে নাৰী হ'বলৈ তাইক সেই সংকেতৰ প্ৰয়োজন নাই:

ইতিমধ্যে তাই শিকি অহা, চিনি পোৱা আৰু ভালপোৱা সকলোবোৰৰ বাবেই তাইৰ। ই আৰু কেটাৰপিলাৰ নাছিল আৰু ই পখিলালৈ ৰূপান্তৰিত হৈছিল। দূৰৰ পৰা আহি কেইমিনিটমানৰ ভিতৰতে সি এখন পৃথিৱীৰ পৰা আন এখন পৃথিৱীলৈ পাৰ হৈ গ'ল। তাই নিজকে অকলশৰীয়া পাইছিল আৰু ইয়াৰ বাবে বহুত গৌৰৱ কৰিছিল।

Meanwhile, I was starting to get familiar with the new job. Back then, fur collars were used to attach to coats. The skins were wetted with a sponge and finally nailed to a wooden board by pulling them from all sides. I was reminded of when in the laboratory in Sicily I crushed the leads to put on the bottom of my clothes. Here too there was some hammering on the fingers. If there was a bit of sun they were dried in the garden on the street, so I had to act as sentry for the precious Persian lamb, fox, mink and rat musqué skins. While I was taking care of them I liked watching the cars and people passing by. I even inhaled car exhaust fumes and tried to soak in that city scent, so new and intoxicating for the little girl who grew up in pure air. The city passed by before my gaze and I even lost track of time. My father explained to me that there the day was divided into hours, whereas when I lived in Castrangia I only knew the rising and setting of the sun. Sometimes while I was taking care of the skins an elderly lady from the upper floor would come to keep me company. She spoke in strict Piedmontese and I didn't understand a thing: .foar, i, 18 "What a beautiful fiola, da ndua ti vegnat (where do you come from)? Cuma ti se ciamat (what's your name)?". I change. "Ti mi capisat mia (don't you understand)?". .foar,p,16 When the skins were dry Miss Tilde cut the shape of the necks for the seamstresses who ordered them.

লাহে লাহে ফ্ৰিচেলিনা পেডিং, ইয়াৰ চাৰিওফালে লুপটো আৰু তাৰ পিছত লাইনিংটো লগাবলৈ শিকিলোঁ। মোৰ সামৰ্থ্যৰ বাবেই মই সাপ্তাহিক পকেটৰ ধন লাভ কৰিবলৈ ধৰিলোঁ আৰু অতি সোনকালেই মোক পেঞ্চনৰ নম্বৰৰ মানি চলাত ৰখা হ'ল। মোৰ বয়স ডাঙৰ যেন লাগিল। পৰীক্ষাগাৰত এটা ৰেডিঅ' আছিল: গীতবোৰ শুনি ভাল লাগিছিল। তেতিয়া ফ্ৰীজ সাধাৰণ নাছিল যদিও যুৱতীগৰাকীৰ এটা বৰফৰ

বাকচ আছিল যিটো তেওঁ চহৰৰ ৰাজপথৰ মাজেৰে গাড়ী এখন লৈ পাৰ হৈ যোৱা এজন ভদ্রলোকে যোগান ধৰা বৰফৰ ব্লকৰে ভৰাইছিল। এনে মিঠা পানী খোৱাটো মোৰ বাবে নতুন আছিল। সস্তীয়া কাঠৰ চৌকা এটাই ঘৰটো গৰম কৰি পেলালে। তেওঁৰ হাতত টেলিফোন নাছিল যদিও ক্লায়েণ্টক ফোন কৰাৰ প্ৰয়োজন হ'লে মোক কেইবাজনো শ্ৰমিক থকা নিৰ্মাণ কোম্পানী এটাৰ মালিক পেহীয়েকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে। এইবোৰৰ মাজত, কাকতলীয়াকৈ, প্ৰথমবাৰৰ বাবে দেখিলোঁ... কিন্তু এইটো আন এটা কাহিনী যিটো মোৰ সময় আৰু ইচ্ছা থাকিলে পিছত ক'ম।

ঘৰত মই ভালকৈ খাইছিলো, সন্ধিয়া আমি ওলাই আহিছিলো চহৰৰ মাজমজিয়া ভ্ৰমণ কৰিবলৈ তাৰ শিলৰ চাল আৰু ধুনীয়া খিৰিকীৰে দোকানবোৰ। শনিবাৰে মই মাৰ লগত চেণ্টাৰৰ এটা ভাল অংশ দখল কৰা বজাৰলৈ গৈছিলো, যেতিয়া মই দুপৰীয়াৰ আশে-পাশে কামৰ পৰা ওলাই আহিছিলো। মোৰ কোট বনাবলৈ আমি কাপোৰ কিনিলোঁ। চেকেৰেড আছিল। বৰদিনৰ দিনা মিডনাইট মাছত মোৰ বস্তুবোৰ ষ্টুট কৰি উদ্বোধন কৰিলোঁ। মুঠতে সুখী জীৱন।

কাৰ্নিভাল আহিল। আমি আমাৰ ঘনিষ্ঠ পৰিয়াল এটাৰ সৈতে গালেটি থিয়েটাৰত নৱবৰ্ষৰ পূৰ্বাহ্ন পাৰ্টিত অংশ লৈছিলো। ফছফৰেচেণ্ট লাইটৰ নাটকৰ মাজত মাস্কেৰেড বলবোৰ দেখাটো এটা সপোন আছিল।

পিছদিনা শনিবাৰে যেতিয়া মই উঠিলোঁ তেতিয়া কিবা এটা ভুল হৈছিল। মায়ে মোক ছান পেলোগ্ৰিনো মেগনেচিয়া নিদিয়াৰ বাবে মই কান্দি আছিলো। মাৰ্টিগনিৰ পৰা তেওঁৰ এজন খুলশালীয়েক আহিছিল। আমাৰ লগত দুপৰীয়াৰ আহাৰ খালে। দুপৰীয়া মোৰ অদ্ভুত লাগিল, যেন মোৰ সুখৰ অন্ত পৰিল। দেউতাই খুলশালীয়েকৰ লগত ট্ৰেইনলৈ গ'ল, তাৰ পিছত আমি ৰাতিৰ আহাৰ খালোঁ।

আমি সেইদিনা সন্ধিয়া ফুৰিবলৈ ওলাই যোৱা নাছিলো। দেউতাই মাক ক'লে, "মই বাৰত বন্ধুসকলক লগ কৰিবলৈ যাম।" নিশা ১০ বজাৰ ওচৰত বুকুৰ প্ৰচণ্ড যন্ত্ৰণাত শিল হৈ পৰা শেঁতা মুখখনেৰে হুমুনিয়াহ কাঢ়ি আৰু হাঁহি হাঁহি ঘৰলৈ উভতি আহিল। "টেৰেছা, মোক কেমোমিল বনাই দিয়ক।" দেউতাই বিচনাত হাঁহি হাঁহি

থাকোঁতে মই এগৰাকী পেহীৰ লগত দৌৰি আহিলোঁ ৫০ মিটাৰ দূৰৰ ডাক্তৰ এজনক মাতিবলৈ। লগে লগে আহিছিল যদিও ইয়াৰ মাজতে দেউতাই জীয়াই থকা বন্ধ কৰি দিছিল। আমি পিছত গম পালোঁ যে এওঁটা ফাটি গৈছে। যিয়েই নহওক একো কাম নাথাকিলহেঁতেন, দেউতাই স্বৰ্গৰ দুৰাৰেদি সোমাই স্বৰ্গলৈ উৰি গ'ল। ১৯৫১ চনৰ ১৭ ফেব্ৰুৱাৰীৰ কথা।গোটেই ৰাতি মই দেউতাৰ অসহায় শৰীৰটোৰ ওপৰত চকু ৰাখিয়েই থাকিলোঁ। মোৰ মূৰটো ঘূৰি আছিল, মাইগ্ৰেইন আৰু মূৰ ঘূৰোৱাৰ মিশ্ৰণে মোক সেই কোঠাটোৰ পৰা প্ৰায় আঁতৰাই লৈ গৈছিল য'ত সকলো বস্তুৱেই ঘৃণনীয় হৈ পৰিছিল কাৰণ সেইবোৰ আছিল অন্যায় মৃত্যুৰ সাক্ষী। দেউতা আৰু ডোমোডোছ'লাত মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থকা নিষ্ঠুৰ ভাগ্যৰ কথা ভাবিবলৈ মই কেতিয়াও বন্ধ কৰা নাছিলো, চকুপানীবোৰ আৰু কান্দোনৰ পৰা শুকাই যোৱাৰ বাবে চকুৰ পৰা ওলাই আহিব নোৱাৰিলে। মেচিনা জলদ্বীপৰ ওপৰৰ চকু কপালত তুলিব পৰা পোহৰত মই যোৱাৰ সময়ত মই কল্পনা কৰা সেই ঈশ্বৰক, তেওঁ ক'ত লুকাই আছিল? তেওঁ আমাক কিয় পৰিত্যাগ কৰিছিল? কিয় সি মোক ইমান প্ৰতাৰণা কৰিছিল? এতিয়া যেতিয়া মই মোৰ দেউতাকক বিচাৰি পালোঁ, তেতিয়া তেওঁক মোৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে আঁতৰাই পেলোৱা হ'ল কিয়? এই ট্ৰেজেডীৰ কি লাভ আছিল? এতিয়া যেতিয়া ইয়াত ডোমোড'ছ'লাত থকা ঈশ্বৰক বেলগ, দূৰৈৰ, লুকাই থকা যেন লাগিছিল, তেতিয়া তেওঁক আন্ধাৰৰ পৰা গঠিত, লুকাই থকা আৰু অস্পষ্ট, তিতা, যিজন ঈশ্বৰক মই আৰু নাজানিছিলো যে মই আৰু নাজানিছিলো যে মোৰ বাকী দিনবোৰলৈ আকৌ বিশ্বাস কৰিব লাগে নে আওকাণ কৰিব লাগে। ৰাতি ৰাতি মই নিমাত হৈ থাকিলোঁ, আন্ধাৰত চকু দুটা টান কৰি চাই থাকিলোঁ, প্ৰায় আশা কৰিলোঁ যে দিন অহাৰ লগে লগে সকলো আগৰ দৰেই ঘূৰি আহিব। সেই যন্ত্ৰণাদায়ক দিনবোৰত, মোৰ পৰিয়ালটো এটা প্ৰাচীৰৰ সীমাত থকাৰ বাবে, মই বুজি পাইছিলোঁ যে স্বৰ্গটো সৰু ছোৱালীৰ বাবে কোনো ঠাই নহয়।

সেই ৰাতিবোৰৰ ভিতৰত এটা ৰাতিপুৱা মই ভাঙি পৰিলোঁ আৰু যন্ত্ৰণাদায়ক টোপনিৰ পিছত মই এটা মিঠা সপোনত ডুব গ'লোঁ: মই নিজকে বিলখনৰ ওপৰত পাইছিলোঁ, তাৰ পিছত দেউতাই মোৰ আগত চকু আৰু মুখখন আকাশী পোহৰত

নিমজ্জিত কৰি আবিৰ্ভাৱ হ'ল। এতিয়া তাৰ মুখখন আৰু কষ্ট নাপালে আৰু আকৌ ধুনীয়া হৈ পৰিল। মোক চাই মিঠাকৈ হাঁহি এটা মাৰি মোৰ হাতত ধৰি সাৱটি ধৰি মোৰ লগত কথা পাতিবলৈ ধৰিলে। "মোৰ সন্তান – তেওঁ ক'লে – মই এতিয়া তোমাক যি ক'ব বিচাৰো সেয়া মোৰ প্ৰেম, তোমাৰ বাবে মই বিচৰা সকলো ভাল। পৰিস্থিতিৰ অৰ্থ হৈছে আমি ইজনে সিজনক চিনি নাপাওঁ। তোমাক ডাঙৰ হোৱা দেখা নোপোৱাৰ বাবে মই অনুশোচনা কৰিছো..." .

কেতিয়াবা সেই সপোনটো আৰু মোৰ শেষ যাত্ৰাৰ কথা ভাবো, মই ভাবো প্ৰভুৱে মোক কেতিয়া মাতিব, মই কল্পনা কৰি ভাল পাওঁ যে যেতিয়া মই স্বৰ্গৰ দুৱাৰখন পাৰ হ'ম তেতিয়া মোৰ দেউতাই মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থাকিব, সেই সন্ধিয়াটোৰ দৰে সাজ-পোছাক পিন্ধি তেওঁ মোক লৈ গৈছিল... চিনেমা: তেওঁৰ লগত আমাৰ ইজনে সিজনক ক'বলগীয়া বহু কথা আছে, আমি চিৰদিনৰ বাবে সেই ঠাণ্ডা ফেব্ৰুৱাৰীৰ নিশাত বাধা দিয়া সেই কথা-বতৰাটো পুনৰ আৰম্ভ কৰিব লাগিব। মোৰ শেষ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰাৰ আটাইতকৈ উত্তম উপায় হ'ব বুলি মই ভাবো।

মাক চাৰিটা সন্তান আৰু পেঞ্চন নোহোৱাকৈ হতাশ হৈ পৰিল কাৰণ দেউতা এজন সাধাৰণ মজাদাৰ আছিল। পৃথিৱীৰ সকলো ঠাণ্ডা আৰু সকলো যত্নগা আমাৰ দুখীয়া প্ৰব্ৰজিত পৰিয়ালটোৰ ওপৰত নামি আহিছিল।

আমাৰ মাটিৰ পৰা বহু দূৰত, জীৱনৰ পৰা বহু দূৰত, আমি আছিলোঁ মৰুভূমিৰ বতাহজাকে টানি অনা বালিৰ কণিকা।

মায়ে নিজকে আৰু সমগ্ৰ আত্মা হেৰুৱাই পেলাইছিল। তাই হৈ পৰিছিল এটা খালী খোলা। তেওঁৰ শৰীৰটো কাঠৰ টুকুৰাৰ দৰে সংকোচিত হৈ পৰিছিল, তেওঁ কেতিয়াও ওজন কৰিবলৈ বন্ধ কৰা নাছিল আৰু তেওঁৰ হেৰুৱা দৃষ্টি, শেঁতা আৰু অভিব্যক্তিহীন মুখ এখনত, গোটেই মিনিটটো দূৰৈৰ বিন্দুৰ ফালে, দেউতাকৰ কবৰৰ ফালে স্থিৰ হৈ আছিল। পাহৰি যোৱাৰ অসম্ভৱতাই আৱৰি ধৰা ভূতৰ দৰে হৈ পৰিছিল তাই। মই সেই মুহূৰ্তটো অনুভৱ কৰিলোঁ যেতিয়া তাই পৰিব আৰু কোনো উপায় নোহোৱাকৈ হতাশাত ডুব যাব। মই তাইক জোকাৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ, তাইক

উৎসাহিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি তাইৰ লগত কথা পাতিলোঁ। অবিশ্বাস্যভাৱে ভূমিকাবোৰ সম্পূৰ্ণ ওলোটা হৈ পৰিছিল: ছোৱালীজনীয়েই মাকক সান্ত্বনা দিছিল, স্বামীৰ অবিহনে জীৱনৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰিবলৈ আৰু পাহৰিবলৈ সহায় কৰিবলৈ কাহিনীবোৰ কৈছিল। মই ডাঙৰ ছোৱালীজনীৰ বয়স এতিয়াও ১৫ বছৰ হোৱা নাছিল।

ৰাতিৰ আহাৰ খোৱাৰ পিছত মই আৰু কেইটকামান উপাৰ্জন কৰিবলৈ ফুৰিয়াৰৰ কামলৈ উভতি গ'লোঁ। আশাৰ শিখাক জীয়াই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰাজন মইয়েই আছিলো। কিন্তু শেষত মই নাজানো কেনেকৈ হতাশাৰ শক্তিতে হয়তো এটা চিঞৰ-বাখৰৰ মাজত গোটেই পৃথিৱীখনক কান্ধত লৈ লাহে লাহে চিলাই কৰা কামলৈ ঘূৰি আহিল, কেইটামান স্কাৰ্ট আৰু ড্ৰেছিং গাউন চিলাই।

দশম অধ্যায় - সুন্দৰ তুছা

সেই বছৰ মে' মাহত মোৰ সৰু ভাইটি মিডিলছত অসুস্থ হৈ পৰিল আৰু মইও ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ পৰিলোঁ, সৰুতে ৰোগত আক্ৰান্ত হোৱা নাছিল। বিচনাত পৰি থাকোঁতে মায়ে দুৱাৰখন খুলি দিয়া শুনিলোঁ। কোনোবাই দুৱাৰৰ ঘণ্টাটো বজাইছিল। তেতিয়াই জিজি আৰু মিচেলিলোৰ মাত শুনিলোঁ। মই চিন্তিত হৈ পৰিলোঁ: আগতে তেওঁলোকে মোক কেতিয়াও মাক-দেউতাকক চাবলৈ ডমোড'ছ'লালৈ লৈ যোৱা নাছিল আৰু এতিয়া তেওঁলোকে দেখা দিছিল। এসপ্তাহমান থাকিল, তাৰ পিছত অলপ হতাশ হৈ গুচি গ'ল কাৰণ তেওঁলোকে আশা কৰিছিল যে মই তেওঁলোকৰ সৈতে চিচিলিলৈ উভতি যাম। নৱেম্বৰ মাহত ক'লা ৰঙৰ সীমাৰেখাৰে লিখা এখন চিঠি আহিল। মাক আতংকিত হৈ পৰিল আৰু হাতখন খুলিলেই কঁপি উঠিল। মই তাইক কান্দি থকা দেখিলোঁ: zizi য়ে দাদা টুৰিৰ মৃত্যুৰ কথা ঘোষণা কৰিলে। ৮ নৱেম্বৰত বৰ্ডোনাৰো গ্ৰাম্য অঞ্চলত তেওঁক মৃত অৱস্থাত উদ্ধাৰ কৰে। তেওঁৰ বয়স আছিল ৮৭ বছৰ। পিছৰ বছৰত আৰু অধিক হতাশাৰ সৃষ্টি হ'ল, যেতিয়া আকস্মিকভাৱে তদন্তৰ ফলত ডিঙিত ৰুমাল এখনেৰে শ্বাসৰুদ্ধ হোৱাৰ বাবে মৃত্যুৰ কাৰণ পোৱা গ'ল, যিটো খননৰ সময়ত পোৱা গৈছিল। গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ চুবুৰীয়া ভাতৃৰ সৈতে এগৰাকী মহিলাই ১১ হাজাৰ লিটাৰৰ পেঞ্চন চুৰি কৰিবলৈ এই অপৰাধ

সংঘটিত কৰিছিল। পিছলৈ তাই ২৪ বছৰ কাৰাবাস খাটিছিল আৰু তেওঁ সহযোগিতাৰ বাবে ১২ বছৰ কাৰাদণ্ড ভুগিছিল।

মই দুখী হৈয়েই থাকিলোঁ। সামান্য টকাৰে আমি ৫ জন মানুহৰ লগত জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব পৰা নাছিলো। মিছ টিন্ডে মোক ভুৱা চাকৰিচ্যুতি ল'বলৈ পৰামৰ্শ দিলে যাতে মই নিয়োগ কাৰ্যালয়ত পঞ্জীয়ন কৰিব পাৰো। প্ৰায়ে কিবা কাম আছে নেকি চাবলৈ গৈছিলো, কিন্তু আশা কম আছিল। '৫৩ চনৰ এপ্ৰিল মাহত গম পালোঁ যে তেওঁলোকে এটা কাৰখানাত কিছুমান ছোৱালীক নিযুক্তি দিছে। সিহঁতৰ প্ৰয়োজন নাছিল, সিহঁতৰ দেউতাকৰ ইতিমধ্যে চাকৰি আছিল। গতিকে মই প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ অফিচলৈ গ'লোঁ: আনবোৰতকৈ মোক বেছি কাম কৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল। মে' মাহত অৱশেষত মই এটা কাৰখানাত প্ৰৱেশ কৰিলোঁ য'ত তেওঁলোকে বৈদ্যুতিক তাঁৰৰ বাবে ইলাষ্টিক বেণ্ড, জোতাৰ ফিতা, ফিতা আৰু টিউবুলাৰ উৎপাদন কৰিছিল। সাপ্তাহিক শ্বিফট ৬-১৩ আৰু ১৩-২১ৰ সৈতে কঠোৰ পৰিশ্ৰম। ব্যৱধানত মইও মোৰ দৰমহাৰ পৰিপূৰক হিচাপে আৰু মাকক সকাহ দিবলৈ ফুৰিয়াৰৰ ওচৰলৈ গ'লোঁ।

আগষ্ট আহিল। ছুটীৰ বাবে কোমাৰে গ্ৰেজিয়াই বৃদ্ধা মাকক লগ কৰিবলৈ চিচিলিলৈ যাবলগীয়া হৈছিল। মইও মোৰ ছোৱালী কেটেৰিনাক লৈ যোৱাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিলো। আমি ৰেলযোগে মিলানলৈ আৰু তাৰ পিছত ৰোমলৈ ৰাওনা হ'লোঁ, য'ত আমি ৰাতি আহি পালোঁ। চিচিলিলৈ যোৱা ৰেলখনলৈ আমি কেইঘণ্টামান অপেক্ষা কৰিবলগীয়া হ'ল।

ষ্টেচনত আমি কিছুমান সহযোগী গাঁৱৰ মানুহ পাইছিলোঁ, আৰু তাৰ ভিতৰত নোভাৰাৰ এজন বামন অভিনেতা ছালভাটৰ ফুৰ্ণাৰী আৰু এজন সৈনিক, যাৰ নাম মোৰ মনত নাই। মিচেছ গ্ৰেজিয়াই বেঞ্চ এখনত জিৰণি লৈ থকাৰ সময়তে কেটেৰিনা আৰু মোক খোজ কাঢ়িবলৈ মাতি অনা হ'ল। আমাক মটাৰেলো খাবলৈ পিয়াজা এচেড্ৰালৈ লৈ গ'ল। এনে লাগিল যেন মই আকৌ জীৱন্ত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছোঁ।

ইতিমধ্যে ভিৰ কৰা বেলখন আহি পোৱাত মিচেছ গ্ৰেজিয়াই বেগ দুটা লৈ লৰালৰিকৈ উঠিল। বেলখন সম্পূৰ্ণ বৈ যোৱা নাছিল বাবে তাই বেলপথত চেপেটা হৈ পৰিল। কেটেৰিনা, মই আৰু গোটেই ভিৰটোৱে চিৰন্তন পিতৃক চিঞৰিলোঁ যেতিয়া আমি তাইক ঘাঁৰে ভৰা কিন্তু অলৌকিকভাৱে জীয়াই থকা অৱস্থাত উলিয়াই আনিলোঁ। তাই চিকিৎসালয়লৈ নিবলৈ অস্বীকাৰ কৰিলে। এঘণ্টাৰ পাছত বেলখন গুচি গ'ল। দুপৰীয়াৰ আগতে আমি টাৰ্মে ভিল্লিয়াট'ৰে ষ্টেচনত উপস্থিত হ'লোঁ য'ত আমি বাছখনত উঠিলোঁ যিয়ে আমাক জিজি আৰু মিচেৰিলোৰ অতিথি নোভাৰা চিচিলিয়ালৈ লৈ গ'ল।

তেওঁলোকে আমাক সন্মানীয় অতিথি হিচাপে আদৰি লৈছিল। আমি তিনিওজনেই সেই নিশা বিচনাত আছিলো, কেটেৰিনা আৰু মই চকু টিপিয়াই শুই থকা নাছিলো। মিচেছ গ্ৰেজিয়া বিষেৰে ভৰি পৰিছিল। সেই নিশাই এটা আচৰিত কথা হ'ল: কিছুমান যুৱকে আমাক গীটাৰ আৰু ভায়লিনেৰে চেৰেনেড কৰিলে, কিন্তু মিচেৰিলো খুড়াই বিৰক্ত হৈ তেওঁলোকক পলাই দিলে।

কেটেৰিনাৰ মাকে প্ৰায় সকলো সময় বিচনাত কটায়। দহ দিনত দুবাৰহে ওলাই গৈছিল বৃদ্ধা মাকক লগ কৰিবলৈ। দুপৰীয়া লেবৰেটৰীৰ পৰা সহপাঠী আৰু বন্ধু-বান্ধৱীক লগ কৰিবলৈ গ'লোঁ। এদিন স্কুলৰ সহপাঠী এজনেও মোক সাৱটি ধৰিবলৈ আহিছিল। চাইকেল এখন হাতত ধৰি লৈ মই তাক লৈ যাবলৈ ক'লোঁ। তেতিয়া নোভাৰাই চাইকেল চলোৱা ছোৱালী এজনী দেখা নাছিল। তাই গম পোৱাৰ লগে লগে জিজিয়ে মোক বকাবকি ক'লে: "তুমি উইচ্ছু হৈ পৰিছা, মই কেতিয়াও এনেকুৱা কথা কল্পনা নকৰিলোহেঁতেন।"

ডোমোড'ছ'লালৈ উভতি আহি মিচেছ গ্ৰেজিয়াই সুস্থ হ'বলৈ সংগ্ৰাম কৰি আছিল। সেই পতনৰ পিছত আৰ্থচিহ্নৰ বিষে ঠাই ল'লে। পৰিয়ালৰ সৈতে কোনোবা এটা পাৰ্টিলৈ গ'লেহে তেওঁ সাহস পাইছিল, য'ত মোকো নিমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল।

মই পুনৰ কাৰখানা আৰু ফুৰিয়াৰৰ কামলৈ গ'লোঁ, কিন্তু মোক নতুন অভিজ্ঞতাৰ প্ৰয়োজন আছিল। এদিন ছান জেৰভাচিঅ' আৰু প্ৰ'টাচিঅ'ৰ পেৰিছ ভ্ৰমণ কৰি থাকোঁতে ডন জিউচেপে বেনেট্ৰিয়ে মোৰ ওচৰলৈ আহি মোক কিছুমান প্ৰশ্ন সুধিলে। মোৰ সকলো দুখ মই তেওঁৰ আগত আত্মগোপন কৰিলোঁ। তেওঁ মোক উৎসাহিত কৰি ক'লে: "দেওবাৰে দুপৰীয়া বক্তৃতালালৈ আহক। তাত আপুনি কেথলিক একচনৰ সভানেত্ৰী চিগনোৰিনা জাৰ্মানাক পাব, যিয়ে আপোনাক ছোৱালীকেইজনীৰ সৈতে চিনাকি কৰাই দিব আৰু আপোনাক বহুত ভাল পৰামৰ্শ দিব।" লগে লগে নিজকে নিশ্চিত হৈ পৰিলোঁ: অলপ লাজতে বন্ধুত্ব গঢ়িবলৈ ধৰিলোঁ। কথা ক'ব নজনা বুলি ভয় লাগিছিল যদিও ভগৱানৰ সহায়ত মই প্ৰথম অসুবিধাবোৰ অতিক্ৰম কৰিলোঁ। প্ৰতিষ্ঠাপক আৰ্মিডা বাবেলিক প্ৰশংসা কৰি মই স্বেচ্ছাই এছ'চিয়েশ্যনৰ বাতৰি কাকতখন পঢ়িলোঁ: তেওঁৰ বাবেই মোৰ জীৱনৰ উন্নতি ঘটিছিল। যেতিয়া ফেৰ্ৰুৰীৰ শ্বিফ্ট অনুমতি দিলে, তেতিয়া মই ৭ বজাত মৰ্নিং মিছলৈ গ'লোঁ, য'ত ডন বেনেট্টিক লগ পালোঁ, যাক মই মোৰ আধ্যাত্মিক পৰিচালক বুলি গণ্য কৰিছিলো। দেওবাৰে মই গীৰ্জাৰ সন্মুখৰ ভাল প্ৰেছ ষ্টেণ্ডটোত এঘণ্টা সময় কটাবলৈ আগবঢ়ালোঁ। পিছত তেওঁলোকে মোক এচিএলআই কাউন্সিলত যোগদান কৰিবলৈ মাতিলে। সেই সকলোবোৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে মই নিজকে গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু পূৰ্ণ অনুভৱ কৰিলোঁ।

কাৰখানাৰ মোৰ সহকৰ্মীসকলে মোক কুসংস্কাৰপূৰ্ণ বুলি গণ্য কৰিছিল যদিও মই অস্বস্তি অনুভৱ কৰা নাছিলো, আচলতে মই তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলো আৰু শ্বিফ্ট আৰম্ভ কৰাৰ আগতে চেঞ্জিং ৰুমত অশ্লীল কথা ক'লে তেওঁলোকক উভতি ফোন কৰিছিলো।

একাদশ অধ্যায় - চীনামাটিৰ মুখ

এদিন গ্ৰীষ্মকালীন দেওবাৰে জাৰ্মান কেথলিক একচনৰ সভাপতিয়ে পাহাৰ ভ্ৰমণৰ আয়োজন কৰিছিল। বাকী থকা অলপ টকাৰে মই ভ্ৰমণৰ খৰচ দিব পাৰিলোঁ। আমি বাছেৰে গল্লিঅ'লৈ আহিলোঁ, তাৰ পিছত কেবল কাৰেৰে আলপে ডেভেৰোলৈ আৰু তাৰ পিছত খোজকাড়ি ক্ৰেম্পিঅ'লোৰ ফালে আহিলোঁ। ফুলেৰে আবৃত পাহাৰবোৰৰ সৌন্দৰ্য্যৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিলোঁ: ৰ'ড'ডেপ্তন, বাটাৰকাপ, বনৰীয়া অৰ্কিড। ব্লুবেৰী ভোজ খাবলৈ। শিলৰ চাল আৰু কাঠৰ খিৰিকী থকা কেবিনবোৰ যাৰ খিৰিকীৰ কাষৰ পৰা উজ্জ্বল ৰঙা আৰু গোলাপী ৰঙৰ জেৰেনিয়াম ওলমি আছিল। জাৰ্মানাক সুধিলোঁ ৰাস্তাটো ক'ত শেষ হ'ল। "যেতিয়া আমি ভাগৰি পৰিম আমি পেকড লাঞ্চ খাবলৈ বৈ যাম।" দুপৰীয়া ১ বজাত আমি শিলৰ পৰা উপত্যকাৰ ফালে বৈ যোৱা পৰিষ্কাৰ পানী খাবলৈ বৈ দিলোঁ। খাই প্ৰাৰ্থনা কৰি গান গাই আমি উভতি অহাৰ যাত্ৰালৈ ৰাওনা হ'লোঁ। মই আনন্দত কঁপি আছিলো: ইমান ধুনীয়া দিন মই কেতিয়াও কটাব পৰা নাছিলো। ঘৰত মাক সকলো কথা কলো আৰু দেখিলোঁ তাইৰ হাঁহিটো।

মাজে মাজে নোভাৰা চিচিলিয়াৰ এজন বন্ধুৰ পৰা মেইল আহিছিল: তেওঁ তেওঁক ড'মোড'ছ'লাত চাকৰি বিচাৰিবলৈ কৈছিল যাতে আমি লগ হ'ব পাৰো। মই বৰ বিভ্ৰান্ত হৈছিলো যদিও কোনোবাই মোৰ প্ৰেমত পৰাত সুখী হৈছিলো। ডোমোড'ছ'লাৰ ল'ৰা এটাও আছিল, কিন্তু মই তেওঁক ভাল নাপালোঁ: ৰাতিপুৱা তেওঁ গ্ৰেপাৰ শ্বট এটা খাইছিল আৰু সদায় গাল ৰঙা আছিল।

ৰাতিপুৱাৰ ধ্যান-ধাৰণাবোৰে মোক কনভেণ্টৰ পথ দেখুৱাইছিল যদিও একে সময়তে ল'ৰা-ছোৱালী আৰু পৰিয়াল গঢ়ি তোলাৰ ধাৰণাটোও মোৰ ভাল লাগিছিল। মই নিজকে ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ ওপৰত অৰ্পণ কৰিলোঁ। দেওবাৰৰ বিয়লি মই মোৰ বন্ধুসকলৰ সৈতে সাপ্তাহিক কেটেচিজমৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰ পৰিকল্পনা কৰি বক্তৃত্তাশালাত কটালোঁ। কিছুমান দেওবাৰে আমি ওচৰৰ চহৰবোৰৰ বক্তৃত্তাশালালৈ গৈছিলো। বাছ যাত্ৰাই মোক আমনি কৰিছিল যদিও সাহসে কিছু সৰু সৰু দুখ-কষ্টক জয় কৰিছিল।

১৯৫৪ চনৰ ১ মে'ত এচিএলআই আৰু বক্তৃত্তা বিভাগে এটা ভ্ৰমণৰ আয়োজন কৰে: ৰাতিপুৱা মেডোনা ডি অ'ৰ'পাৰ অভয়াৰণ্যলৈ তীৰ্থযাত্ৰা আৰু বিয়লি বিয়েলাৰ সন্মানীয় পাষ্ট'ৰৰ দ্বাৰা সমাৰেশ। মোৰ এগৰাকী বন্ধু আৰু তাইৰ প্ৰেমিক পিয়েৰিনোৰ সৈতে একেলগে চাইন আপ কৰা প্ৰথম কেইজনৰ ভিতৰত এজন আছিলোঁ। যুৱক-যুৱতীৰে ভৰা ২ খন বাছ। তাৰ ভিতৰত এজন লাজুক শ্যামলা ল'ৰা যিটো মই ইতিমধ্যে ক'ৰবাত দেখা পাইছিলোঁ। তেওঁ আছিল: মই ফুৰিয়াৰৰ গ্ৰাহকক ফোন কৰিবলৈ যোৱা নিৰ্মাণ কোম্পানীটোৰ শ্ৰমিকজন। পিয়েৰিনোৱে তেওঁক মোৰ লগত চিনাকি কৰাই দিলে: তেওঁ আছিল তেওঁৰ খুলশালীয়েক। দিনৰ ভাগত তেওঁ কেতিয়াও মোৰ ফালে চকু এৰি থৈ যোৱা নাছিল। ঘৰ পাওঁতে মই মাকক এই কথা ক'লোঁ। পিছদিনা সন্ধিয়া প্ৰথম মহলাত অৱস্থিত কোঠাটোৰ সৰু বেলকনিৰ তলত তেওঁক দেখিলোঁ। "মা, মা, আহি চাওক: বিয়েলাত লগ পোৱা ল'ৰাটো আছে"। আৰু তাই আধা হাঁহি এটা মাৰি: "সি তোমাৰ লগত প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক ৰাখিছে সেয়া স্পষ্ট।" পিছদিনা সন্ধিয়া ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ লগত ওলাই যাওঁতে সন্মুখত তেওঁক পাইছিলোঁ। তাই লাজতে সুধিলে আমাৰ লগত আহিব পাৰে নেকি? অলপ অনিশ্চয় হৈ মই মানি ললোঁ। আমি এই আৰু সেইটোৰ বিষয়ে আড্ডা মাৰি বৰফ ভাঙি পেলালোঁ। এবাৰ ফেব্ৰুৱাৰীত দুপৰীয়াৰ শ্বিফট শেষ হোৱাৰ পিছত তেওঁ মোৰ লগত ঘৰলৈ গ'ল। এদিন সন্ধিয়া মই তেওঁক মাকৰ লগত চিনাকি কৰাই দিবলৈ ওপৰলৈ লৈ গ'লোঁ, যিয়ে তেওঁক বহুত ভালকৈ আদৰি লৈছিল। আজৰি সময়ত তেওঁ বক্তৃত্তাশালাত অংশ

লৈছিল। তাৰ পিছত ল'ৰা-ছোৱালী পৃথক হ'ল, সভাৰ শেষতহে লগ হ'ব পাৰিলে। আমি এচিএলআইৰ সভাতো অংশ লৈছিলো।

যদিও মোৰ মা চিচিলিৰ পৰা আহিছিল, য'ত ইজনে সিজনক ভালপোৱা ল'ৰা দুটা অকলে ওলাই যাব নোৱাৰে, তথাপিও তাই আমাক বিশ্বাস কৰিছিল আৰু আমি এটা শান্তিপূৰ্ণ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ। জিউজে মোক ক'লে যে তেওঁ মোৰ দেউতাকক লগ পাইছে: কিছু টকা উপাৰ্জন কৰিবলৈ, যিহেতু ৪টা ল'ৰা-ছোৱালী আছিল আৰু কেৱল দেউতাইহে কাম কৰিছিল, ল'ৰা হিচাপে তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ পৰা কেইখোজমান দূৰৈত থকা বেৰেকৰ বিত্তীয় বিষয়াসকলৰ বাবে কিছুমান কাম কৰিছিল। কেতিয়াবা সিহঁতৰ জোতাযোৰ মেৰামতিৰ বাবে দেউতাৰ ওচৰলৈ লৈ আহিছিল। মই আনন্দত শুনিলোঁ।

তেওঁ মোক আন এটা কথা ক'লে: ১৯৫০ চনৰ ১৬ ছেপ্টেম্বৰত যেতিয়া মই ৰোমৰ মাজেৰে পাৰ হৈ ড'ম'ড'ছ'লা পালোঁ তেতিয়া আমি ভাৰ্চুৱেলি লগ হ'লোঁ। মই এতিয়াও তেওঁক বুলি কোৱা জিউজে পবিত্ৰ বছৰৰ বাবে চাইকেলেৰে আহিছিল। এটা দুঃসাহসিক যাত্ৰা: তেওঁ উপত্যকাৰ এজন পুৰোহিতৰ সৈতে একেলগে ডমোড'ছ'লা এৰি গুচি গ'ল যিয়ে পাহাৰৰ বুট পিন্ধি দ্ৰুতগতিত পেডেল মাৰিলে। তেওঁৰ পিছে পিছে যোৱাটো প্ৰায় অসম্ভৱ হৈ পৰিছিল। চলাড এটা ল'বলৈ শাক-পাচলিৰ বাগিচা এখন দেখিহে সি বৈ গ'ল। যাত্ৰাৰ আধা বাটত জিউজে অকলে বৈ গ'ল। বাটত তেওঁ বিক্ৰী কৰিবলৈ আৱৰ্জনা ভৰ্তি পুৰণি চাইকেল এখন লৈ ৰাজপথৰ বেপাৰী এজনক পাইছিল। ৰোমলৈকে তেওঁলোকে ইজনে সিজনৰ সংগ ৰাখিছিল।

আগষ্ট আহিল। ছুটীৰ বাবে কাৰখানাটো বন্ধ হৈ আছিল আৰু মই সিদ্ধান্ত ল'লোঁ যে মই মেৰগোজ' হৃদৰ পাহাৰত সুস্থ হৈ উঠা মোৰ ভনীয়েক ৰোজাক লগ কৰিবলৈ যাম। ঘৰ চলাই থকা ননসকলক কেইদিনমান থাকিবলৈ ক'লোঁ। এই ধাৰণাটো মই মাত্ৰ জিউজৰ আগত উল্লেখ কৰিছিলোঁ। ঘৰত ছুটীত থকা আন ছোৱালীবোৰো আছিল। তাৰ ভিতৰত এগৰাকী ননৰ বিউটিচিয়ান ভতিজীও আছে। ১৫ তাৰিখে ৰাতিপুৱা অৰ্থাৎ আসম্পচনৰ ভোজত তেওঁ আমাক মিছৰ পিছত নিজৰ কোঠালৈ মাতিছিল অনুশীলন কৰিবলৈ। তেওঁ আমাৰ মুখখন বিভিন্ন ক্ৰীম, কাজল আৰু

লিপষ্টিকেৰে ভৰাই দিলে: আমাক মোমৰ মূৰ্তিৰ দৰে দেখা গ'ল। দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণৰ সময়ত নন পেহীয়ে ভতিজীক উভতি মাতিলে: আমাৰ লগত এনে ব্যৱহাৰ কৰি লাভ নাছিল।

দুপৰীয়া খিৰিকীৰে হৃদটোলৈ চাই দেখিলোঁ জিউজে ওলাই আহিছে। সেই চীনামাটিৰ মুখখনেৰে দেখা পোৱাটো মোৰ মন নাছিল। দুৱাৰমুখত মোক দেখি সি মোক প্ৰায় চিনি নাপালে। মই ক্ষমা বিচাৰিলোঁ, বুজাই দিলোঁ যে সেইটো এটা পৰীক্ষা আছিল আৰু আন ছোৱালীবোৰো ৰূপান্তৰিত হৈছে। দুপৰীয়া আমি ঘৰৰ বাৰীত খোজ কাঢ়িলোঁ। সন্ধিয়াৰ ফালে তেওঁ মোক সম্ভাষণ জনাই ক'লে: "শীঘ্ৰে লগ পাম, ড'মোড'ছ'লাত, কিন্তু আগৰ দৰেই পৰিষ্কাৰ আৰু সতেজ মুখখন।"

অধ্যায় বাৰ - ভায়োলেট

দুসপ্তাহৰ ছুটী শেষ হোৱাৰ পিছত মই দুপৰীয়া ১ বজাৰ পৰা ৯ বজালৈ শ্বিফটত কাৰখানাত কামলৈ উভতি আহিলোঁ। মেচিনবোৰৰ স্পিণ্ডলত ববিন সূতাৰে সোমাই থাকোঁতে মই জিউজৰ কথা ভাবিলোঁ, কিন্তু একে সময়তে মই নাভাবিলোঁ তেওঁক চাবলৈ বৰ ইচ্ছা আছে। ৰাতি ৯ বজাত ছাইৰেন বাজিল আৰু মোৰ হৃদয়খন তীব্ৰ স্পন্দন কৰিবলৈ ধৰিলে। ফোন্ডাৰটোত ষ্টাম্প মাৰি গেটৰ বাহিৰ ওলোৱা ঠাইত অৰ্ধ আন্ধাৰত চাইকেল এখন দেখা পালোঁ। সঁচাকৈয়ে তেওঁ আছিল: মোৰ ফালে আহি লাজতে মোৰ মুখলৈ চাই ক'লে: "মই তোমাক ইমান সহজ ভাল পাওঁ"। চাইকেলৰ টিউবত বহিবলৈ দি ঘৰলৈ লৈ গ'ল। আমি এটা সাধাৰণ শুভৰাতিৰ শুভেচ্ছা আদান-প্ৰদান কৰিলোঁ। প্ৰায় প্ৰতিদিনে এনেকুৱাই হৈছিল। দেওবাৰে দুপৰীয়া আমি ওচৰৰ গাঁওবোৰত কেইটামান বাইক চলাইছিলো। এদিন মোক নিজৰ ঘৰলৈ লৈ গ'ল মোৰ দেউতা আৰু মা, দুগৰাকী ভনীয়েক আৰু এজন ভাইটিৰ লগত চিনাকি কৰাই দিবলৈ। লাহে লাহে তাই মোকো তাইৰ খুড়াক আৰু খুলশালীয়েকৰ লগত বন্ধু হিচাপে চিনাকি কৰাই দিলে।

বেলকনিৰ পৰা আমাক দেখি মায়ে আমাক ঘৰলৈ উঠি আহিবলৈ বাধ্য কৰালে। তাই সেই ল'ৰাটোক ডট কৰিলেও মই বৰ অনিৰ্ণিত হৈ পৰিলোঁ। ৮ ডিচেম্বৰত ইমাকুলেট কনচেপচনৰ দিনটো, মোৰ নামৰ দিনটোত দুৱাৰৰ ঘণ্টা বাজি উঠিল। ফুলৰ দোকানীজনেই মোৰ হাতত ৰঙা কাৰ্নেচনৰ ফুলৰ থোপা এটা আগবঢ়াই দিলে। "মা, জিউজে মোলৈ তেওঁৰ শুভেচ্ছা পঠালে!"। নোটখন খুলিলে কি হতাশা

হ'ল: তেওঁ নহয়, আকস্মিকভাৱে লগ পোৱা ১৪ বছৰীয়া ল'ৰা এটা। তাত স্বাক্ষৰৰ সৈতে লিখা আছিল "আই লাভ ইউ"। হয়তো সি মোক তাৰ বয়সৰ বুলি ভাবিছিল।

বৰদিনৰ পূৰ্বে জিউজে চকলেটেৰে ভৰা এটা ডাঙৰ ৰঙীন ফুলদানি আৰু এখন শুভেচ্ছা কাৰ্ড লৈ দেখা দিলে। মই তেওঁক ধন্যবাদ দিলোঁ আৰু আমি একেলগে মাজনিশাৰ মিছলৈ গ'লোঁ। ঘৰলৈ উভতি অহাৰ লগে লগে তেওঁ মোক ক'লে: "কাইলৈ মই মোৰ পৰিয়ালৰ সৈতে মোৰ আত্মীয়ৰ সৈতে দুপৰীয়াৰ আহাৰ খাবলৈ যাব লাগিব। বক্সিং ডে'ত আকৌ লগ পাম"। ২৬ তাৰিখে ৰাতিপুৱা মই মাক ক'লোঁ "মই আৰু সেই ল'ৰাটোৰ লগত ওলাই নাযাওঁ, মই তাক ফুলদানিটো ঘূৰাই দিছো, মোক কমিটমেন্ট নিবিচাৰো"। আৰু তাই কঠোৰ দৃষ্টিৰে ক'লে: "তুমি পাগল, ইতিমধ্যে চকলেটবোৰ নাখালেই কৰিব পাৰিলাহেঁতেন।"

পিছৰ দিনবোৰত জিউজে মোক কামৰ পৰা নিবলৈ সদায়ৰ দৰে আহিল। খোজকাঢ়ি বা চাইকেলৰ টিউবত বাটৰ ষ্ট্ৰেচত মই তেওঁৰ লগত প্ৰায় কথা নাপাতিলোঁ। ১৯৫৫ চনৰ নৱবৰ্ষৰ দিনা মই মিছলৈ গৈছিলো। তেওঁও তাত আছিল আৰু শেষত মোৰ লগত ঘৰলৈ গৈছিল। দুৱাৰমুখত তেওঁ মোক ক'লে: "মোক এনেদৰে কষ্ট দিবলৈ তোমাৰ মনত কি আছে মই জানোনে?", আৰু চকুৰ পৰা এটা চকুলো ওলাই আহিল। সেই খেৰটোৱে উটৰ পিঠিখন ভাঙি পেলালে আৰু মই তাক হাঁহি এটা মাৰিলোঁ। তেওঁ মোক চুমা এটা খাই ক'লে: "আজি দুপৰীয়া মই তোমাক মাউণ্ট কেলেভাৰিয়াত ভেস্তাৰলৈ যাবলৈ লৈ যাম। ভেস্তাৰৰ পিছত এচিএলআই ক্লাবত এখন ছবি দেখুওৱা হ'ব।" মই মানি ললোঁ আৰু আমি বিদায় ললোঁ। ঘৰত ৰিপৰ্ট দিলোঁ আৰু মায়ে আনন্দৰে ক'লে: "আপুনি আৰু তেনেকুৱা ভাল ল'ৰা বিচাৰি নাপাব।"

দুপৰীয়া ২ বজাত আমি ভিয়া ক্ৰুচিছৰ চেপেলবোৰৰ সৈতে খচ্ৰ ট্ৰেকেৰে কালভাৰীলৈ ৰাওনা হ'লোঁ। অভয়াৰণ্যত উপস্থিত হোৱাৰ পিছত আমি ভেস্তাৰ গাই আশীৰ্বাদৰ পিছত ক্লাবলৈ গ'লোঁ। ছবিখনৰ শিৰোনামটো মনত নাই, কিন্তু বৰ বিৰক্তিকৰ আছিল, গতিকে চহৰখনলৈ উভতি গৈ কেটেনা চিনেমা হললৈ যাবলৈ

পৰামৰ্শ দিলোঁ, য'ত আমি এখন ভাল ছবি উপভোগ কৰিবলৈ সক্ষম হ'লোঁ, যাৰ নাম "ভায়োলেট"।

এপ্ৰিল মাহত ৰেলযোগে ভিগেজেজা উপত্যকা আৰু চেণ্টোভালিৰ মাজেৰে যাত্ৰা কৰি আমি তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃৰ সৈতে লোকাৰ্ণোত অনুষ্ঠিত হোৱা ফুলৰ ভাসমান উৎসৱলৈ গৈছিলো। আমি জিউজৰ গডফাদাৰক লগ পালোঁ, যিয়ে মোক "গাৰ্লফ্ৰেণ্ড" বুলি চিনাকি কৰাই দিলে। হাত দুখন পকেটত ভৰাই মানিবেগৰ পৰা ১০ চুইছ ফ্ৰাংক লৈ জিউজেক দি ক'লে "ভাল কৰিলা, কেতিয়া বিয়া হ'বা?"। আমি ইজনে সিজনৰ ফালে চালোঁ, আমি কেতিয়াও এই বিষয়ে কথা পতা নাছিলোঁ।

পিছৰ দিনবোৰত আমি বিয়াৰ ধাৰণাটো মনোৰঞ্জন দিবলৈ ধৰিলোঁ। আনকি আমি ঘৰতে কথা পাতিছিলো। মা সুখী আছিল যদিও একে সময়তে আৰ্থিক সম্ভাৱনাও কম আছিল। লাহে লাহে আমি কেইখনমান চাদৰ আৰু কিছু আঙাৰেৰে কিনিলোঁ। আমাৰ কোনো বিশেষ প্ৰয়োজন নাছিল। আমি এটা সৰু, সামান্য এপাৰ্টমেণ্ট বিচাৰি গ'লোঁ। আমি প্ৰাচীন মট্ৰা জিলাত পাইছিলোঁ আৰু সেয়েহে বিয়াৰ দিনটো নিৰ্ধাৰণ কৰিলোঁ: ১৯ ছেপ্টেম্বৰ সোমবাৰ। মাৰ লগত পাঞ্জাৰাছা কাপোৰৰ দোকানলৈ গৈ বিয়াৰ সাজযোৰৰ জৰীডাল কিনিবলৈ গৈ সদায় মৰমেৰে বনাম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া লোমশ ছালৰ মিচেছ টিল্ডেৰ ওচৰলৈ লৈ গ'লোঁ।

টাউন হলত মায়ে বিবাহ নিষেধাজ্ঞাত চহী কৰিবলগীয়া হৈছিল কাৰণ মই এতিয়াও নাবালক আছিলো। জিউছৰ মাক-দেউতাকও সুখী আছিল। 'জীৱনে আমাৰ বাবে সংৰক্ষণ কৰা আনন্দ আৰু দুখৰ সন্মুখীন হ'বলৈ বহু বিশ্বাসেৰে সদায় বিনয়ী হৈ থাকক। মই তোমাক নেভৰ কাষেৰে ৰঙা দৌৰবিদজনক বিচাৰি উলিয়াবলৈ দিম"।

আমি সচৰাচৰৰ দৰে কোনবোৰ আত্মীয়-স্বজন আৰু বন্ধু-বান্ধৱীৰ ওচৰত উপকাৰবোৰ ডেলিভাৰী কৰা হ'ব তাৰ তালিকাখন প্ৰস্তুত কৰিবলগীয়া হ'ল। অতি কম সংখ্যক অতিথি। জিউছৰ মাকে কৈছিল "প্ৰতি পৰিয়ালত দুটা"। লাহে লাহে আমি ৩৫ জনৰ ওচৰ পালোঁগৈ। সাক্ষীসকলক বাছি লোৱা হৈছে: জিউজৰ ককাক কাৰ্মেলো আৰু মোৰ বাবে আমাৰ সভাৰ স্থপতি পিয়েৰিনো। বিয়াৰ এসপ্তাহ আগতে

ডন জিউচেপে ব্ৰিয়াকাৰ নেতৃত্বত পুৰুষৰ বক্তৃত্তাশাস্ত্ৰই আমাৰ বাবে এটা পাৰ্টি প্ৰস্তুত কৰিছিল। মাষ্টৰ ফুৰিগাই ব্লেকবৰ্ডত শুভেচ্ছাৰ ছবি এখন আঁকি বন্ধুৰ তালিকা থকা এখন স্ক্ৰল তৈয়াৰ কৰিলে। পেণ্টি আৰু পানীয়ৰে ঢাকি থোৱা টেবুল এখনো আছিল। বক্তৃত্তাত কেতিয়াও এনেকুৱা পাৰ্টি হোৱা নাছিল। চেণ্টছ জেৰভাচিঅ' আৰু প্ৰটাচিঅ'ৰ কলেজীয়া গীৰ্জাঘৰটো সংস্কাৰ কৰা হৈছিল আৰু ফুটপাথটো ধ্বংসাৱশেষ আৰু শিলেৰে ভৰি আছিল যদিও কিছুমান ইচ্ছুক মহিলাই জিউচেপে আৰু কনচেটাৰ সন্মানত ইয়াক পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিল।

১৬ ছেপ্টেম্বৰত জিজি আৰু মিচেৰিলো আহিছিল, স্থানান্তৰিত হৈছিল কাৰণ কনচেটিনাৰ বিয়া হৈছিল আৰু তেওঁ তাইৰ লগত বেদীলৈ যাবলগীয়া হৈছিল, আৰু তাত নথকা দেউতাকৰ ঠাই লৈছিল।

ইতিমধ্যে কিছুমান সৰু সৰু উপহাৰ আহিল: কফি পাত্ৰ, কফি গ্ৰাইণ্ডাৰ, ব'ছলিঅ' গিলাচ, অনুগ্ৰহ পোৱা আত্মীয়-স্বজন আৰু বন্ধু-বান্ধৱীৰ পৰা চচৰ আৰু কাটলাৰীৰ চেট, পিয়েৰিনো আৰু তেওঁৰ ককাকহঁতৰ পৰা পাকঘৰৰ চেট। মহিলা কেথলিক একচনে আমাক হলি ফেমিলিৰ সৈতে বিচনাৰ কাষত এখন ছবি দিলে, সহায়ক ডন বেনেট্ৰিয়ে ৰূপালী সজ্জাৰে এটা আচৰিত সেউজীয়া ফুলৰ ফুলদানি দিলে।

আগৰ ৰাতিটো দীঘলীয়া আছিল। তিনিটা সৰু ল'ৰা-ছোৱালী আৰু কম সম্পদৰ সৈতে বৈ যোৱা মাৰ কথা ভাবিলোঁ। "তোমাৰ বিশ্বাস কম, বক্তৃত্তা বিদ্যালয়ে আপোনাক শিকাই দিয়া নাছিলনে যে জীৱনত সদায় প্ৰভিডেন্স থাকে?", মই মনতে ক'লোঁ। ১৯ তাৰিখ সোমবাৰে মই সাত বজাত উঠিলোঁ। জৰীৰ পোছাক পিন্ধি মিচেছ টিল্ড আহি পালেহি। তেওঁ মোক সাজ-পোছাক পিন্ধাই মিলানত কিনা ওৰণিখন ঠিক কৰি দিলে। ৰাতিপুৱা ৯ বজাত মোক গীৰ্জালৈ নিবলৈ টেক্সি আহি পালেহি। মই বিভ্ৰান্ত হৈ পৰিলোঁ, মোক চাই থকা মানুহৰ সাগৰ এটা পাইছিলোঁ। ইতিমধ্যে জিউজে বেদীত কমলা ফুলৰ থোপাটো লৈ মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল, তেওঁৰ ভনীয়েক ৰোজাও আছিল কাৰণ মাক অলিম্পিয়াই প্ৰথম সন্তানটোৰ বিয়াখনক লৈ

অত্যন্ত উৎসাহিত হ'লহেঁতেন। বঙা দৌৰবিদখনত মিচেৰিলো খুড়াৰ সৈতে তেওঁৰ লগত যোগ দিলোঁ।

আৰম্ভ হ'ল গণ। মনচিগনাৰ পেলাগুাও আৰেগিক হৈ পৰিছিল। মনত আছে এটা উৎসাহজনক ধৰ্মধ্বনি, আঙঠিৰ আশীৰ্বাদ, আজীৱন নিষ্ঠাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি আৰু অনুষ্ঠানৰ শেষত স্বাক্ষৰ। ওলাই অহাৰ পথত সেই মুহূৰ্তত মোৰ পেহীও হৈ পৰা পিয়েৰিনোৰ মাকে মোৰ বুকুত কেথলিক একচনৰ মহিলাসকলৰ বেজটো থৈ দিলে।

তেৰে অধ্যায় - নতুন জীৱন

গীৰ্জাত উদযাপন শেষ হোৱাৰ পিছত গ্ৰেগোৰ্জি বাৰত ভিয়া কেষ্টেলাডেজাত সতেজ খাদ্য গ্ৰহণ কৰা হয়। অতিথিসকলৰ সৈতে এটা চুমা আৰু আন এটা চুমাৰ মাজত আমি কিছু পিজ্জা আৰু পেষ্ট্ৰিৰ সৈতে এপেৰিটিফ খাইছিলো। ছুটকেছটো আনিবলৈ মামৰ লগত যোৱা শহুৰেক অলিম্পিয়া আৰু আৰ্মাণ্ডোলে বিশেষ শুভেচ্ছা আৰু চুমা, তাৰ পিছত হানিমুনৰ বাবে ১২.১৫ বজাৰ বেলখন ধৰিবলৈ ষ্টেচনলৈ লৰালৰিকৈ যোৱা।

মৰ্মীয়ে চকু দুটা উলিয়াই কান্দি আছিল। আমি ডবাটোত সোমালোঁ। ষ্টেচন মাষ্টৰে হুইচেলৰ সৈতে যোৱাৰ কথা ঘোষণা কৰিলে আৰু জিউজে আৰু মই থিৰিকীৰে বাহিৰলৈ হেলান দি শেষ বিদায় ল'লোঁ। আমাৰ জীৱনৰ দুঃসাহসিক অভিযান আৰম্ভ হ'ল।

ফ্ল'ৰেন্সত উপস্থিত হোৱাৰ পিছত আমি মিচেছ টিল্ডে ইংগিত দিয়া হোটেলখনৰ ফালে ৰাওনা হ'লোঁ, যিগৰাকীয়ে লোমশ নোম। বিলাসী প্ৰৱেশদ্বাৰত আমাক সংগীতেৰে আদৰিলে, তাৰ পিছত বাটলাৰে আমাক তৃতীয় মহলাৰ কোঠাটোলৈ লৈ গ'ল। আমাৰ বাবে সকলো নতুন আছিল, আনকি ডাবল বেডত শুই থকাটোও।

প্ৰথম দিনাই আমি চহৰখন ভ্ৰমণ কৰিলোঁ, দ্বিতীয় দিনা আমি পিয়াজালে মাইকেল এঞ্জেলোলৈ গ'লোঁ য'ত আপুনি ফ্ল'ৰেন্সৰ সকলো ঠাইৰ প্ৰশংসা কৰিব পাৰিলেহেঁতেন। আমি কিছুমান ফটো তুলিলোঁ: জিউজৰ কেমেৰাই ফিল্মৰ ৰোল এটাৰে আঠখন ক'লা-বগা ফটো তুলিব পাৰিছিল।

তৃতীয় দিনা ৰোমলৈ যাত্ৰা। হোটেলখন অধিক সামান্য আছিল কাৰণ ত্যাগ কৰি সঞ্চয় কৰা ধনখিনি যথেষ্ট হ'ব লাগিছিল। আমি দুদিনমান বৈ পবিত্ৰ বছৰত জিউজে দেখা চাৰিটা বেচিলিকা আৰু ট্ৰেণ্ডিৰ ফোয়াৰাটো চালোঁ। আমিও উভতি আহিলোঁ এচেড্ৰা ফোয়াৰাটোলৈ, যিটো '৫৩ চনৰ বিখ্যাত নিশাটো যেতিয়া চিগনোৰা গ্ৰেজিয়া ৰেলৰ তলত পৰিল।

চিচিলিলৈ যোৱাৰ সময় আহিল। বহু দূৰ যাত্ৰাৰ অন্তত ৰেলখন কেলাব্ৰিয়াত উপস্থিত হ'ল আৰু অৱশেষত ভিলা ছান জিওভানিৰ পৰা চিচিলি দেখা গ'ল। জিউজে সেই মুহূৰ্তবোৰৰ সোৱাদ লৈছিল: ৰেলখন ফেৰী-নাওখনত ভৰাই থোৱা হৈছিল, মেচিনা বন্দৰৰ প্ৰৱেশদ্বাৰত ওখকৈ মেডনিনা।

মাকৰ ভায়েক কাৰ্মেলো খুড়াই পত্নী গেটনা আৰু ছোৱালী ৰ'জেটা আৰু এণ্টনিয়োটোৰ সৈতে ষ্টেচনত আমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল।

দুজন ৰাজকুমাৰৰ দৰে আমাক আদৰি লৈছিল। আমি দুদিন মেচিনা ভ্ৰমণ কৰি থাকিলোঁ: সৰুতে দেখা কেথেড্ৰেলৰ ঘড়ীটো, মেডোনা ডি মণ্টালটো আৰু অন্যান্য অতি ধুনীয়া চৌহদ।

সেই ঘৰখনত এটাই ক্ৰটি আছিল: ৰাতিৰ আহাৰ গ্ৰহণৰ সময়ত ককাক আৰু খুলশালীয়েকে সাজ-পোছাক পিন্ধিছিল আৰু টেবুলত বহি থকাৰ পৰিৱৰ্তে ক'লে: "বহক সাগৰৰ পাৰত খোজ কাঢ়িবলৈ যাওঁ"। জিউজে আৰু মই পদত্যাগ কৰি পেকিছ অনুভৱ কৰি ওলাই আহিলোঁ। ৰাতি ১১ মান বজাত আমি ঘৰলৈ উভতি আহিলোঁ আৰু খুৰীয়েকে ৰান্ধিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এদিন ৰাতি সি চচত খোলাত থকা শামুকবোৰ থৈ দিলে, কিন্তু গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হ'ল মৰম, অভ্যাস নহয়।

তৃতীয় দিনা কেইটামান চকুলোৰে আমাৰ লগত ৰেললৈ গ'ল। মিচেৰিলো খুড়া টেক্সি চালকজনৰ সৈতে টাৰ্মে ভিল্লিয়াট'ৰে ষ্টেচনত আছিল নোভাৰা পাবলৈ। জিজি, মাৰিচিয়া খুৰী আৰু পেপিনা খুৰীয়ে গাঁৱত আমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল। সঁচাকৈয়ে এনে লাগিছিল যেন ডোমোড'ছ'লাৰ ৰাজকুমাৰসকল আহি আছে।

পিছদিনা আমি বাডিয়াভেচিয়ালৈ গৈছিলো মোৰ পৈতৃক আইতাক কনচেটা আৰু দেউতাৰ ককাক, ভনীয়েক আৰু ভাইটিহঁতক লগ কৰিবলৈ। আইতাৰ ধঁপাতৰ দোকান থকা সৰু চৌহদটোত মোক সৰুতে চিনি পোৱা গাঁওখনৰ বহু বাসিন্দা গোট খাই আন মানুহক মাতি আছিল: "কনচেটিনা স্বামীৰ সৈতে আহি পাইছে!"

চুমা, আলিঙ্গন, ৰঙা মুখ। মোৰ বাবে সপোন যেন লাগিল। দেশ এৰি যোৱাৰ ঠিক পাঁচ বছৰ পাৰ হৈ গ'ল।

দুদিন পিছত আমাৰ লগত টেক্সি চালক "কাউজি ই লুপু" টাওৰমিনালৈ গ'ল। দুপৰীয়া তেওঁ আমাক ৰেষ্টুৰেণ্টলৈ লৈ গ'ল, য'ত আমাক বগা গ্ল'ভছ পিন্ধাই দিয়া হ'ল। জিউজে আৰু মই ইজনে সিজনৰ ফালে চাই ক'লোঁ: "আমাৰ হাতত যথেষ্ট টকা থাকিবনে?"। বৰষুণৰ তলত টাওৰ্মিনা আৰু তাৰ পিছত কেষ্টেলমোলা ভ্ৰমণ কৰি সন্ধিয়াৰ ফালে আমি ভাগৰুৱা যদিও সন্তুষ্ট হৈ নোভাৰালৈ উভতি আহিলোঁ।

পিছদিনা ইতিমধ্যে ডোমোড'ছ'লালৈ উভতি যোৱাৰ সময় হ'ল। নতুন জীৱনৰ প্ৰতিশ্ৰুতি আমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল।

চতুৰ্দশ অধ্যায় - আমাৰ প্ৰথম বাহ

যদিও মই ইতিমধ্যে '৫০ আৰু '৫৩ চনত ডমোড'ছ'লৈ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলোঁ, তথাপিও যেন প্ৰথমবাৰৰ বাবে গুচি আহিছো: মই দম্পতী হিচাপে নতুন জীৱনৰ দিশে আগবাঢ়িছো।

ৰে'লত উঠি ফেৰী-নাওখনত উঠি শেষ কৰি আমি টেৰেচলৈ উঠিলোঁ, বন্দৰৰ মেড'নিনা আৰু চিচিলি লাহে লাহে আঁতৰি যোৱা দেখিলোঁ।

চকুলো এটা মাৰি আমি কাঠৰ বেঞ্চবোৰত বহি গাড়ীখনৰ ওচৰলৈ উভতি আহিলোঁ। তেতিয়া বাংক নাছিল।

ৰাতি হ'লে আমি ডিঙি ওলমি টোপনি যাবলৈ ধৰিলোঁ। মাজে মাজে আমি থিৰিকীৰে বাহিৰলৈ চাবলৈ উঠি আহিছিলো। গুৰুত্বপূৰ্ণ ষ্টেচনবোৰত ষ্টেচনমাষ্টাৰে চহৰখনৰ নামটো জোৰেৰে ঘোষণা কৰিছিল। নেপলছত ফুটপাথত পিড্জা বিক্ৰী কৰা "গুয়াল্লিঅ'নি" আছিল। ধূৰ্ততাৰে তেওঁলোকে প্ৰথমে ট্ৰেভেলাৰৰ পৰা টকাখিনি পাইছিল, তাৰ পিছত ৰেলখন গুচি গ'ল আৰু তেওঁলোকৰ হাতত টকা আৰু পিড্জা থাকি গ'ল।

লাহে লাহে আমি মিলানৰ ওচৰ পালোঁগৈ। ডোমোড'ছ'লৈ যোৱা ৰে'লত ৫ বছৰৰ আগতে প্ৰথমবাৰৰ বাবে অনুভৱ কৰা আৱেগটো আকৌ অনুভৱ কৰিলোঁ: মেগিঅ'ৰ হৃদ, অছ'লাৰ পাহাৰ, শিলৰ চল। এইবাৰ মোৰ স্বামী জিউজৰ সৈতে একেলগে। দুপৰীয়াৰ ভাগত আমি গন্তব্যস্থান পালোঁগৈ।

জিউজে আৰ্মাণ্ডোৰ মাক আৰু দেউতাকে আমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল। এটা উদযাপন আছিল: যদি তেওঁলোকে ঘণ্টাবোৰ বাজিব পাৰিলেহঁতেন।

মা অলিম্পিয়াৰ সৈতে ক্ষন্তেকীয়া দুপৰীয়াৰ আহাৰ আৰু তাৰ পিছত মট্ৰা জিলাৰ আমাৰ নতুন নাৰ্চাৰীত জিৰণি ল'বলৈ। পিছদিনা মই কাৰখানাত কাম আৰম্ভ কৰিলোঁ আৰু জিউজে নিৰ্মাণ স্থানলৈ উভতি গ'ল।

মোৰ চিন্তা মোৰ সমৰ্থনৰ অভাৱৰ বাবে মাৰ ওচৰলৈ গৈছিল যদিও মোৰ আধ্যাত্মিক পৰিচালক ডন বেনেট্ৰিয়ে মোক প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰিছিল, মোক আশ্বস্ত কৰিছিল যে বহুতে তেওঁক ভাল পায়। কেতিয়াবা জিউজে আৰু মই তাইৰ ঘৰলৈ দুপৰীয়াৰ আহাৰ খাবলৈ গৈছিলো, আৰু তাই ভাল পাইছিল। ইফালে মোৰ এগৰাকী ভনীয়েকে পৰিয়ালটোলৈ নতুনকৈ সহায় আগবঢ়োৱা চাকৰি এটা পাইছিল।

তাৰ কিছু সময়ৰ পিছতে আমি মা, মা অলিম্পিয়া আৰু দেউতাক আৰ্মাণ্ডোক ঘোষণা কৰিলোঁ যে তেওঁলোক জুলাই মাহত ককা-আইতা হ'ব।

গৰ্ভাৱস্থাৰ অস্বস্তি অনুভৱ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ যদিও কামে ফোন কৰিছিল। তেতিয়া শ্ৰমিকসকলক এতিয়াৰ দৰে সুৰক্ষা দিয়া হোৱা নাছিল। জিউজে বাহিৰৰ নিৰ্মাণ স্থানতকৈ ভাল কাম এটা বিচাৰি পাবলৈ সক্ষম হ'ল: বেৰেল প্লাগ, উলৰ স্কেইন খুলিবলৈ সঁজুলি আৰু লগতে "পাউংগি" (কাঠৰ ঘূৰোৱা টপ) আদি কাঠৰ বস্তু নিৰ্মাণ কৰা এটা সৰু কাৰখানা। পঞ্চম মাহত আমি ভৱিষ্যতৰ নৱজাতকৰ বাবে প্ৰাম বিচাৰি দোকানবোৰলৈ যাবলৈ ধৰিলোঁ। প্ৰস্থ সদায় প্ৰৱেশ দুৱাৰতকৈ বেছি আছিল আৰু আমি ঘৰ সলনি কৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'বলগীয়া হৈছিল।

তেতিয়া এজেন্সী নাছিল, আপুনি গৈ ইফালে সিফালে সুধিছিল। প্ৰভিডেন্সে আমাক ভিয়া স্কাপাচিনোৰ ঘৰৰ দ্বিতীয় মহলাত এটা এপাৰ্টমেণ্ট বিচাৰিবলৈ বাধ্য কৰালে, যিটো ফুৰিয়াৰ কৰ্মশালাৰ ঠিক ওচৰতে।

অলপ সময়ৰ ভিতৰতে আমি এই পদক্ষেপৰ আয়োজন কৰিলোঁ। আমি আৰু চহৰৰ মাজমজিয়াত নাছিলোঁ যদিও বহু দূৰতও নাছিলোঁ, মোৰ কৰ্মস্থলীৰ ওচৰত।

মাহিলী ভাড়া আছিল ৮,০০০ লিৰ, আমাৰ সামান্য মজুৰিৰ বাবে বহুত, কিন্তু এপাৰ্টমেণ্টটো আদৰ্শীয় আৰু উজ্জ্বল আছিল। চোতালত আমাৰ দুবৰ্গমিটাৰ মাটিও থাকিব পাৰিলেহঁতেন য'ত মই সুগন্ধি বনৌষধি আৰু ফুলৰ খেতি কৰিব পাৰিলোঁ, মোৰ আবেগ।

চাৰি পোৱাৰ পিছত আমি কোঠাবোৰ চাফা কৰিলোঁ আৰু খিৰিকীবোৰ পাকঘৰত ভেলেস আৰু জৰীৰ পৰ্দাৰ সৈতে ধুনীয়া ধুনীয়া পৰ্দাৰে সজাই তুলিলোঁ। এই পদক্ষেপ সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছত জীৱনটো স্বাভাৱিকভাৱে চলি থাকিল। মোৰ পেটটো অধিক লক্ষ্যণীয় হৈ পৰিল। এদিন সহকৰ্মী এজনে মোক প্ৰসূতিকালীন ছুটীৰ বাবে কেতিয়া ঘৰলৈ যাম বুলি সুধিলে আৰু স্ত্ৰীৰোগ বিশেষজ্ঞৰ ওচৰলৈ যাবলৈ পৰামৰ্শ দিলে। গতিকে ব্যক্তিগতভাৱে এপইণ্টমেণ্টটো কৰিলোঁ। ডাক্তৰে মোক বেছি সময় অপেক্ষা কৰাৰ বাবে প্ৰায় বকাবকি ক'লে: "ষষ্ঠ মাহৰ পিছত কাম কৰিব নোৱাৰি আৰু ইতিমধ্যে সপ্তম মাহত আছে: আপুনি ৰিঙ্ক লৈছিল।" পিছদিনা মই নথিখন অফিচত ডেলিভাৰী দিলোঁ আৰু আনকি কৰ্মচাৰীজনেও মোক বোকা বুলি ক'লে।

ইফালে মায়ে দিয়া পুৰণি চাদৰৰ পৰা তৈয়াৰী চুৱেটাৰ, চাৰ্ট, জোতা আৰু ডায়েপাৰ বোৱাই লেয়েটটো প্ৰস্তুত কৰিলোঁ।

ল'ৰা নে ছোৱালী নাজানি মই নিউট্ৰেল ৰঙেৰে এম্ব্ৰয়ডাৰী কৰা চাদৰেৰে প্ৰস্তুত কৰা প্ৰামখনো কিনিবলৈ গ'লোঁ। অৱশেষত ২ জুলাইৰ সন্ধিয়া মোৰ পানী ভাঙি গ'ল আৰু ইতিমধ্যে ছুটকেছবোৰ পেক কৰি আমি খোজকাটি চিকিৎসালয়লৈ ৰাওনা হ'লোঁ। মোক পৰীক্ষা কৰা স্ত্ৰীৰোগ বিশেষজ্ঞজনে জিউজক ক'লে যে তেওঁ ঘৰলৈ যাব পাৰে। প্ৰসৱ আৰম্ভ হৈছিল মাত্ৰ আৰু ইয়াৰ বাবে প্ৰায় ২০ ঘণ্টা সময় লাগিছিল। পিছদিনা মই প্ৰসৱ কক্ষত বৈ থকাৰ সময়তে তেওঁ প্ৰসূতি চিকিৎসালয়লৈ উভতি আহিল।

এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ত এজন ল'ৰাৰ জন্ম হ'ল আৰু নাৰ্ছগৰাকীয়ে কেঁচুৱাটোৰ দেউতাকক ক'বলৈ গ'ল, যিজনে আৱেগেৰে প্ৰায় অসুস্থ অনুভৱ কৰিছিল। এঘণ্টাৰ পাছত তাই আমাৰ প্ৰথম সন্তানটোক সাৱটি ধৰিব পাৰিলে, যাৰ নাম আৰ্মাণ্ডো তাৰ দাদাৰ দৰে। কেইঘণ্টামানৰ পাছত ককা-আইতা, খুড়াক আৰু খুলশালীয়েককো খবৰ দিয়া হ'ল। এনে লাগিল যেন সি গোটেই পৃথিৱীৰ প্ৰথম কেঁচুৱা।

পোন্থৰ অধ্যায় - আমি ঈশ্বৰক ধন্যবাদ...

প্ৰসূতি ৱাৰ্ডৰ নাৰ্ছসকলে জন্মৰ কেইঘণ্টামান পিছতে এই মাংস-তেজ জীৱটোক মোৰ বিচনাত লৈ আহিছিল। মোৰ বুকুত থৈ দিলে। সৰুতে জিজিয়ে মোৰ বাবে বনোৱা ৰেগ পুতলাটোৰ বাহিৰে।

তেতিয়া হস্পিতালত থকাৰ সময়খিনি আছিল এসপ্তাহ। ঘৰলৈ উভতি অহাৰ আগতে আমি "শুদ্ধি"ৰ বাবে চিকিৎসালয়ৰ গীৰ্জালৈ গ'লোঁ, পুৰোহিতৰ পৰা আশীৰ্বাদ।

ৱাৰ্ডত ঘৰলৈ যাবলৈ সকলো সাজু হৈছিল যদিও মোৰ মূৰটো ঘূৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। ধাত্ৰীগৰাকীয়ে মোৰ জ্বৰ পৰীক্ষা কৰিলে: ৩৯) মোৰ পুতলা আৰু মই আৰু দুদিন থাকিব লগা হ'ল। অৱশেষত ১২ তাৰিখ বৃহস্পতিবাৰে প্ৰায় সুস্থ হৈ আমি ঘৰলৈ উভতি আহিলোঁ। ১৫ তাৰিখ দেওবাৰে আৰ্মাণোক নতুন হুইল চেয়াৰত উঠি বাপ্তিস্ম ফণ্টলৈ লৈ যোৱা হয়, য'ত তেওঁৰ পিতৃ জিউচেপে, তেওঁৰ বন্ধু মাৰিউচিয়াক গডমাদাৰ হিচাপে আৰু তেওঁৰ গডফাদাৰ বাচিলিঅ', যিজন বক্তৃতাৰ বন্ধু আছিল। অন্ধবিশ্বাসৰ বাবে বয়োজ্যেষ্ঠসকলে আমাক ঘৰতে থাকিবলৈ পৰামৰ্শ দিয়াৰ বাবে অনুষ্ঠানটোত উপস্থিত থকাৰ আনন্দ মোৰ নাছিল। সৰু সতেজ খাদ্য এটা প্ৰস্তুত কৰিয়েই সন্তুষ্ট হৈ পৰিলোঁ।

খীছাম হিচাপে জীৱনটো বেলেগ আছিল যদিও মই যথেষ্ট ভাল কৰিলোঁ। মোৰ গাখীৰ বহুত আছিল, কেঁচুৱাটো ডাঙৰ হৈ আছিল আৰু মই প্ৰতি সপ্তাহত নাৰ্চাৰী চেণ্টাৰলৈ লৈ গৈছিলো চেক আপৰ বাবে।

দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে দুমাহৰ শেষত মই পুনৰ কাৰখানাত কাম কৰিবলৈ গ'লোঁ। তেতিয়া নাৰ্চাৰী নাছিল। আইতাকহঁতে এসপ্তাহকৈ তেওঁক চোৱাচিতা কৰিবলৈ মান্তি হৈছিল।

ছয় বজাৰ শ্বিফটত কাম কৰিলে জিউজে কামলৈ যোৱাৰ আগতে বেণ্ডেজ কৰি গন্তব্যস্থানলৈ লৈ গৈছিল। অচেতনত এই শিশুটিয়ে কষ্ট পাইছিল আৰু মইও তেওঁৰ লগত একেলগে কান্দি আছিলো।

দুৰ্ভাগ্যবশতঃ কাম এৰিব নোৱাৰিলোঁ। লাহে লাহে বিশ্বাসেৰে আমি খীছাম হিচাপে যাত্ৰা অব্যাহত ৰাখিলোঁ: প্ৰথম খাদ্য, প্ৰথম খোজবোৰ আছিল আচৰিত কথা। কিণ্ডাৰগাৰ্টেনৰ প্ৰথম দিনটোত অৱশেষত জিউছে এটা ভাল দৰমহা পোৱা চাকৰি এটা পালে। দুবছৰমান প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত ডাইনিং ৰখীয়া আছিল, তাৰ পিছত তেওঁক পৌৰসভালৈ মাতি অনা হৈছিল কনচিলিয়েটৰৰ পদ ল'বলৈ।

ইয়াৰ ফলত কাৰখানাৰ চাকৰিটো এৰি সৰু ভাইটি এটা দিবলৈ অপেক্ষা কৰি শিশুটিক নিজকে উৎসৰ্গা কৰাৰ সুযোগ সৃষ্টি হ'ল। ১৯৬২ চনৰ ১৭ আগষ্টত আমাৰ দ্বিতীয় সন্তান জন্ম পাই আমি আনন্দিত হৈ পৰিলোঁ। লুচিয়ানো আছিল পাতল ছালৰ আৰু শ্যামলা চুলি, আৰ্মাণ্ডোৰ বিপৰীত। এটি সাধুকথা। ২৬ তাৰিখ দেওবাৰে তেওঁৰ পিতৃ জিউজে, তেওঁৰ গডমাদাৰ খুলশালীয়েক মাৰিউচিয়া আৰু তেওঁৰ গডফাদাৰ এণ্টনিঅ', জিউছৰ ভাতৃৰ সৈতে বাপ্তিস্ম লয়। এইবাৰো ঘৰতে থাকিব লগা হ'ল। মোৰ প্ৰসূতিকালীন ছুটী শেষ হোৱাৰ পিছত মই চাকৰি এৰি নিজৰ ধুনীয়া সন্তান দুটাৰ বাবে নিজকে উৎসৰ্গা কৰিলোঁ।

১৯৬২ চনৰ ১ অক্টোবৰত আৰ্মাণ্ডোৱে কান্ধত নীলা এপ্ৰ'ন আৰু স্কুলবেগ লৈ প্ৰথম শ্ৰেণী আৰম্ভ কৰে। আমি কেইটামান চকুলোৰে শিক্ষক লিওপাৰ্ডিৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰিলোঁ।

একে সময়ছোৱাতে ডোমোড'ছ'লাৰ মেয়ৰে জিউছক মাতি আনি চহৰৰ ভৱনৰ দ্বিতীয় মহলাত থকাৰ ব্যৱস্থা কৰে, যিটো পৌৰসভাৰ দূতজনে অৱসৰ লোৱাৰ সময়ত খালী হৈ থাকিল। কেইদিনমানৰ ভিতৰতে আমি এই পদক্ষেপৰ আয়োজন কৰিলোঁ। আমাৰ চেণ্টাৰত সকলো সুবিধা আছিল। সন্ধিয়া এবাৰ ডাঙৰ দুৱাৰখন বন্ধ হৈ গ'ল আমি নগৰৰ শাসকা মেয়ৰৰ কাৰ্যালয়ৰ বেলকনিৰ পৰা আমি আৰামত

বিক্ষোভবোৰ চাব পাৰিলোঁ। আমাৰ খিৰিকীৰে আমি শতিকা পুৰণি পৰম্পৰাৰে বজাৰখনৰ এটা অংশ দেখা পাইছিলোঁ।

ইতিমধ্যে লুচিয়ানোৱে প্ৰথম পদক্ষেপ লৈছিল: তেওঁ পৌৰসভাৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ মাস্কট হৈ পৰিছিল।

জিউজৰ মজুৰিৰ পৰিপূৰক হিচাপে মই এটা কাম উদ্ভাৱন কৰিব বিচাৰিছিলো। বন্ধু-বান্ধৱীৰ বাবে খিৰিকী, বিচনা আৰু আঠুৱা ড্ৰেছিং কৰিবলৈ ধৰিলোঁ। কথা বিয়পি পৰিল আৰু সেয়েহে মই "পৰ্দাৰ ভদ্ৰমহিলা" হৈ পৰিলোঁ। আজৰি সময়ত জিউজে লাইনবোৰৰ সমাবেশ প্ৰস্তুত কৰিবলৈ শিকিছিল আৰু ভগৱানক ধন্যবাদ, আমি অধিক আৰামদায়ক জীৱন উপভোগ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো।

১৯৬৮ চনৰ ১ অক্টোবৰত লুচিয়ানোৱেও শিক্ষয়িত্ৰী লুইছা চেৰীৰ সৈতে স্কুল আৰম্ভ কৰে।

সময় সোনকালে পাৰ হৈ গ'ল। গৰমৰ দিনত আমি কোম্পিং টেণ্টটো লৈ ইটালীৰ চাৰিওফালে ছুটীত গৈছিলো। কেতিয়াবা চিচিলিলৈকে, মোৰ গৃহ চহৰলৈকে।

'৭৩ চনৰ জুলাই মাহত আমি ভেল ডি আওষ্টাত কোম্পিং কৰি আছিলো আৰু মোৰ গৰ্ভাৱস্থাৰ প্ৰথম লক্ষণ দেখা দিবলৈ ধৰিলে। ১৯৭৪ চনৰ ১৬ ফেব্ৰুৱাৰীত প্ৰায় আঠাইশ বছৰীয়া আৰ্মাণ্ডো আৰু বাৰ বছৰীয়া লুচিয়ানোৰ বাবে কণমানি ভনীয়েক ডেনিয়েলা উপস্থিত হয়। কাৰ্নিভালৰ সময় আছিল আৰু টাউন হলৰ দুৱাৰত থকা গোলাপী ৰঙৰ ফিতাটোলৈ চাই থকা মানুহবোৰে ইয়াক কৌতুক বুলি ভাবিছিল। পেৰিছৰ পুৰোহিতে আমাক ইষ্টাৰৰ নিশা বাপ্তিস্ম উদযাপন কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিলে, আমাৰ বন্ধু জিয়ানাক গডমাদাৰ আৰু আমাৰ শাহুৱেক বেনিটোক গডফাদাৰ হিচাপে লৈ।

অন্ধবিশ্বাস এৰাই চলি এইবাৰ মইও ১৩ এপ্ৰিলৰ নিশা অনুষ্ঠানত অংশ লৈছিলো। পিছদিনা বক্তৃত্তাশালাত অভ্যৰ্থনা অনুষ্ঠানত এশজন অতিথি আছিল।

ডেনিয়েলাও ডাঙৰ হৈছে আৰু আমি এতিয়া বৃদ্ধ। আমাৰ তিনিটা সন্তানে আমাক ৭টা নাতি-নাতিনী দিলে: ষ্টেফানো, ভাৰ্জিনিয়া, গ্ৰেটা, লৰেঞ্জো, বেবেকা, লেটিজিয়া আৰু মেটেও।

কাহিনী শেষ হৈ গৈছে। ২০১৫ চনৰ ১৯ ছেপ্টেম্বৰত জিউজে আৰু মই একেলগে ৬০ বছৰ উদযাপন কৰিলোঁ।

আমি ঈশ্বৰ, আৰাৰ লেডী আৰু আমাক ভালপোৱা সকলোকে ধন্যবাদ জনাইছো।

১৯৩৬ চনৰ ১৮ এপ্ৰিলত নোভাৰা ডি চিচিলিয়াত জন্মগ্ৰহণ কৰা লা মাজা কনচেটা মেগলিঅ।

সূচী

- ১/ পিতৃৰ ঘৰ
- ২/ এই জগতৰ বাহিৰত
- ৩/ বালিত খেলা-ধূলা
- ৪/ তেল, মকৰাজাল আৰু দুষ্ট চকু
- ৫/ উইচ্ছুবোৰ
- ৬/ ভোছিয়া মোক ক্ষমা কৰিব (তৰাবোৰৰ পোহৰ)
- ৭/ এমিলিয়া
- ৮) গিলিপৰ উৰণ
- ৯) স্বৰ্গৰ দুৱাৰ
- ১০) ধুনীয়া টুছা
- ১১) চীনামাটিৰ মুখ
- ১২) ভায়োলেট
- ১৩) নতুন জীৱন
- ১৪) আমাৰ প্ৰথম বাহ
- ১৫) আমি ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জনাইছো...

